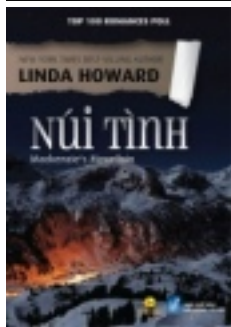


Núi Tình

Contents

Núi Tình	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	37
6. Chương 6	45
7. Chương 7	54
8. Chương 8	62
9. Chương 9	70
10. Chương 10	79
11. Chương 11	89
12. Chương 12	98

Núi Tình



Giới thiệu

Nói về một mối tình đắm say với cá tính mạnh mẽ, cái tôi to lớn lần đầu tìm thấy nhau và biết được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nui-tinh>

1. Chương 1

Anh cần đàn bà. Rất cần.

Wolf Mackenzie trải qua một đêm trần trọc, trong khi mặt trăng tròn vành vạnh ném thứ ánh sáng bàng bạc lên phần gối trống cạnh anh. Cơ thể anh nhức nhối vì thèm khát, đó là nhu cầu tình dục của một người đàn ông khỏe mạnh, và tâm trạng tuyệt vọng của anh càng lúc càng dâng cao. Cuối cùng anh ra khỏi giường,

trần truồng bước về phía cửa sổ, cả cơ thể to lớn di chuyển với sức mạnh dẻo dai. Sàn gỗ lạnh như băng dưới chân, nhưng anh chào đón cảm giác khó chịu đó, vì nó làm dịu bớt nỗi khát khao, dù khao khát này chẳng hướng đến người phụ nữ nào, đang nung nấu trong huyết quản anh.

Ánh trăng soi rõ từng đường nét và góc cạnh trên gương mặt, một bằng chứng sống động cho thấy nguồn gốc của anh. Mái tóc anh đen dày dài chấm vai, đôi mắt đen sục mị, nhưng gương mặt anh là đậm nét Anh diêng hơn cả. Nó thể hiện rõ ở hai gò má cao nổi bật, vầng trán rộng, đôi môi mỏng và sống mũi cao. Ít rõ hơn, nhưng cũng rất đặc trưng là dòng dõi Celtic của cha anh, thế hệ F1[1] của vùng Cao nguyên Scotland.

[1] Thế hệ F1: thuật ngữ dùng trong di truyền học, là thế hệ con lai đầu tiên của cặp bố mẹ thuần chủng. Con lai của thế hệ F1 được gọi là F2.

Những đặc điểm của người Anh diêng mà Wolf thừa hưởng một cách chọn lọc từ người mẹ in hằn trên gương mặt như một lưỡi dao, được mài vô cùng sắc gọn tạo nên khuôn mặt rắn rỏi. Trong huyết quản anh là dòng máu của hai tộc người thiện chiến nhất trong lịch sử loài người, người Comanche và người Celtic. Quân đội đã sớm phát hiện ra anh là một chiến binh bẩm sinh ngay khi anh vừa nhập ngũ.

Wolf cũng là người theo chủ nghĩa khoái lạc. Anh biết rõ bản năng của mình, và mặc dù kiểm soát được bản năng đó, vẫn có những lúc anh cần đàn bà. Những lúc như thế anh thường ghé thăm Julie Oakes. Cô đã ly dị, lớn hơn anh vài tuổi và sống trong một thị trấn nhỏ cách đó năm mươi dặm. Quan hệ giữa họ đã kéo dài năm năm; Wolf và Julie chẳng ai có hứng thú với hôn nhân, nhưng cả hai đều có những nhu cầu, và họ quý mến nhau. Wolf cố không ghé thăm Julie quá thường xuyên, và anh cẩn thận không để ai nhìn thấy anh bước vào nhà cô - hàng xóm của cô sẽ cảm thấy bị sỉ nhục nếu họ biết cô ngủ với một gã Anh diêng. Mà đâu phải chỉ là một gã Anh diêng; cái án hiếp dâm sẽ dính chặt người đàn ông suốt đời.

Ngày mai là thứ Bảy. Sẽ có những công việc thường lệ, và anh phải đi nhận một số vật liệu làm hàng rào ở Ruth, một thị trấn nhỏ ngay dưới chân ngọn núi của anh, rồi đến tối anh sẽ đi uống vài ly. Nhưng mai anh sẽ không đi uống rượu, mà sẽ đến thăm Julie và xả sạch cơn ức chế nhục dục này lên giường cô.

Đêm đang dần trở nên lạnh hơn, những đám mây thấp nặng nề lững lờ trôi. Anh đứng nhìn đến khi chúng nuốt chửng mặt trăng, biết rằng thế nghĩa là sẽ có đợt tuyết mới. Anh không muốn quay lại cái giường trống trải của mình. Mặt anh điềm tĩnh, nhưng háng thì nhúc nhích. Anh cần đàn bà.

* * *

Mary Elizabeth Potter có vô số việc vặt phải làm trong sáng thứ Bảy, nhưng lương tâm của cô sẽ không để cô yên chừm nào cô chưa nói chuyện với Joe Mackenzie. Thằng bé đã bỏ học từ hai tháng trước, nghĩa là một tháng trước khi cô đến thay thế cho một giáo viên đã đột ngột bỏ dạy. Chẳng ai nói với Mary về Joe, nhưng cô đã vô tình nhìn thấy học bạ của thằng bé ở trường, và sự tò mò đã khiến cô đọc hết. Tại Ruth - một thị trấn nhỏ ở Wyoming, trường học chẳng có quá nhiều học sinh, và cô tưởng mình đã gặp tất cả bọn chúng. Thực tế là có chưa đến sáu mươi học sinh, nhưng tỷ lệ tốt nghiệp gần như đạt 100%, vì thế bất kỳ vụ bỏ học nào đều là bất thường. Cô đã sửng sốt khi đọc học bạ của Joe Mackenzie. Thằng bé đã luôn đứng đầu lớp, điểm A liên tục trong tất cả các môn học. Những học sinh kém sẽ thấy nản lòng và bỏ học, nhưng tất cả bản năng sư phạm trong cô đều bất bình kêu gào khi một học sinh xuất sắc như thế lại nghỉ học. Cô phải nói chuyện với cậu bé, cố giải thích cho cậu bé hiểu rằng việc tiếp tục đi học quan trọng như thế nào với tương lai của cậu. Mười sáu tuổi là quá trẻ để mắc phải một sai lầm ảnh hưởng đến cả cuộc đời. Cô sẽ không thể nào ngủ ngon nếu chưa làm hết sức mình để thuyết phục Joe quay lại trường học.

Tuyết lại rơi suốt đêm và trời trở nên lạnh buốt. Con mèo vừa kêu meo meo ai oán vừa lượn lờ quanh cổ chân cô, như thể than phiền về thời tiết. “ Tao biết rồi, Woodrow,” cô an ủi con vật. “ Sàn nhà hắt là làm chân mày lạnh lắm.” Cô đồng cảm với con mèo, vì chân cô cũng chưa từng được ấm áp kể từ khi cô chuyển đến Wyoming.

Mary tự hứa với mình rằng trước khi một mùa đông khác đến, cô sẽ tậu về một đôi ủng chắc chắn, ấm áp, viền lông, không thấm nước, và cô sẽ sục sạo trong tuyết như thể mình đã làm chuyện đó cả đời, như một thổ dân. Thực ra lúc này cô cũng cần ủng, nhưng chi phí chuyển chỗ ở đã ngốn sạch số tiền dành dụm, và những lời giáo huấn từ bà dì tần tảo của cô đã ngăn không cho cô mua chịu một đôi ủng.

Woodrow lại meo meo khi cô mang vào đôi giày ấm nhất, tiện dụng nhất mà cô có, đôi giày mà cô đã bí mật

gọi là “giày bà giáo già.” Mary dừng lại gãi lên sau tai con mèo làm lưng nó uốn cong thích thú. Cô thừa hưởng con mèo cùng với ngôi nhà, là nơi mà Ban giám hiệu đã sắp xếp làm chỗ ở cho cô; con mèo cũng như ngôi nhà, chẳng có gì nhiều nhận. Cô không biết Woodrow đã bao nhiêu tuổi, nhưng cả nó và ngôi nhà đều có vẻ hơi tàn tạ. Mary luôn phản đối việc nuôi mèo - vì dường như chỉ có những cô gái già mới nuôi mèo - nhưng cuối cùng cô cũng không tránh khỏi số mệnh.

Cô là gái già. Giờ cô còn có một con mèo. Và đi đôi giày gái già. Bức tranh hoàn hảo.

“Nồi nào úp vung nấy thôi,” cô bảo con mèo khi nó nhìn cô bằng ánh mắt Ai Cập lạnh nhạt của mình. “Nhưng mày quan tâm gì chứ? Mày có đau đớn gì đâu khi cái vung của tao dường như chỉ úp vừa những đôi giày tiện dụng và lũ mèo như mày?”

Nhưng khi nhìn vào gương để đảm bảo tóc tai đã gọn gàng, cô lại thở dài. Giày dép tiện dụng và lũ mèo già đích thị đã là phong cách của cô, cùng với vẻ ngoài xanh xao, mảnh khảnh và bình thường. “Xám xịt” là một từ chuẩn. Mary Elizabeth Potter sinh ra là để làm gái già.

Cô mặc ấm nhất trong khả năng có thể. Cô định đi tất ngắn để hợp với đôi giày, nhưng cô quyết định bỏ qua chuyện đó. Tất ngắn đến mắt cá chân màu trắng xinh xắn đi với váy xếp nếp dài là một chuyện, nhưng tất dài đến gối cùng với một chiếc váy đầm len lại là một chuyện hoàn toàn khác. Cô tự nguyện trở nên không hợp một để được ấm áp chứ không sẵn lòng để khiến mình trông quê mùa.

Chà, trời sẽ chẳng ấm hơn chút nào trước khi mùa xuân đến. Mary chuẩn bị tinh thần cho cơn sốc trước thời tiết lạnh giá đối với cơ thể vẫn còn trông chờ cảm giác ấm áp ở Savannah. Cô đã rời khỏi cái tổ nhỏ nhảu gọn gàng ở Georgia để tìm thách thức trong ngôi trường bé xiu ở Wyoming, vì háo hức muốn thử một lối sống khác; và thậm chí, cô còn mang trong mình một chút khát khao phiêu lưu, mặc dù dĩ nhiên cô chưa bao giờ thể hiện điều đó ra mặt. Nhưng chẳng hiểu sao Mary lại không tính đến chuyện thời tiết. Cô đã chuẩn bị tinh thần sẽ có tuyết, nhưng không phải nhiệt độ buốt giá này. Chẳng trách lại có ít học sinh như thế, cô vừa nghĩ vừa mở cửa và chết ngộp khi một cơn gió quất thẳng vào người. Trời quá lạnh đến nỗi người lớn không thể cởi đủ quần áo để làm bất cứ chuyện gì có thể sản sinh ra trẻ con!

Đôi giày của cô dính tuyết khi cô bước về phía chiếc xe, một chiếc Chevrolet hai cửa tiện lợi với mui kín tầm trung, trên mui cô đã đặt một bộ lốp lội tuyết phù hợp từ lúc chuyển đến Wyoming. Theo bản tin dự báo thời tiết lúc sáng, nhiệt độ cao nhất sẽ là -22°C. Mary lại thở dài khi nghĩ đến thứ thời tiết mà cô đã để lại sau lưng ở Savannah; giờ là tháng Ba, mùa xuân ở đó đang từng bừng hết cỡ với trăm hoa đua nở.

Nhưng Wyoming cũng thật đẹp, đẹp theo kiểu hoang dã, hùng vĩ. Những ngọn núi cao vút làm cho khu dân cư bé nhỏ trở thành tí hon, và cô nghe nói khi mùa xuân đến, cánh đồng sẽ trải một lớp thảm đầy hoa dại, và những dòng suối trong vắt như pha lê sẽ cất lên những khúc ca đặc trưng của riêng mình. Wyoming là một thế giới hoàn toàn khác với Savannah, và cô chỉ là một nhánh mọc lan ghép đang gặp phải khó khăn khi thích nghi với môi trường.

Cô đã được chỉ đường đến nơi ở của nhà Mackenzie, nhưng những chỉ dẫn đó được đưa ra một cách miễn cưỡng. Không hiểu sao dường như chẳng ai thích thẳng bẻ cẳng, trong khi người dân trong thị trấn nhỏ này vốn thân thiện và giúp cô rất nhiều. Nhận xét thẳng thắn nhất mà cô nhận được là từ ông Hearst, chủ cửa hàng tạp hóa, ông ta đã lẩm bẩm, “Nhà Mackenzie chẳng đáng để cô gặp rắc rối đâu.” Nhưng Mary nghĩ rằng đứa trẻ nào cũng đáng để cô gặp rắc rối. Cô là giáo viên, và cô sinh ra là để dạy học.

Khi đã chui vào chiếc xe tiện dụng của mình, cô có thể nhìn thấy ngọn núi có tên là núi Mackenzie, cũng như con đường hẹp uốn lượn bên sườn núi như một dải ruy băng. Mary chân chừ. Dù có mấy cái lốp lội tuyết mới, nhưng cô không phải là một tài xế tự tin trong môi trường lạ lẫm này. Tuyết là... Chà, tuyết là thứ xa lạ, nhưng thế không có nghĩa là cô để nó ngăn cô làm cái việc mà cô đã quyết tâm sẽ làm cho bằng được.

Cô run lấy bẫy đến mức gần như không tra được chìa vào ổ khóa. Trời quá lạnh! Sống mũi và phổi cô đều rất buốt mỗi khi cô hít vào. Có lẽ cô nên chờ đến khi thời tiết khá hơn rồi mới thử lái xe. Cô nhìn ngọn núi lần nữa. Có lẽ đến tháng Sáu tất cả đám tuyết này sẽ tan chảy hết... nhưng Joe Mackenzie đã nghỉ học hai tháng rồi. Đến tháng Sáu thì thằng bé sẽ không thể bù được khoảng thời gian vắng mặt, và nó sẽ chẳng cố gắng nữa. Lúc đó có thể đã quá muộn. Cô phải cố, thậm chí cô còn chẳng dám phí thêm một tuần nữa.

Mary có thói quen tự động viên bất cứ khi nào ép mình phải làm điều gì đó khó khăn, vì thế cô lẩm bẩm trong lúc bắt đầu lái xe đi. “Một khi mình đã ở trên đường thì đường sẽ không dốc đến thế. Tất cả những con đường dốc đều trông như thẳng đứng khi nhìn từ xa. Đó là một con đường hoàn toàn có thể đi được, nếu không nhà Mackenzie đã không thể nào lên xuống được, và nếu họ có thể đi được thì mình cũng có thể.” Chà, có lẽ là cô làm được. Lái xe trên tuyết là một kỹ năng phải rèn luyện mới có, một kỹ năng mà cô vẫn chưa thành thạo.

Sự quyết tâm giúp cô tiếp tục đi tới. Cuối cùng khi đến chân núi và con đường dốc đứng lên, tay cô siết chặt vô lăng khi cổ không nhìn sang bên để thấy khoảng cách với thung lũng ngày càng tăng. Biết mình sẽ rơi xa thế nào nếu lái xe trượt khỏi vách núi cũng chẳng ích gì; theo quan điểm của Mary, điều đó thuộc về danh mục kiến thức vô bổ, mà danh mục đó của cô đã khá dài.

“Mình sẽ không trượt đâu,” cô lẩm bẩm. “Mình sẽ không đi nhanh đến mức mất lái. Chuyện này giống như trò đu quay mạo hiểm. Mình cứ chắc chắn là sắp rơi ra rồi, nhưng sẽ chẳng rơi đâu.” Cô đã từng ngồi đu quay mạo hiểm một lần, lúc lên chín tuổi, và chẳng ai có thể thuyết phục cô chơi thêm lần nào nữa. Cười ngửa gổ quay vòng hợp với cô hơn.

“Nhà Mackenzie sẽ không phiền nếu mình nói chuyện với Joe đâu,” cô tự trấn an mình lần nữa trong nỗ lực không nghĩ đến chuyện lái xe. “Có lẽ thằng bé gặp rắc rối với bạn gái, và đó là nguyên nhân nó không muốn đến trường. Vào độ tuổi này, thì đến giờ mọi chuyện chắc đã bốc hơi hết rồi.”

Thực ra đường đi cũng không tệ như Mary sợ. Cô bắt đầu hít thở dễ dàng hơn. Những đoạn dốc thoải hơn cô tưởng, và có lẽ cô không phải đi quá xa nữa. Ngọn núi không quá hùng vĩ như khi cô nhìn lên từ dưới thung lũng.

Mary quá tập trung vào việc lái xe đến mức không nhận thấy đèn đỏ xuất hiện trên bảng đồng hồ. Cô không hề để ý việc động cơ quá nóng cho đến khi hơi nước đột nhiên phun ra từ dưới mui xe, thời tiết băng giá ngay lập tức biến chỗ hơi nước đó thành lớp băng trên kính chắn gió. Theo bản năng Mary đạp chân phanh, rồi nguyên rửa khi bánh xe bắt đầu trượt đi. Cô nhanh chóng thả chân ra khỏi phanh, và các bánh xe phục hồi lại lực kéo, nhưng cô không nhìn thấy gì cả. Nhắm mắt lại, cô cầu nguyện mình vẫn còn đi đúng hướng và để sức nặng của xe từ từ dừng nó lại.

Tiếng máy xe rú rít và gầm lên như rồng. Run lấy bẫy, Mary tắt máy và chui ra khỏi xe, thở hắt ra khi cơn gió quất vào mình như một chiếc roi băng. Bộ phận mở mui tự động bị mắc kẹt trong cái lạnh buốt giá, nhưng cuối cùng nó cũng phải long ra, và cô nâng mui xe lên để xem chuyện gì đã xảy ra - trên nguyên tắc thì biết được có vấn đề gì xảy ra với chiếc xe sẽ hay hơn ngay cả khi cô không thể sửa. Không cần phải có thợ máy mới biết vấn đề là gì: một ống dẫn nước bị vỡ, và nước nóng đang xì ra từ chỗ vỡ.

Đột nhiên cô nhận ra tình huống của mình bấp bênh đến thế nào. Cô không thể ở trong xe, bởi vì không thể mở máy chạy để giữ ấm cho mình mãi được. Con đường này là lối đi riêng, ít người qua lại, và cả ngày hôm nay nhà Mackenzie có thể sẽ không rời khỏi trang trại, thậm chí cả tuần này. Cuộc bộ quay về nhà cô lúc này là quá xa, và quá lạnh. Sự lựa chọn duy nhất của Mary là đi bộ đến trang trại nhà Mackenzie và cầu nguyện quãng đường không quá xa. Chân cô lúc này đã tê cóng rồi.

Cô cũng không để đầu óc bám lấy ý nghĩ mình có thể không đến được trang trại nhà Mackenzie. Thay vào đó cô bắt đầu cẩn thận bước lên con đường dốc và cố phớt lờ đám tuyết cứ chui vào giày theo mỗi bước chân.

Mary rẽ ở đoạn đường cong và không còn nhìn thấy chiếc xe nữa, nhưng khi nhìn thẳng về phía trước, cô vẫn không thấy dấu hiệu nào của một ngôi nhà, hay thậm chí là một cái chuồng ngựa. Cô cảm thấy đơn độc, như thể mình đã bị thả xuống giữa khu rừng hoang vu. Chỉ có mỗi ngọn núi, tuyết, bầu trời rộng lớn và cô. Sự im lặng bao trùm. Mỗi bước đi lại dậy lên cơn đau đốn, và cô nhận thấy mình đang lê chân đi thay vì nhấc chúng lên. Cô đã cuộc bộ gần hai trăm mét.

Mỗi Mary run cầm cập khi cô tự ôm lấy người, cố duy trì hơi ấm trong cơ thể. Đau đốn hay không cô cũng phải bước tiếp.

Thế rồi cô nghe thấy tiếng động cơ gầm rú, và cô dừng lại, cảm giác nhẹ nhõm trào lên như nỗi nhối đến nỗi nước mắt làm mắt cô cay xè. Cô sợ sẽ khóc òa lên giữa thanh thiên bạch nhật, nên vội chớp mắt cố nén.

Khóc lóc lúc này chẳng ra sao; cô mới chỉ cuộc bộ chưa đến mười lăm phút và không hề gặp phải nguy hiểm thực sự nào. Đây chỉ là sự tưởng tượng quá lên của cô như thường lệ mà thôi. Cô lê chân trong tuyết tránh vào lề đường và chờ cỗ máy tiến đến gần.

Một chiếc bán tải đen to bụi với những lớp xe khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt. Mary có thể cảm thấy đôi mắt của người tài xế dán chặt vào mình, và cô cúi gầm mặt xuống xấu hổ ngoài ý muốn. Những cô giáo già không quen là trung tâm của sự chú ý, và trên tất cả cô cảm thấy mình như một đứa ngốc hoàn hảo.

Bộ dạng của cô lúc này hẳn phải giống một người đi tản bộ trong bão tuyết lắm.

Chiếc xe bán tải đi chậm dần rồi dừng lại trước mặt cô, và một người đàn ông bước ra. Anh ta to lớn, và theo bản năng cô không thích điều đó. Cô không thích cách những người đàn ông to lớn nhìn xuống cô, và cô không thích bị buộc phải ngẩng lên nhìn họ chỉ bởi sự khác biệt về tầm vóc cơ thể. Chà, to lớn hay không thì anh ta cũng là cứu tinh của cô. Cô xoắn những ngón tay đeo găng lại với nhau và tự hỏi mình nên nói gì. Người ta nói thế nào khi muốn được cứu giúp nhỉ? Trước đây cô chưa bao giờ phải xin đi quá giang; chuyện đó dường như không đứng đắn lắm đối với một giáo viên điềm tĩnh và đáng kính.

Wolf nhìn người phụ nữ chùng chọc, sững sốt khi có người lại ra ngoài trời lạnh mà ăn mặc ngớ ngẩn thế kia. Dù sao đi nữa, cô ta đang làm cái quái gì trên ngọn núi của anh chứ? Làm thế nào cô ta lên được đến đây?

Đột nhiên anh biết cô ta là ai; anh đã nghe được mẩu đối thoại trong cửa hàng đồ ăn về một giáo viên mới đến từ nơi nào đó phía Nam. Anh chưa bao giờ thấy ai trông giống giáo viên hơn người phụ nữ này, và cô ta ăn mặc hoàn toàn không hợp với mùa đông ở Wyoming. Chiếc váy xanh và cái áo choàng nâu quá lồi thối đến nỗi cô ta trông gần giống cái khuôn; những mớ tóc nâu nhạt rối tung bên dưới tấm khăn quàng, và đôi kính gọng sừng quá khổ như nuốt chửng lấy khuôn mặt cô ta. Không son phấn, thậm chí cả lớp son dưỡng để bảo vệ môi cũng không.

Và không có ủng. Tuyết đã đóng thành bánh đến gần đầu gối cô ta.

Wolf quan sát người phụ nữ từ đầu đến chân trong vòng hai giây và không chờ nghe bất kỳ lời giải thích nào về lý do cô ta có mặt trên ngọn núi của anh, nếu như cô ta định nói gì đó. Cho đến lúc này cô ta chưa thốt ra lời nào mà cứ nhìn anh chằm chằm với vẻ mặt tổn thương yếu ớt. Anh tự hỏi cô ta có cho rằng nói chuyện với một người Anh diêng là hạ mình hay không, thậm chí là nhờ giúp đỡ. Trong thâm tâm anh mặc xác. Mẹ kiếp, anh không thể để mặc cô ta ở ngoài này.

Bởi vì cô ta vẫn chưa lên tiếng, nên anh cũng chẳng nói gì. Anh chỉ cúi xuống và luồn một tay qua đầu gối cô ta, tay kia đặt sau lưng cô ta, rồi nhấc cô ta lên như nhấc một đứa bé, mặc kệ cô ta há hốc miệng. Trong lúc đưa cô ta đến chỗ chiếc xe bán tải, anh mới nhận ra rằng cô ta cũng chẳng nặng hơn một đứa bé là mấy. Anh thấy một ánh mắt xanh dương sững sốt phía sau cặp mắt kính; thế rồi cánh tay cô ta luồn ra sau cổ anh và ghì chặt lấy anh, như thể sợ anh sẽ thả mình rơi xuống.

Anh dời cô ta sang bên để có thể mở cửa phía hành khách và đặt cô ta lên ghế, rồi nhanh chóng gạt bỏ lớp tuyết ra khỏi bàn chân và bấp chân cô ta nhiều nhất có thể. Anh lại nghe thấy cô ta thở dốc, nhưng chẳng buồn ngẩng lên. Khi đã xong, anh phủi đám tuyết trên găng tay rồi đi vòng qua xe và trèo vào sau vô lăng.

“Cô đã đi bộ bao lâu rồi?” Wolf miễn cưỡng lắm bầm.

Mary giật mình. Cô không nghĩ giọng người đàn ông này lại trầm đến mức gần như vọng lại như thế. Cặp kính của cô đã mờ tịt vì hơi nóng trong xe tải, và cô giật nó xuống, cảm thấy gò má lạnh giá của mình bỗng rất khi máu dồn lên đột ngột. “Tôi... Chưa lâu lắm,” cô lắp bắp. “Khoảng mười lăm phút. Tôi bị hỏng một ống dẫn nước. Ý tôi là, xe của tôi.”

Wolf liếc sang đúng lúc thấy cô ta lại vội vã cụp mắt xuống và nhận ra má cô ta đã hồng lên. Tốt, cô ta đang ấm lên. Và cô ta đang bối rối; anh có thể nhận thấy điều đó qua cái cách cô ta xoắn các ngón tay lại với nhau. Cô ta nghĩ anh sắp sửa quăng cô ta xuống ghế và cưỡng hiếp cô ta ư? Suy cho cùng thì anh cũng là một gã Anh diêng nổi loạn, và có khả năng làm bất kỳ điều gì. Thế nhưng theo vẻ ngoài của cô ta mà nói thì có lẽ đây là tình huống kích động nhất mà cô ta từng có trong đời.

Trang trại cách đó không xa lắm và họ về đến nơi chỉ trong vài phút. Wolf đỗ xe gần cửa bếp và ra khỏi xe; anh vòng qua xe để với lấy cửa hành khách vừa lúc người phụ nữ mở ra và chuẩn bị trượt xuống. “Quên đi,” anh nói rồi lại bế cô ta lên. Động tác trượt xuống đã kéo vấy cô ta lên đến nửa đùi. Cô ta vội vàng đẩy lớp vải xuống, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy đôi chân thanh mảnh, và má cô ta càng đỏ hơn.

Không khí ẩm áp trong nhà bao phủ lấy Mary, và cô hít vào nhẹ nhõm, gần như không nhận thấy khi người đàn ông quay một cái ghế gỗ ra khỏi bàn và đặt cô lên đó. Không nói lời nào, anh ta mở vòi nước nóng và để nó chảy như thế, hứng đầy chậu rửa bát, liên tục kiểm tra nước và điều chỉnh mức nóng.

Chà, cô đã đến đích, và mặc dù không hoàn thành chuyến đi theo cách đã định nhưng cô vẫn đạt được mục đích của chuyến viếng thăm. “Tôi là Mary Potter, giáo viên mới của trường.”

“Tôi biết,” anh ta trả lời ngắn gọn.

Mắt cô mở lớn nhìn chằm chằm tấm lưng rộng của anh ta. “Anh biết ư?”

“Quanh đây không nhiều người lạ lắm.”

Cô nhận ra anh ta không tự giới thiệu về mình và đột nhiên cảm thấy không chắc chắn. Liệu cô có đến đúng chỗ không? “Anh... anh có phải là anh Mackenzie không?”

Anh ta liếc ra sau nhìn cô, và cô nhận thấy mắt anh ta đen như màn đêm. “Tôi là Wolf Mackenzie.”

Ngay lập tức cô bị phân tâm. “Tôi nghĩ anh biết rằng tên anh hơi hiếm. Giống như tên người Anh cổ...”

“Không,” Wolf vừa nói vừa quay lại với cái chậu rửa bát trên tay. Anh ta đặt nó xuống sàn, bên cạnh chân cô. “Đó là tên Anh diêng.”

Mary chớp mắt. “Anh diêng?” Cô cảm thấy mình cực kỳ ngu ngốc. Lẽ ra cô phải đoán được khi thấy mái tóc và đôi mắt màu đen đó, và cả làn da màu đồng đỏ chứ! Hầu hết đàn ông ở Ruth đều có làn da sạm nắng, và cô chỉ nghĩ rằng da anh ta sạm màu hơn họ. Thế rồi cô cau mày và nói bằng giọng khẳng định, “Mackenzie không phải là họ của người Anh diêng.”

Anh ta cau mày đáp trả. “Người Scotland.”

“Ồ. Anh là người lai à?”

Cô ta hỏi với vẻ thật sự không biết giống như đang hỏi đường đi, hai hàng chân mày mềm mại nhướng lên bên trên đôi mắt xanh với vẻ dò xét. Điều đó làm Wolf nghiêng chặt răng. “Đúng,” anh gầm gừ. Vẻ mặt nghiêm nghị của cô ta có gì đó khiến anh cáu tiết và anh chỉ muốn lắc cô ta một cái thật mạnh để đập tan vẻ mặt khó chịu đó. Thế rồi anh nhận ra toàn thân cô ta đang run rẩy, và anh gác cảm giác khó chịu sang bên, ít nhất là đến lúc anh có thể làm cô ta ấm lên. Dáng đi lóng ngóng lúc anh mới nhìn thấy cô ta chứng tỏ cô ta đang ở giai đoạn đầu của quá trình giảm nhiệt. Anh cởi cái áo bành tô nặng nề đang mặc, quăng nó sang bên, rồi đặt một bình cà phê.

Mary ngồi im trong lúc người đàn ông pha cà phê; anh ta không phải là người nói nhiều, dẫu vậy cô sẽ không đầu hàng vì điều đó. Cô thực sự rất lạnh; cô sẽ chờ đến lúc có được tách cà phê kia, và sẽ bắt đầu lại. Cô ngẩng lên nhìn khi Wolf quay lại, nhưng vẻ mặt của anh ta kín như bưng. Không nói một lời, anh ta gỡ khăn quàng ra khỏi đầu cô và bắt đầu mở cúc áo khoác. Giật mình, cô lên tiếng, “Tôi có thể tự làm,” nhưng ngón tay cô lạnh đến mức chỉ động tác đó thôi cũng thật đau đớn. Anh ta lùi lại để cô tự vật lộn một lúc, rồi gạt tay cô sang bên và tự mình hoàn thành công việc.

“Sao anh lại cởi áo khoác của tôi ra khi tôi đang lạnh thế này?” Mary hoang mang hỏi khi anh ta lột áo khoác ra khỏi tay cô.

“Để tôi có thể chà xát tay và chân cô.” Nói rồi anh ta tiếp tục tháo giày của cô.

Ý tưởng đó cũng quá xa lạ với cô giống như tuyết. Cô không quen với chuyện bị người khác đụng chạm, và không có ý định quen với chuyện đó. Cô định bảo anh ta thế, nhưng lời lẽ tắc nghẽn lại khi anh ta đột nhiên thọc tay xuống dưới váy cô, đẩy váy cô lên đến tận hông. Mary hét lên và giật phắt lại, suýt rơi ra khỏi ghế. Anh ta trừng mắt nhìn cô, đôi mắt đen như hắc ín.

“Cô không phải lo,” anh ta nạt. “Hôm nay là thứ Bảy. Tôi chỉ cưỡng hiếp vào thứ Ba và thứ Năm.” Wolf nghĩ đến chuyện quăng cô ta ra lại trời tuyết, nhưng anh không thể để một phụ nữ chết còng, kể cả một cô nàng da trắng rõ ràng nghĩ rằng sự đụng chạm của anh sẽ làm cô ta ô ướ.

Mắt Mary mở to đến mức át hết phần còn lại của gương mặt. “Có vấn đề gì với thứ Bảy?” Cô buột miệng hỏi, rồi nhận ra mình gần như vừa mời mọc anh ta, lạy Chúa lòng lành! Cô vụt gơ hai bàn tay đeo găng lên che mặt khi cơn thủy triều sắc đỏ dồn lên hai má. Nào cô chắc là đông cứng rồi; đó là lời giải thích hợp lý duy nhất.

Wolf ngẩng phắt lên, không tin được cô ta đã thực sự nói thế. Đôi mắt xanh hoảng hốt, to tròn nhìn anh chòng chọc qua đôi găng tay da màu đen đang che hết khuôn mặt nhưng không giấu hết được màu đỏ bừng bừng. Đã quá lâu rồi anh mới lại thấy ai đó đỏ mặt, nên phải mất một lúc anh mới nhận ra cô ta xấu hổ trông thật dễ thương. Tại sao xấu hổ chứ, cô ta đang tỏ vẻ mình là người đoan trang à! Đó là đặc điểm dễ thấy cuối cùng thêm vào cái hình ảnh cô giáo già ăn mặc lỗi thời mà cô ta đang thể hiện. Cảm giác buồn cười làm cơn bực dọc của anh dịu đi. Đây chắc là điểm sáng trong cuộc đời của cô ta. “Tôi sẽ cởi quần tất của cô ra để cô có thể đặt chân vào chậu nước,” anh giải thích bằng giọng cộc cằn.

“Ồ.” Âm thanh bị nghẹn đi vì tay cô vẫn đang chặn trên miệng.

Tay anh vẫn ở dưới váy cô ta, hai bàn tay nắm lấy eo cô ta. Anh vô tình cảm nhận được sự chật hẹp và mềm mại của người phụ nữ. Lỗi thời hay không thì cô ta vẫn có sự mềm mại của đàn bà, mùi hương ngọt ngào của đàn bà, và nhịp tim của anh tăng lên khi cơ thể anh bắt đầu đáp lại sự gần gũi này. Chết tiệt, nếu như cô nàng giáo viên nhỏ xíu lồi thối này có thể làm anh nổi hứng, thì chúng tỏ anh cần đàn bà nhiều hơn anh tưởng.

Mary ngồi im thít khi một cánh tay khỏe mạnh khép lại quanh người cô, nhắc cô lên để anh ta có thể tuột chiếc quần tất qua khỏi hông và chân cô; vị trí đó làm đầu anh ta ghé sát ngực và bụng cô, và cô nhìn chằm chằm xuống mái tóc dày bóng loáng của anh ta. Anh ta chỉ cần quay đầu lên là miệng sẽ chạm vào ngực cô. Cô đã đọc trong sách rằng đàn ông ngậm lấy núm vú của đàn bà và mút như bọn trẻ con bú tí mẹ, và cô luôn thắc mắc lý do. Giờ ý nghĩ đó làm cô không thở được, và núm vú cô bắt đầu ngứa ran. Hai bàn tay chai sần thô ráp của anh ta quét trên đôi chân trần của cô; chúng sẽ có cảm giác thế nào trên ngực cô nhỉ? Cô bắt đầu cảm thấy nóng lên một cách kỳ cục, và hơi choáng váng.

Wolf không thềm liếc “cô giáo già” khi anh quăng chiếc quần mỏng lên sàn nhà. Anh nhắc chân cô ta đặt lên đùi mình, kéo chậu nước vào vị trí, rồi từ từ hạ chân cô ta xuống nước. Anh đã đảm bảo nước chỉ đủ ấm, nhưng cũng biết rằng chân cô ta đang lạnh đến nỗi chỉ thế thôi cũng sẽ đau đớn lắm. Cô ta hít vào thật mạnh nhưng không phản kháng, mặc dù khi ngẩng lên nhìn anh thấy mắt cô ta ngấn nước.

“Sẽ không đau lâu đâu,” Wolf lẩm bẩm trấn an, rồi di chuyển sao cho chân anh chặn hai bên người cô ta, giữ ấm cho cô ta.

Thế rồi anh cẩn thận tháo găng tay của cô ta, giật mình trước vẻ thanh tú của đôi tay lạnh giá, trắng muốt. Anh giữ chúng trong lòng bàn tay một lúc, rồi ra quyết định và vừa mở cúc áo của mình vừa áp đến gần cô ta hơn.

“Thế này sẽ làm ấm tay cô,” nói rồi anh nhét hai tay cô ta vào trong nách anh.

Mary lặng người đi. Cô không tin được rằng tay cô lại đang rúc vào nách anh ta như những con chim như thế. Hơi ấm của người đàn ông thiêu đốt những ngón tay lạnh giá của cô. Cô không thực sự chạm vào da anh ta; anh ta có mặc áo phông, nhưng đây vẫn cứ là tình huống gần gũi nhất mà cô từng trải qua với một người khác. Nách... Chà, ai mà chẳng có nách, nhưng chắc chắn cô không quen với việc chạm vào nách người khác. Trước đây chưa có người nào bao phủ cô thế này, chứ đừng nói là một người đàn ông. Hai bắp chân rắn chắc của anh ta đặt hai bên người cô, kẹp chặt lấy cô; cô hơi chúi tới trước, hai tay rúc gọn gàng dưới nách anh ta, trong khi hai bàn tay anh ta nhanh chóng chà sát dọc theo cánh tay và vai cô, rồi xuống đến đùi cô. Cô thốt lên một tiếng kêu kinh ngạc; chỉ là cô không tin được chuyện đang xảy ra; với Mary Elizabeth Potter, cô giáo già tầm thường, thì chuyện này không thể tin được.

Wolf tập trung vào việc đang làm, nhưng anh ngẩng lên khi nghe thấy tiếng kêu của cô ta, và nhìn thẳng vào đôi mắt xanh to tròn. Chúng mang một màu xanh kỳ lạ, anh nghĩ, không phải màu hoa ngô hay màu

xanh thẫm đơn thuần. Có chút ánh nâu phía sau. Màu xanh xám, đúng thế. Anh thoáng nhận thấy tóc cô ta đang xổ ra từ cái búi mà cô ta đã xoắn lại trông thật chướng mắt, đóng khung khuôn mặt cô ta trong mớ tóc nâu nhạt mềm mại. Cô ta rất gần, mặt cô ta chỉ cách mặt anh có vài phân. Cô ta có làn da mềm mại nhất mà anh từng thấy, mịn màng như da em bé, tái nhợt và trong mờ đến mức anh có thể nhìn thấy những đường gân xanh mỏng trên thái dương. Chỉ có những người rất trẻ mới có làn da như thế. Trong lúc anh nhìn, một cơn thủy triều đỏ khác lại bắt đầu dồn lên má cô ta, và anh cảm thấy mình miễn cưỡng bị mê hoặc trước cảnh tượng đó. Anh tự hỏi liệu làn da cô ta có mềm mại và mỏng manh như thế ở khắp mọi nơi không - trên ngực, trên bụng, trên đùi, giữa hai chân. Ý nghĩ đó như một tia lửa điện dội thẳng vào trong anh, làm choáng ngợp hệ thống thần kinh. Chết tiệt, cô ta có mùi ngọt ngào làm sao! Và chắc cô ta sẽ nhảy dựng ra khỏi ghế nếu anh nhấc váy cô ta lên theo cách mà anh muốn và vùi mặt vào giữa cặp đùi mềm mại của cô ta.

Mary liếm môi, không nhận ra mắt anh ta đang nhìn theo cái liếm môi của cô. Cần phải nói gì đó, nhưng cô không biết nói gì. Sự gần gũi thể xác này dường như đã làm tê liệt quá trình suy nghĩ của cô. Lạy Chúa tôi, anh ta thật ám! Và gần. Cô nên nhớ lại lý do ban đầu khiến cô đến đây, thay vì xử sự như một kẻ ngớ ngẩn chỉ vì một gã rất ưa nhìn theo kiểu thô ráp, rất đàn ông đang ở quá gần cô. Cô lại liếm môi lần nữa, hắng giọng, và lên tiếng, “À... tôi đến để nói chuyện với Joe, nếu có thể.”

Về mặt chỉ hơi thay đổi, nhưng cô có ấn tượng rằng ngay lập tức Wolf trở nên xa cách. “Joe không ở nhà. Nó đang chạy việc.”

“Tôi biết. Khi nào thằng bé về?”

“Khoảng một tiếng nữa, có thể là hai.”

Cô nhìn anh ta thoáng chút nghi ngờ. “Anh có phải là cha của Joe không?”

“Phải.”

“Mẹ thằng bé...?”

“Đã chết.”

Câu trả lời thẳng thừng, cộc lốc làm Mary choáng, nhưng cùng lúc đó cô cảm thấy một cảm giác nhẹ nhõm đáng sửng sốt thoáng qua. Cô lại nhìn đi nơi khác. “Anh nghĩ thế nào về chuyện Joe bỏ học?”

“Đó là quyết định của nó.”

“Nhưng nó mới mười sáu tuổi. Nó chỉ là một đứa trẻ...”

“Nó là người Anh diêng,” Wolf cắt ngang. “Nó là đàn ông.”

Cảm giác phẫn nộ bùng lên. Cô giật hai tay ra khỏi nách anh ta và chống lên hông. “Vậy thì sao chứ? Thằng bé mới mười sáu tuổi và nó cần được đi học.”

“Nó biết đọc, biết viết và biết làm toán. Nó cũng biết mọi thứ cần phải biết về huấn luyện ngựa và điều hành trại chăn nuôi. Nó chọn cách nghỉ học và làm việc toàn thời gian ở đây. Đây là trang trại của tôi, là ngọn núi của tôi. Một ngày nào đó sẽ là của nó. Nó đã quyết định phải làm gì với đời mình, và đó là huấn luyện ngựa.” Anh không thích giải thích công việc cá nhân của anh và Joe với người khác, nhưng có gì đó ở cô giáo viên nhỏ nhắn ăn mặc lỗi thời, dễ nổi nóng này khiến anh phải trả lời. Cô ta dường như không nhận ra anh là người Anh diêng; về ý thức thì cô ta biết điều đó, nhưng rõ ràng cô ta chẳng biết người Anh diêng có nghĩa là gì, và đặc biệt là Wolf Mackenzie, con người bị những người khác quay lưng và xa lánh.

“Dù sao tôi cũng muốn nói chuyện với thằng bé,” Mary bướng bỉnh nói.

“Điều đó phụ thuộc vào nó. Có thể nó lại không muốn nói chuyện với cô.”

“Anh không cố tác động đến nó chút nào à?”

“Không.”

“Tại sao không? Ít ra anh cũng nên cố bảo nó đến trường.”

Wolf chồm đến sát rạt, gần đến nỗi mũi anh suýt chạm vào mũi cô ta. Cô ta nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh, mắt cô ta mở lớn. “Nó là người Anh diêng, thưa cô. Có lẽ cô không biết điều đó có nghĩa là gì. Quỷ tha ma bắt, làm sao cô biết được?”

Cô là người Ăng lê[2]. Người Anh diêng không được chào đón. Nền giáo dục mà nó có là nó phải tự làm mọi thứ mà không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào từ những giáo viên người Ăng lê. Nếu không bị phốt lờ thì nó cũng bị sỉ nhục. Tại sao nó lại muốn quay lại trường chứ?”

[2] Người nói tiếng Anh nói chung, đặc biệt là người da trắng sống ở khu vực Bắc Mỹ không có nguồn gốc Latin hay Pháp.

Mary nuốt xuống, hoảng hốt trước vẻ dữ tợn của anh ta. Cô không quen bị đàn ông quát thẳng vào mặt và chửi thề. Thành thật mà nói, Mary thừa nhận rằng cô không hề quen thuộc với đàn ông nói chung. Khi cô còn nhỏ, đám con trai đã phốt lờ đứa con gái một sách, nhút nhát, và khi cô lớn hơn thì bọn đàn ông cũng cư xử tương tự. Cô hơi tái mặt, nhưng lại cảm thấy cần phải mạnh mẽ - cô biết chắc lợi ích của một nền giáo dục tử tế, nên cô không để anh ta đe dọa mình. Những kẻ to con thường làm thế với người thấp bé hơn, có khi còn làm mà chẳng thêm suy nghĩ, nhưng cô sẽ không dễ dàng đầu hàng chỉ vì anh ta to con hơn cô. “Thằng bé đứng đầu lớp,” cô nói thật mạnh mẽ. “Nếu nó tự mình đạt được điều đó, thử nghĩ xem nó sẽ đạt được thành tựu gì nếu được giúp đỡ!”

Anh ta ngồi thẳng lên, lưng lững phía trên cô. “Như tôi đã nói, điều đó tùy thuộc vào nó.”

Bình cà phê đã pha xong từ lâu, vì thế Wolf quay lại rót ra một tách và đưa cho cô ta. Sự im lặng bao trùm xuống họ. Anh tựa vào tủ bát và nhìn cô ta nhăm nháp một cách nhỏ nhẹ, như một con mèo. Nhỏ nhẹ, phải, đó đúng là từ dành cho cô ta. Cô ta không quá bé, có lẽ khoảng một mét sáu, nhưng thân hình mảnh khảnh. Mất anh rơi trên ngực cô ta, bên dưới chiếc váy xanh tối tàn đó; chúng không to, nhưng trông xinh xắn và tròn trịa. Anh tự hỏi liệu núm vú của cô ta có mang màu hồng thanh nhã không, hay màu hồng be. Anh tự hỏi liệu cô ta có thể tiếp nhận anh một cách dễ dàng, liệu cô ta có chặt đến mức làm anh phát điên...

Ngay lập tức Wolf chặn đứng những ý nghĩ gợi dục đó lại. Chết tiệt, bài học đặc biệt đó lẽ ra phải khắc sâu vào tâm trí anh rồi mới phải! Đàn bà Ăng lê có thể lả lơi với anh và xoắn xít quanh anh, nhưng rất ít trong số họ muốn nằm xuống chơi trò dơ bẩn với một gã Anh diêng. Cô ả nhóc con lười thôi khó tính này thậm chí còn chẳng thêm lả lơi, thế sao anh lại nổi hứng đến thế này? Có lẽ bởi vì cô ta là một kẻ lười thôi. Anh cứ tưởng tượng cái cơ thể nhỏ xinh bên dưới cái váy kinh khủng đó trông thế nào khi bị lột trần và nằm duỗi ra trên giường.

Mary đặt tách cà phê sang một bên. “Tôi đã ấm hơn nhiều rồi. Cảm ơn anh, cà phê đúng là hữu dụng.” Là cà phê, và cái cách tay anh ta chà xát khắp người cô, nhưng cô không định nói với anh ta điều đó. Cô ngẩng lên nhìn anh ta và do dự, đột nhiên cảm thấy không chắc chắn khi nhìn vào đôi mắt đen đó. Cô không hiểu là gì, nhưng có thứ gì đó về anh ta làm mạch của cô đập nhanh hơn, làm cô cảm thấy hơi bồn chồn. Có đúng là anh ta đang nhìn ngực cô không?

“Tôi nghĩ một số quần áo cũ của Joe sẽ vừa với cô,” anh ta nói, gương mặt và giọng nói không biểu lộ điều gì.

“Ồ, tôi không cần quần áo gì đâu. Ý tôi là, những gì tôi đang mặc hoàn toàn...”

“Đồ ngốc,” anh ta cắt ngang. “Đây là Wyoming, thưa cô, không phải New Orlands, hay bất kỳ nơi nào cô từng ở.”

“Savannah,” cô cung cấp thông tin.

Wolf lau bầu, đó dường như là phương tiện giao tiếp căn bản của anh ta, rồi lấy một cái khăn từ trong ngăn kéo. Quỳ xuống, anh ta nhắc chân cô ra khỏi nước và quần chúng trong khăn, dịu dàng lau khô trái ngược với thái độ thù địch chẳng mấy che giấu. Thế rồi anh ta đứng dậy và nói, “Đi với tôi.”

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đến phòng ngủ.”

Mary khựng lại, chớp mắt nhìn anh ta, và một nụ cười cay đắng làm môi anh ta xoắn lại. “Đừng lo,” giọng anh ta cay nghiệt. “Tôi sẽ kiểm soát cơn thèm ăn man rợ của mình, và sau khi mặc quần áo xong xuôi, cô có thể cuốn xéo khỏi ngọn núi của tôi.”

2. Chương 2

Mary gượng đứng thẳng dậy và héch cằm lên, miệng cô mím lại thành một đường nghiêm nghị. “Không cần thiết phải giấu cọt tôi, anh Mackenzie,” cô điềm tĩnh nói, nhưng giọng nói thì không được bình tĩnh như thế. Cô biết mình thiếu về quyền rũ và không cần người ta phải mỉa mai mới nhớ ra. Thông thường cô chẳng lúng túng vì sự luộm thuộm của mình, cô đã chấp nhận đó như một thực tế không thể thay đổi, giống như kiểu mặt trời thì phải mọc đằng đông. Nhưng Mackenzie làm cô cảm thấy yếu đuối lạ kỳ, và chuyện anh ta chỉ ra cô kém hấp dẫn thế nào làm cô thấy đau đớn một cách kỳ cục.

Hai hàng lông mày đen thẳng nhúu lại trên sống mũi cao của Wolf. “Tôi chẳng giấu cọt gì cô,” anh nạt. “Tôi đang hết sức nghiêm túc đấy, thưa cô. Tôi muốn cô biến khỏi ngọn núi của tôi.”

“Vậy thì tôi sẽ rời khỏi, dĩ nhiên rồi,” cô bình tĩnh đáp lại. “Nhưng như thế cũng không cần thiết phải giấu cọt tôi.”

Anh chống hai tay lên hông. “Giấu cọt cô? Như thế nào?”

Làn da nhạy cảm của Mary ngứa ran, nhưng đôi mắt xanh xám không hề nao núng. “Tôi biết tôi không phải là người hấp dẫn, chắc chắn không phải là loại người có thể kích thích - ờ - ham muốn man rợ của đàn ông.” Cô ta nghiêm túc. Mười phút trước anh hẳn sẽ đồng ý với cô ta rằng cô ta thật đơn điệu, và có Chúa biết rằng cô ta chẳng phải tin đồ thời trang, nhưng điều làm anh sững sốt là cô ta dường như thực sự không nhận ra chuyện anh là người Anh điêng thì có nghĩa gì, hay anh có ý gì khi mỉa mai cô ta như thế, kể cả việc anh đã bị kích thích dữ dội khi ở gần cô ta. Cái cảm giác nhói nhói còn nấn ná lại trên háng nhắc anh nhớ lại phản ứng của mình vẫn chưa hoàn toàn biến mất. Anh thốt lên một tiếng cười khàn đục, một âm thanh chẳng chút vui vẻ. Sao không thêm một chút hứng thú cho cuộc đời của cô ta nhỉ? Khi được nghe kể về cái sự thật thẳng thừng đó, hẳn cô ta sẽ không thể nào cuốn xéo khỏi ngọn núi của anh nhanh hơn.

“Tôi không đùa hay giấu cọt gì,” anh nói, đôi mắt đen bọc bội nhìn cô ta. “Chạm vào cô như thế, ở gần cô đến mức có thể ngửi thấy mùi vị ngọt ngào từ cô như thế, đã làm tôi nổi hứng.”

Cô ta sững sốt ngây người nhìn anh, rồi lặp lại, “Làm anh nổi hứng?”

“Đúng.” Cô ta vẫn nhìn anh chòng chọc như thể anh đang nói thứ ngôn ngữ nào khác, và anh thêm vào với vẻ thiếu kiên nhẫn, “Làm tôi nóng lên, bất cứ cách nào cô muốn dùng để miêu tả chuyện đó.”

Mary vén một lọn tóc mềm mại đã bung ra khỏi cặp tóc. “Anh lại giấu cọt tôi nữa rồi,” giọng cô đầy vẻ buộc tội. Điều đó là không thể nào. Cô chưa bao giờ làm một người đàn ông... kích thích được người đàn ông nào trong đời.

Wolf đã thực sự bị kích động. Anh đã học cách sử dụng tinh thần thép khi phải đối mặt với bọn Ăng lê, nhưng có gì đó ở người phụ nữ nhỏ nhắn ra vẻ đứng đắn này làm anh ngứa ngáy. Cảm giác bọc bội bao trùm đến khi anh nghĩ mình có thể nổ tung. Anh không định chạm vào cô ta, nhưng đột nhiên tay anh ở trên eo cô ta, kéo cô ta về phía anh. “Có lẽ cô cần bằng chứng,” anh nói bằng một giọng gần gần thô bạo, rồi cúi xuống phủ môi mình lên môi cô ta. Mary run bần trong cơn chấn động toàn thân, mắt cô mở tròn xoe khi môi anh di chuyển trên môi cô. Mắt anh nhắm lại. Cô có thể thấy từng cọng lông mi, và trong một giây cô ngạc nhiên khi thấy chúng mới dày làm sao. Thế rồi hai bàn tay anh, vẫn đang nắm lấy hông cô, kéo cô áp thật mạnh vào cơ thể lực lưỡng của anh, và cô thở dốc. Lợi dụng khi cô mở miệng ra, lưỡi anh liền thâm nhập vào trong. Cô lại rùng mình, và mắt cô từ từ nhắm lại khi cảm giác ấm nóng lạ lẫm bắt đầu làm người cô nóng lên. Cảm giác thích thú thật xa lạ, và dữ dội đến mức làm cô hoảng sợ. Một đợt sóng những cảm xúc mới lạ dồn dập tấn công cô, khiến cô choáng váng. Cô cảm nhận sự kiên quyết trên môi anh, từ mùi vị nồng nàn của anh, từ sự gần gũi đến sững sốt khi lưỡi anh vuốt ve lưỡi cô như thể dụ dỗ

cô cùng tham gia trò chơi này. Cô cảm thấy hơi nóng từ cơ thể anh, ngửi thấy mùi xạ hương ấm áp trên da anh. Bộ ngực mềm mại của cô áp vào vầng ngực lực lưỡng của anh, và núm vú cô lại bắt đầu ngứa ran lên theo cái cách lạ lẫm đáng hổ thẹn đó.

Đột nhiên miệng anh rời khỏi miệng cô, và cảm giác thất vọng đột ngột làm mắt cô bừng mở. Ánh mắt đen lay lắt thiêu đốt cô. “Hôn tôi đi,” anh lầm bầm.

“Tôi không biết hôn thế nào,” Mary thốt lên, vẫn không tin được những gì đang xảy ra.

Giọng anh gần như gầm gừ, “Như thế này.” Anh lại chiếm lấy miệng cô, và lần này Mary hé môi ra ngay lập tức, háo hức đón chào lưỡi anh và lại một lần nữa cảm giác sung sướng kỳ lạ đó cuộn lên. Môi anh di chuyển trên miệng cô, nhào nặn môi cô bằng cơn khoái lạc mãnh liệt, dạy cô cách đáp trả lại. Lưỡi anh lại chạm lưỡi cô, và lần này cô e thẹn đáp lại, đón chào sự xâm nhập của anh bằng cái chạm dịu dàng của riêng mình. Cô quá thiếu kinh nghiệm nên không nhận ra dấu hiệu chấp nhận của mình, nhưng anh bắt đầu thở nặng nhọc hơn và nhanh hơn, và nụ hôn của anh sâu hơn, đòi hỏi thậm chí còn nhiều hơn từ cô.

Cảm giác kích thích đáng sợ nổ bùng trong người cô, vượt qua cơn khoái lạc đơn thuần và trở thành một nhu cầu đói khát. Cô không còn lạnh chút nào nữa, mà bùng cháy bên trong cho đến lúc trái tim cô nện thình thịch vào lồng ngực. Vậy đây là ý anh muốn nói khi bảo rằng cô làm anh nóng lên. Anh cũng làm cô nóng lên, và chỉ nghĩ đến chuyện anh cảm thấy nỗi khát khao không ngừng cùng ham muốn mãnh liệt này thôi cũng đủ làm cô choáng váng rồi. Cô thốt ra một âm thanh khe khẽ, vô thức và áp sát vào anh, không biết làm sao để kiểm soát những cảm xúc mà nụ hôn đầy kinh nghiệm của anh đã khơi dậy.

Tay anh siết chặt đầu gối trên eo cô, và một âm thanh trầm đục thô ráp thoát ra từ cổ họng anh. Thế rồi anh nhấc cô lên, kéo cô vào sát hơn, điều chỉnh hông cô trên anh và chứng minh một cách sinh động phản ứng của mình đối với cô.

Cô đã không biết được sự việc có thể như thế. Cô đã không biết rằng nỗi khát khao có thể cháy lên nóng bừng như thế, có thể khiến cô quên đi những cảnh báo của dì Ardith về đàn ông và những thứ bẩn thỉu mà họ thích làm với đàn bà. Mary đã kết luận một cách khá hợp lý rằng những thứ đó không thể nào quá bẩn thỉu, nếu không đàn bà sẽ không chịu đựng như thế, nhưng đồng thời cô chưa bao giờ lả lơi hay cố tấn công một người bạn trai nào. Đám đàn ông ở trường đại học và ở chỗ làm dường như khá bình thường, không phải những con yêu râu xanh; cô thấy thoải mái với họ, và thậm chí còn coi họ là bạn bè. Chỉ là bản thân cô không quyền rũ; chẳng có người đàn ông nào từng phá cửa nhà để đi chơi với cô hay thậm chí cố bấm số điện thoại của cô, thế nên những kinh nghiệm đối với đàn ông không chuẩn bị tinh thần cho cô trước vòng tay rất chặt của Wolf Mackenzie, trước nụ hôn đói khát của anh, hay vật đàn ông rắn chắc đang thúc vào giữa hai đùi cô.

Và, cô cũng không biết rằng mình có thể muốn nhiều hơn nữa.

Mary vô thức choàng tay quanh cổ Wolf và quần quai áp vào anh, bị hành hạ bởi cơn bức bối càng lúc càng tăng. Người cô như trên lửa, trống rỗng, đau đớn và thèm muốn, và cô không có kinh nghiệm để kiểm soát cảm giác đó. Những cảm xúc mới như cơn sóng thủy triều, vỗ vào tâm trí cô dưới hệ thống dây thần kinh quá tải.

Wolf giật đầu ra sau, hàm răng nghiến chặt trong nỗ lực không ngừng tìm lại khả năng kiểm soát. Ngọn lửa đen cháy rực trong mắt anh khi anh nhìn xuống cô. Nụ hôn của anh đã làm cho đôi môi mềm mại của cô đỏ ửng và sưng phồng, một màu hồng phơn phớt phủ lên làn da trắng mờ ăy. Mắt cô mở ra đờ đẫn và chậm chạp bắt gặp ánh mắt anh. Mái tóc nâu nhạt đã hoàn toàn tuột ra khỏi búi, mềm mại đổ xuống quanh khuôn mặt và trên vai cô. Nổi khao khát hiện rõ trên mặt cô; trông cô đã rồi bù lên rồi, như thể anh đã làm gì đó còn hơn là hôn cô, và anh đã làm thế trong đầu mình. Cô thật nhẹ và mảnh mai trong tay anh, nhưng cô đã xoắn quện vào anh với một cơn đói khát không kém gì cơn đói khát trong anh.

Anh có thể đưa cô lên giường ngay bây giờ; cô đã đi xa đến thế, và anh biết điều đó. Nhưng anh chỉ làm thế nếu cô là người đưa ra quyết định trong tình trạng tỉnh táo, chứ không phải khi cô bị kích thích quá đến nỗi không còn biết mình đang làm gì. Rõ ràng là cô không có kinh nghiệm; thậm chí anh còn phải dạy cô cách hôn - ý nghĩ đó bất thành linh khựng lại như thể anh bị tông vào một bức tường thép, khi anh nhận ra toàn bộ ý nghĩa trong sự thiếu kinh nghiệm của cô. Mẹ kiếp, cô là một trinh nữ!

Ý nghĩ đó làm Wolf loạng choạng. Lúc này cô đang nhìn anh bằng đôi mắt xanh xám vừa ngây thơ vừa thắc mắc, chờ đợi vì khát khao, trong lúc chờ động thái tiếp theo từ anh.

Cô không biết làm gì. Tay cô khóa lại quanh cổ anh, cơ thể cô áp chặt vào anh, chân cô hơi tách ra cho phép anh ép vào cô, và cô đang chờ anh bởi vì cô không biết phải tiếp tục như thế nào. Thậm chí cô còn chưa từng được hôn. Chưa có người đàn ông nào chạm vào bộ ngực mềm mại đó, hay ngậm núm vú của cô trong miệng. Chưa có người đàn ông nào từng yêu cô trước đây.

Wolf nuốt xuống cục nghẹn đang có nguy cơ làm anh chết ngạt, mắt anh vẫn khóa mắt cô. “Lạy Đấng tối cao, cô à, chuyện này suýt nữa đã vượt khỏi tầm kiểm soát.”

Cô chớp mắt. “Thật ư?” Giọng cô nghiêm trang, lời nói rõ ràng, nhưng vẻ choáng váng, chờ đợi vẫn hiển hiện trong ánh mắt.

Thật từ từ - bởi vì anh không muốn thả cô ra, và thật dịu dàng - bởi vì anh biết mình phải làm thế, anh thả cô trượt xuống cho đến khi cô lại tự đứng trên chân mình. Cô không biết gì về những hậu quả, nhưng anh thì biết. Anh là Wolf Mackenzie, người lai, còn cô là giáo viên. Những công dân tốt của Ruth sẽ không muốn cô giao lưu với anh; cô chịu trách nhiệm về những công dân trẻ của họ, ảnh hưởng tới sự hình thành nhân cách của bọn trẻ. Chẳng có bậc phụ huynh nào lại muốn đứa con gái nhạy cảm của mình phải chịu sự dạy dỗ của một người phụ nữ có mối quan hệ ngoài luồng với một gã Anh đếng đã từng bị kết án. Vì sao ư, cô thậm chí có thể dụ dỗ cả đám con trai của họ nữa! Cái quá khứ ngồi tù của anh có thể chấp nhận được, nhưng dòng máu Anh đếng sẽ không bao giờ biến mất.

Vì vậy anh phải thả cô ra, cho dù anh có muốn đưa cô vào phòng ngủ và dạy cho cô tất cả những thứ xảy ra giữa đàn ông và đàn bà nhiều đến thế nào.

Hai tay Mary vẫn quán quanh cổ anh, ngón tay vùi vào trong mớ tóc sau gáy anh. Cô dường như không thể cử động. Anh với lên nắm lấy cổ tay cô và gỡ cô ra khỏi mình.

“Chắc con sẽ quay lại sau.”

Một giọng nói xâm nhập vào thế giới của những xúc cảm mới được khám phá trong mơ của Mary, và cô giật lùi, hai má đỏ bừng khi cô quay lại và nhìn thẳng vào người mới đến. Một cậu bé cao có khuôn mặt khắc nghiệt đang đứng ngay ngưỡng cửa bếp, tay cầm mũ. “Xin lỗi ba. Con không cố ý xông vào.”

Wolf bước ra xa khỏi cô. “Ở lại đi. Dù sao thì cô ấy cũng đến để tìm con.” Cậu bé nhìn cô với vẻ thắc mắc. “Ba không đùa đấy chứ?”

Wolf chỉ nhún vai. “Đây là cô Mary Potter, giáo viên mới trong trường. Cô Potter, đây là con trai tôi, Joe.” Thậm chí là trong cơn xấu hổ cùng cực, Mary cũng bị dội lại khi thấy anh gọi cô là “cô Potter” sau cái khoảnh khắc thân mật mà họ vừa cùng nhau sẻ chia. Nhưng anh có vẻ rất bình tĩnh và tự chủ, như thể chuyện đó không hề tác động gì đến anh, trong khi mọi dây thần kinh trong cơ thể cô vẫn đang còn tranh cãi om xòm. Cô muốn quăng mình vào anh và dâng hiến toàn bộ cơ thể cho ngọn lửa đó. Nhưng, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, tay cứng đờ hai bên hông trong khi mặt nóng ran, và cô buộc mình phải nhìn thẳng vào Joe Mackenzie. Thằng bé là lý do cô có mặt ở đây, và cô sẽ không cho phép mình quên điều đó lần nữa. Khi cơn xấu hổ đã dịu đi, cô nhận thấy Joe rất giống cha. Mặc dù mới mười sáu tuổi, nhưng cậu bé đã cao hơn mét tám và gần bằng cha mình, bờ vai trẻ trung rộng lớn hứa hẹn sẽ trở nên mạnh mẽ như vậy. Gương mặt Joe là phiên bản trẻ hơn của Wolf, cũng sắc cạnh và kiêu hãnh, các đường nét được chạm trổ chính xác. Joe cũng bình tĩnh và tự chủ, quá tự chủ đối với một cậu bé mười sáu tuổi, và đôi mắt, thật kỳ lạ, có màu xanh xám, lóe lên ánh xanh dương. Đôi mắt ẩn chứa điều gì đó, điều gì đó hoang dã, cũng như sự chấp nhận chua xót và những nhận thức đã làm thằng bé trông già hơn độ tuổi của mình. Joe giống y như cha mình.

Không đời nào cô lại chịu thua cậu bé này.

Cô chìa một tay ra cho Joe. “Cô thực sự muốn nói chuyện với em, Joe à.”

Về mặt Joe vẫn giữ nguyên vẻ xa cách, nhưng nó vẫn băng qua bếp để bắt tay cô. “Em không biết vì sao.”

“Em đã bỏ học.”

Câu khẳng định đó gần như không cần phải xác nhận lại, nhưng Joe gật đầu. Mary hít vào thật sâu. “Cô có thể hỏi nguyên nhân không?”

“Ồ trường chẳng có gì cho em cả.” Mary thấy bức bối trước câu nói bình thản, thẳng thừng đó, bởi vì cô không thể cảm thấy chút bất an nào trong cậu bé bất thường này. Như Wolf đã nói, Joe tự mình đưa ra quyết định và không định thay đổi.

Cô cố nghĩ ra một cách khác để tiếp cận thằng bé, nhưng giọng nói trầm trầm lạnh lẽ của Wolf đã cắt ngang. “Cô Potter, cô có thể nói tiếp sau khi đã mặc xong ít quần áo phù hợp. Joe, không phải con có cái quần jean cũ có thể vừa với cô ấy hay sao?” Trước sự ngạc nhiên của cô, thằng bé nhìn cô một lượt bằng con mắt đầy kinh nghiệm. “Con cũng nghĩ thế. Có lẽ cái quần con đã mặc lúc lên mười sẽ vừa.” Trong một thoáng, vẻ buồn cười lấp lánh trong đôi mắt màu xanh kim cương của nó, và Mary mím môi lại. Đàn ông nhà Mackenzie được gì khi cứ chỉ ra vẻ thiếu hấp dẫn của cô một cách thừa thãi như thế chứ?

“Tất, áo, ủng và áo choàng,” Wolf thêm vào bản danh sách, “ủng sẽ quá to, nhưng hai đôi tất sẽ đủ chèn được.”

“Anh Mackenzie, tôi thực sự không cần thêm quần áo. Những gì tôi đang mặc là đủ để giúp tôi về được đến nhà.”

“Không có chuyện đó đâu. Nhiệt độ cao nhất trong ngày hôm nay là khoảng -230C. Cô sẽ không bước ra khỏi ngôi nhà này với đôi chân trần và đôi giày ngu ngốc đó.”

Đôi giày tiện dụng của cô đột nhiên trở thành ngu ngốc? Cô muốn lao ra bảo vệ chúng, nhưng đột nhiên nhớ lại tuyết đã xộc vào trong giày và làm ngón chân cô tê cứng thế nào.

Những gì là phù hợp ở Savannah trở nên thiếu thốn một cách thê thảm trong mùa đông Wyoming.

“Cũng tốt,” cô đồng ý, nhưng suy cho cùng chỉ bởi vì đó là điều phù hợp phải làm. Cô vẫn cảm thấy không thoải mái khi phải mặc đồ của Joe, dù là tạm thời. Trước đây cô chưa bao giờ mặc quần áo của người khác, chưa bao giờ đổi áo khoác hay áo cánh với bạn thân khi đã lớn. Dì Ardith cho rằng suồng sã như thế là vô giáo dục.

“Tôi sẽ đi kiểm tra xe của cô trong khi cô thay đồ.” Không thèm liếc nhìn cô, anh khoác áo choàng, đội mũ vào rồi bước ra khỏi cửa.

“Đường này,” Joe nói, ngầm bảo cô nên đi theo mình. Cô đi theo, và thằng bé liếc nhìn ra sau. “Chuyện gì xảy ra với xe của cô?”

“Xe cô bị nổ ống dẫn nước.”

“Nó đang ở đâu?”

Cô dừng lại. “Trên đường. Em không nhìn thấy nó lúc đi lên à?” Một ý nghĩ kinh khủng ập vào Mary. Có khi nào xe cô đã trượt khỏi vách núi không? “Em đi lên từ phía trước núi. Đường đó không dốc lắm.” Joe lại có vẻ buồn cười. “Cô thực sự đã cố lái xe lên đây bằng đường phía sau trong khi cô không quen lái xe trong tuyết à?”

“Cô có biết đó là đường phía sau đâu. Cô tưởng đó là đường lên duy nhất chứ. Không thể đi được à? Cô có lỗi lợi tuyết mà?”

“Em nghĩ chắc là đi được thôi.”

Cô nhận thấy Joe có vẻ không tin vào khả năng của cô chút nào, nhưng cô không tranh cãi, bởi vì bản thân cô cũng chẳng tự tin là mấy.

Joe dẫn đường qua một phòng khách bài trí đơn giản nhưng thoải mái rồi xuống một hành lang ngắn dẫn đến một cửa phòng để mở. “Quần áo cũ của em đã đóng thùng để trong kho, nhưng cũng không mất nhiều thời gian để lôi ra đâu. Có thể thay đồ ở đây. Đây là phòng của em.”

“Cảm ơn em,” Mary lẩm bẩm rồi bước vào trong phòng. Cũng giống như phòng khách, căn phòng này thật đơn giản, với xà nhà phô ra và những bức tường gỗ dày. Không có gì cho thấy đây là phòng của một cậu bé tuổi teen cả: không có bất kỳ dụng cụ thể thao nào, không quần áo vương vãi trên sàn. Chiếc giường

cỡ rộng gọn gàng, phía trên là một tấm chăn bông may tay phẳng phiu. Một chiếc ghế tựa dựng trong góc. Cạnh giường là các giá sách cao từ sàn đến trần; chúng rõ ràng được làm thủ công, nhưng không hề thô kệch. Chúng đã được hoàn thiện, đánh bóng và đánh véc ni. Trên giá xếp chật ních sách, và sự tò mò đã khiến cô quan sát các tựa sách.

Phải mất một lúc cô mới nhận ra tất cả những cuốn sách đều có liên quan đến chuyện bay, từ những thí nghiệm của Da Vinci trong Kitty Hawk đến sự thám hiểm không gian. Có những cuốn sách về máy bay ném bom, máy bay chiến đấu, trực thăng, máy bay radar, máy bay phản lực và máy bay thủy lực, những cuốn sách về các trận đánh trên không kể từ khi lần đầu tiên các phi công nổ súng vào nhau trong Thế chiến thứ nhất. Có những cuốn sách về máy bay thực nghiệm, chiến thuật bay, thiết kế cánh máy bay và công suất máy.

“Quần áo của cô đây.” Joe lặng lẽ bước vào và đặt đồng quần áo lên giường. Mary nhìn thẳng bé, nhưng mặt nó kín như bưng.

“Em thích máy bay,” cô nói, rồi nhìn mặt trước câu nói thừa thãi của mình.

“Em thích máy bay,” Joe thừa nhận mà không hề đổi giọng.

“Em có nghĩ đến chuyện tham gia lớp học bay không?”

“Có.” Nhưng Joe không thêm gì vào câu trả lời quả quyết đó; nó chỉ rời khỏi phòng và đóng cửa lại sau lưng. Mary vừa suy nghĩ vừa từ từ cởi váy và mặc vào những thứ Joe vừa đem đến. Bộ sưu tập sách đó cho thấy đây không chỉ đơn thuần là sự yêu thích đối với chuyện bay lượn, mà là nỗi ám ảnh. Ám ảnh là thứ buồn cười; những ám ảnh không lành mạnh có thể hủy hoại cuộc sống con người, nhưng một số nỗi ám ảnh lại nâng người ta lên một nấc cao hơn trong cuộc đời, làm họ tỏa ánh hào quang rực rỡ hơn, chói bóng hơn, và nếu những nỗi ám ảnh đó không được nuôi dưỡng thì người ta sẽ khô héo, đời họ sẽ úa tàn bởi sự đói khát trong tâm hồn. Nếu đoán đúng, cô sẽ có cách để tiếp cận Joe và đưa cậu bé quay lại trường học.

Chiếc quần jean thật vừa vặn. Kinh tẩm trước bằng chứng thêm vào chứng tỏ cô chỉ có thân hình của một thằng bé mười tuổi, cô mặc vào chiếc áo flannel quá khổ và đóng cúc, rồi xắn tay áo lên. Đúng như Wolf đã đoán, đôi ủng mòn xơ xác quá to, nhưng hai đôi tất dày đã đủ chêm vào làm đôi ủng không bị trượt lên trượt xuống quá nhiều. Cảm giác ấm áp đúng là thiên đường, và cô quyết định sẽ chắt bóp từng xu bằng mọi cách có thể cho đến khi đủ tiền mua được một đôi ủng.

Joe đang chất thêm củi vào chiếc lò sưởi bằng đá khổng lồ khi cô bước vào, và nụ cười toe nở trên môi khi thằng bé thấy cô. “Đúng là trông cô chẳng giống cô Langdale, hay bất kỳ giáo viên nào em từng gặp.”

Mary chấp hai tay lại. “Có vẻ chẳng liên quan gì đến khả năng chuyên môn. Cô là một giáo viên rất giỏi - ngay cả khi trông cô giống một cậu bé mười tuổi.”

“Mười hai. Em đã mặc cái quần đó lúc lên mười hai.”

“Đúng là nhẹ cả người.”

Joe bật cười to, và cô cảm thấy hài lòng, bởi vì cô có cảm giác rằng cả cậu bé và cha nó đều không cười nhiều. “Sao em lại nghỉ học?”

Cô đã học được rằng nếu cứ liên tục hỏi cùng một câu hỏi, người ta sẽ thường nhận được những câu trả lời khác nhau, và dần dần sự thoái thác sẽ chững lại và câu trả lời thực sự sẽ xuất hiện. Nhưng Joe nhìn cô thật bình tĩnh và đưa ra câu trả lời như trước đó. “Ồ trường chẳng có gì cho em cả.”

“Chẳng còn gì để em học nữa ư?”

“Em là người Anh diêng, cô Potter. Một người lai. Những gì học được thì bản thân em tự học lấy.”

Mary sững người. “Cô Langdale không...” Cô dừng lại, không biết phải hỏi thế nào.

“Em như kẻ vô hình.” Giọng nói trẻ trung đầy gay gắt. “Kể từ lúc em bước vào trường. Chẳng ai bỏ thời gian giải thích cho em bất kỳ điều gì, hỏi em bất kỳ câu hỏi nào, hay cho em tham gia bất kỳ chuyện gì. Em ngạc nhiên khi các bài kiểm tra của mình vẫn được chấm điểm.”

“Nhưng em đứng đầu lớp?”

Joe nhún vai. “Em thích sách.”

“Em có nhớ trường, nhớ chuyện học hành không?”

“Em có thể đọc mà không cần đến trường, và em có thể giúp ba em nhiều hơn rất nhiều nếu như ở nhà cả ngày. Em biết về ngựa, thừa cô, có lẽ là hơn bất kỳ ai khác ở vùng này ngoài ba em, và em không học được điều đó ở trường. Trang trại này một ngày nào đó sẽ là của em. Đây là cuộc sống của em. Tại sao em phải lãng phí thời gian ở trường chứ?”

Mary hít vào thật sâu và tung ra quân át chủ bài. “Để học cách bay.”

Joe không thể ngăn tia thèm thuồng thoáng lóe trên trong mắt, nhưng nó nhanh chóng tắt lịm. “Em không thể học cách bay trong trường trung học ở Ruth. Có lẽ một ngày nào đó em sẽ học.”

“Cô không nói đến những bài học bay, mà nói về Học viện Không quân.”

Làn da màu đồng trở nên trắng bệch. Lần này cô không nhìn thấy tia háo hức nữa, mà là một khát khao sâu kín, thống khổ mãnh liệt đến mức làm cô chấn động, như thể thằng bé đã được thấy thiên đường thoáng qua. Thế rồi Joe xoay đầu lại, và đột nhiên trông nó già hẳn đi. “Đừng cố giấu cợt em. Không có cách nào đâu.”

“Tại sao lại không có? Từ những gì cô đã thấy trong hồ sơ của em ở trường, thì điểm trung bình của em đủ cao đấy chứ?”

“Em đã bỏ ngang.”

“Em có thể quay lại.”

“Bỏ lâu thế rồi mà còn có thể ư? Em sẽ phải học lại lớp này, và em sẽ không ngồi yên được trong khi bọn khốn đó gọi em là đồ Anh diêng ngu ngốc.”

“Em không bị tụt xa đến thế. Cô có thể kèm cho em, giúp em theo kịp để có thể bắt đầu năm cuối cấp vào mùa thu. Cô là giáo viên có bằng cấp, Joe à, và cho em biết nhé, thư giới thiệu của cô rất đáng tin cậy đấy. Cô có đủ khả năng dạy kèm em những bài học mà em cần.”

Joe cầm lấy que cời và chọc vào một khúc củi, gây ra một cơn mưa tia lửa bắn tung tóe. “Nếu em làm thế, thì rồi thế nào nữa?” Nó lẩm bẩm. “Học viện không quân đâu phải là trường đại học để thi tuyển vào, trả tiền và rồi theo học?”

“Phải. Thường thì phải được nghị sĩ bang giới thiệu.”

“Ừm, chà, em không nghĩ nghị sĩ bang sẽ giới thiệu một người Anh diêng. Theo trào lưu, bọn em luôn ở cuối danh sách những người được giúp đỡ. Nói thẳng ra là ở đáy luôn.”

“Cô nghĩ em đang quá chú trọng vào gốc gác của mình rồi,” Mary bình tĩnh nói. “Em có thể tiếp tục đổ lỗi mọi thứ cho việc là người Anh diêng, hoặc em có thể tiếp tục sống tiếp cuộc đời mình. Em không thể làm gì về phản ứng của người khác đối với em, nhưng em có thể làm gì đó với chính mình. Em không biết được nghị sĩ bang sẽ làm gì, vậy tại sao lại đầu hàng khi mà em thậm chí còn chưa hề cố gắng? Em là người hèn nhát hay sao?”

Joe đứng thẳng dậy, đôi mắt xanh dữ dội. “Em không mộng tưởng.”

“Vậy đã đến lúc tìm hiểu rồi, không phải sao? Em có muốn bay đến mức sẵn sàng chiến đấu để giành lấy đặc quyền không? Hay em chỉ muốn chết mà không hề biết đến cảm giác được ngồi trong buồng lái của một chiếc phản lực đang lao đi với tốc độ ánh sáng?”

“Cô chơi vậy là không đẹp, cô giáo,” Joe thì thào.

“Đôi khi phải bị nện vào đầu thì người ta mới chịu chú ý. Em có gan làm thử không?”

“Nhưng còn cô? Mọi người ở Ruth sẽ không thích cô dành quá nhiều thời gian cho em đâu. Chỉ mình em thôi cũng đã đủ tệ rồi, đằng này còn ba em nữa, tệ gấp đôi đấy.”

“Nếu có người phản đối chuyện cô phụ đạo cho em, chắc chắn cô sẽ nói thẳng với người đó ngay,” Mary kiên quyết nói. “Được nhận vào Học viện không quân là một vinh dự, và đó là mục tiêu của chúng ta. Nếu em đồng ý với việc phụ đạo, cô sẽ viết thư cho nghị sĩ bang ngay lập tức. Cô nghĩ lần này gốc gác của em sẽ giúp ích cho em đấy.”

Thật kinh ngạc khi gương mặt trẻ trung mạnh mẽ đó có thể kiêu hãnh được đến thế. “Em không muốn họ nhận em chỉ vì em là người Anh điêng.”

“Đừng ngớ ngẩn thế,” cô chế giễu. “Dĩ nhiên không phải em sẽ được nhận vào Học viện chỉ vì em là người lai Anh điêng. Nhưng nếu điểm này làm ngại nghị sĩ có hứng thú thì theo cô đó là điều tốt. Nó sẽ chỉ làm cho ông ta nhớ tên em thôi. Chính em mới là người phải đạt được số điểm cần thiết.”

Joe thọc tay vào mái tóc đen, rồi bồn chồn bước tới cửa sổ nhìn ra ngoài khung cảnh trắng xóa. “Cô thực sự nghĩ là có thể à?”

“Dĩ nhiên là có thể. Không phải là chắc chắn, nhưng có khả năng. Em có thể đối diện với chính mình không nếu em không thử một lần? Nếu chúng ta không thử?” Mary không biết làm sao để khiến một nghị sĩ chú ý và cân nhắc đến khả năng giới thiệu một người vào Học viện không quân, nhưng cô chắc chắn sẽ viết thư cho từng nghị sĩ và từng đại biểu của Wyoming có ghế trong Nghị viện, mỗi tuần một lá thư, cho đến khi cô tìm ra cách.

“Nếu em đồng ý, thì sẽ phải học vào buổi tối. Em có nhiều việc cần phải làm ở đây.”

“Với cô buổi tối cũng được, nửa đêm cũng được, nếu như điều đó có thể đưa em quay lại trường học.”

Joe liếc nhanh cô. “Cô thực sự muốn thế, đúng không? Cô thực sự quan tâm đến chuyện em bỏ học?”

“Dĩ nhiên là cô quan tâm.”

“Chẳng có gì là ‘dĩ nhiên’ trong chuyện này. Em đã nói với cô rồi, không có giáo viên nào quan tâm em có đến lớp hay không. Chắc họ còn ước gì em không đến.”

“Chà,” Mary nói bằng giọng sôi nổi nhất, “cô thì quan tâm. Dạy học là nghề của cô, thế nên nếu cô không thể dạy và không cảm thấy mình đang làm tốt, thì cô sẽ đánh mất một phần con người mình. Không phải đó cũng là cảm giác của em về chuyện bay lượn sao? Rằng em phải làm, nếu không em sẽ chết?”

“Em muốn điều đó chết đi được,” Joe thừa nhận bằng giọng thô ráp.

“Cô đọc ở đâu đó nói rằng bay giống như quăng tâm hồn ta lên thiên đường rồi chạy đua để bắt lại khi nó rơi xuống.”

“Em không nghĩ tâm hồn em có lúc nào rơi xuống,” Joe lẩm bẩm, mắt nhìn lên bầu trời lạnh giá quang đãng. Thằng bé nhìn chòng chọc, mê mẩn, như thể thiên đường đang vẫy tay mời gọi nó, như thể nó có thể đứng thế nhìn mãi. Chắc thằng bé đang tưởng tượng mình ở trên đó, tự do và ngông cuồng, với một cỗ máy mạnh mẽ găm lên bên dưới và đưa nó lên cao hơn. Thế rồi nó lắc mình, rõ ràng đang đấu tranh gạt bỏ giấc mơ đó đi, rồi quay lại phía cô. “Được rồi, cô giáo, khi nào thì chúng ta bắt đầu?”

“Tối nay. Em đã lãng phí nhiều thời gian rồi.”

“Mất bao lâu thì em mới theo kịp?” Mary ném cho thằng bé một cái nhìn thất vọng. “Chỉ theo kịp thôi sao? Em sẽ bỏ các bạn ở tít xa phía sau. Mất bao lâu thì còn phụ thuộc vào khối lượng bài vở mà em có thể tiếp thu.”

“Vâng, thưa cô,” Joe nói, miệng khê cười toe.

Joe trông đã trẻ con hơn, giống một cậu bé hơn trước đó. Trên mọi phương diện, nó trưởng thành hơn hẳn những cậu bé cùng độ tuổi khác trong lớp học của cô, nhưng giờ trông như thể nó đã cất bỏ được gánh nặng trên vai. Nếu bay có ý nghĩa nhiều đến thế với Joe, vậy thì nó sẽ cảm thấy thế nào nếu nó tự đặt mình một cuộc đua rồi rồi cuộc lại không thể giành được thứ mà nó muốn nhất?

“Em có thể có mặt ở nhà cô lúc sáu giờ không? Hay em muốn cô đến đây?” Cô nghĩ đến quãng đường lái xe, trong trời tối tăm và tuyết phủ, và tự hỏi liệu mình có làm được không nếu Joe muốn mình đến đây.

“Em sẽ đến nhà cô, vì cô không quen lái xe trong tuyết. Cô sống ở đâu?”

“Đi xuống con đường sau núi rồi rẽ trái. Là ngôi nhà đầu tiên bên trái.”

Cô nghĩ một lát. “Cô tin lúc này đó là ngôi nhà đầu tiên.”

“Đúng đấy ạ. Không có ngôi nhà nào khác trong vòng năm dặm. Đó là nhà của ông già Witcher.”

“Cô cũng nghe nói thế. Ban giám hiệu thật tử tế khi sắp xếp chỗ ở cho cô.”

Joe có vẻ nghi ngờ. “Đúng hơn đó là cách duy nhất họ có thể làm để tìm được một giáo viên mới vào giữa năm học.”

“Chà, dù sao cô cũng rất cảm kích,” Mary khẳng định, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chẳng phải lúc này ba em phải về nhà rồi sao?”

“Còn phụ thuộc vào chuyện ba em tìm thấy cái gì. Nếu có thể sửa ngay thì ba em sẽ sửa. Kìa, ba em về rồi.” Chiếc bán tải đen gầm lên rồi dừng lại trước nhà, và Wolf bước ra. Lên đến bậc thềm, anh giậm chân giữ bỏ lớp tuyết đóng thành bánh trên ủng và mở cửa. Ánh mắt đen lạnh lùng bắn về phía cậu con trai, rồi chuyển sang Mary. Mắt anh khẽ nhướng lên quan sát từng đường cong thanh mảnh lộ ra dưới chiếc quần jean cũ của Joe, nhưng anh không nói gì. “Lấy đồ đạc của cô đi,” anh bảo. “Tôi có một cái ống nước dự phòng sẽ vừa với xe cô. Chúng tôi sẽ lắp vào, rồi đưa cô về.”

“Tôi có thể tự lái,” cô trả lời. “Nhưng cảm ơn anh đã giúp. Cái ống nước giá bao nhiêu? Tôi sẽ trả tiền.”

“Cứ xem như hàng xóm giúp đỡ người mới đến. Và chúng tôi vẫn sẽ đưa cô về. Tôi thà để cô thực hành lái xe trong tuyết ở bất kỳ nơi nào khác, chứ không phải là trên ngọn núi này.”

Khuôn mặt ngăm ngăm của anh không biểu lộ điều gì như thường lệ, nhưng cô cảm thấy anh đã quyết định và sẽ không thay đổi. Cô lấy váy từ trong phòng Joe và phần đồ đạc còn lại trong bếp. Khi cô quay lại phòng khách, Wolf đang cầm một cái áo bành tô dày sụ dành cho cô. Cô khoác vào; vì cái áo dài đến gần đầu gối và ống tay trùm hết cả bàn tay cô, nên cô biết đây hẳn là áo anh.

Joe lại mặc áo bành tô và đội mũ. “Sẵn sàng.”

Wolf nhìn cậu con trai. “Hai người đã nói chuyện rồi chứ?”

Thằng bé gật đầu. “Rồi ạ.” Mắt nó nhìn thẳng vào mắt Wolf. “Cô ấy sẽ dạy kèm cho con. Con sẽ cố để vào Học viện Không quân.”

“Đó là quyết định của con. Chỉ cần chắc chắn rằng con biết mình đang vướng vào chuyện gì.”

“Con phải thử thôi.”

Wolf gật đầu dứt lủn, và đó là dấu chấm hết cho cuộc thảo luận. Cô được hai người họ hộ tống, rồi cả ba rời khỏi ngôi nhà ấm áp. Một lần nữa Mary bị cái lạnh buốt giá quất thẳng vào mặt. Cô bò vào trong chiếc xe bán tải vẫn đang nổ máy với lòng biết ơn, và luồng khí nóng từ lỗ thông máy sưởi đem đến cảm giác như thiên đường.

Wolf chui vào sau vô lăng, và Joe chen vào cạnh cô, khóa cô giữa hai Cơ thể lực lưỡng. Cô nghiêm nghị chống hai tay lên nhau, đôi chân đi ủng đặt gọn gàng cạnh nhau khi chiếc xe chạy về phía nhà kho khổng lồ với dãy chuồng ngựa dài tỏa ra hai bên trông như hai cánh tay. Wolf ra khỏi xe và chui vào kho, rồi quay lại 30 giây sau đó với một cái ống nước đen dày cộp.

Khi họ đến chỗ xe cô, hai cha con nhà Mackenzie ra ngoài và cắm đầu xuống dưới cái mui xe đã lật lên, nhưng Wolf ra lệnh cho cô bằng cái giọng hết sức nghiêm túc, rằng cô phải ở lại trong xe. Anh chắc chắn là chuyên quyền, nhưng cô thích mối quan hệ giữa anh với Joe. Họ hết sức tôn trọng nhau.

Cô tự hỏi liệu có phải mọi người trong thị trấn thực sự thù địch với nhà Mackenzie chỉ vì họ là người Anh diêng lai. Có một điều mà Joe đã nói cứ làm cô thắc mắc, điều gì đó về chuyện chỉ liên quan đến mình nó đã đủ tệ rồi, nhưng sẽ tệ gấp đôi nếu tính đến Wolf. Wolf thì sao chứ? Anh đã cứu cô khỏi một tình huống tồi tệ, thậm chí là nguy hiểm, anh đã để ý đến sự ấm áp, thoải mái của cô, và giờ anh đang sửa xe cho cô.

Anh cũng hôn cô đến mê mẩn nữa. Mary thấy má mình nóng bừng khi nhớ lại những nụ hôn dữ dội đó. Không, những nụ hôn, và việc nhớ lại chúng, sinh ra một kiểu nóng bừng khác hẳn. Má cô nóng vì thái độ của cô thật đáng hoảng sợ đến nỗi cô gần như không thể để mình nghĩ đến chuyện đó. Cô chưa bao giờ - chưa bao giờ - sốt sắng đến thế với một người đàn ông. Đây hoàn toàn không phải là tính cách của cô. Dĩ Ardith hẳn sẽ lên cơn điên khi nghĩ đến cô cháu họ rụt rè, trầm tĩnh của mình lại để một người đàn ông lạ hoắc thọc lưỡi vào miệng. Như thế thật mất vệ sinh, mặc dù phải thừa nhận là cũng rất kích thích theo một cách nguyên sơ.

Mặt cô vẫn còn nóng bừng khi Wolf chui lại vào xe, nhưng anh thậm chí còn không thèm nhìn cô. “Đã sửa xong. Joe sẽ lái theo chúng ta.”

“Nhưng không phải sẽ cần thêm nước và chất chống đóng băng sao?”

Anh ném cho cô một ánh mắt nghi ngờ. “Tôi có một can chất chống đóng băng sau xe tải. Cô không thấy tôi lấy nó ra à?”

Mary lại đỏ bừng mặt. Cô không chú ý gì cả; cô vừa mãi mê sống lại những nụ hôn mà anh đã trao cho cô, tim cô đang đập thình thịch và huyết mạch thì như chạy đua. Đó là một phản ứng khác thường, và cô không biết làm thế nào để kiểm soát nó. Phớt lờ nó đi dường như là cách thông minh nhất, nhưng liệu có thể phớt lờ được một chuyện như thế không?

Đôi chân khỏe mạnh của Wolf cọ vào chân cô khi anh đạp chân ga, và đột nhiên cô nhận ra mình vẫn còn ngồi ở ghế giữa. “Tôi sẽ không làm vướng chân anh nữa,” cô vội vã nói, rồi trượt về phía cửa sổ.

Wolf thích cảm giác có cô ngồi cạnh, gần đến nỗi cánh tay và chân anh cứ chạm vào cô mỗi khi anh vào số, nhưng anh không nói với cô điều đó. Lúc ở nhà mọi chuyện đã vượt quá tầm kiểm soát, nhưng anh không định tiến xa hơn. Chuyện với Joe làm anh lo lắng, và Joe quan trọng với anh hơn cảm giác có người đàn bà mềm mại này trong vòng tay.

“Tôi không muốn Joe bị tổn thương vì bản năng làm nhà cải cách của cô không chịu để nguyên mọi thứ như cũ.” Anh nói bằng giọng trầm, ngọt xớt khiến cô nhảy dựng lên, và anh biết cô cảm nhận được mùi đe dọa trong đó. “Học viện Không quân! Như thế là trèo quá cao đối với một đứa trẻ Anh điêng, trong khi có cả đồng người đang chờ để chà đạp nó.”

Nếu anh nghĩ đến chuyện đe dọa cô thì anh đã thất bại. Cô quay sang anh với đôi mắt tóe lửa, cảm hếch lên. “Anh Mackenzie, tôi không hứa với Joe rằng thằng bé sẽ được nhận vào Học viện không quân. Nó hiểu điều đó. Điểm số của nó cao và đủ tiêu chuẩn để được giới thiệu, nhưng Joe đã nghỉ học. Nó không có cơ hội nào cả nếu không quay lại trường và gây dựng uy tín mà nó cần. Những gì tôi trao cho Joe là một cơ hội.”

“Và nếu như nó không làm được?”

“Nó muốn thử. Ngay cả khi không được chấp nhận, ít ra nó cũng biết rằng mình đã cố, và chỉ ít nó sẽ có bằng cấp.”

“Nó có thể làm mọi thứ phải làm mà không cần bằng cấp.”

“Có thể. Nhưng thứ Hai tôi sẽ bắt đầu nghiên cứu thủ tục và những tiêu chuẩn, rồi sẽ viết thư cho người này người kia. Cuộc đua tranh để vào được Học viện không quân thực sự rất ác nghiệt.”

“Người dân trong thị trấn sẽ không thích cô dạy kèm cho Joe.”

“Joe cũng nói thế.” Mặt cô lại khoác cái vẻ nghiêm nghị, ngoan cố đó. “Nhưng tôi có lý do để nói với bất cứ ai muốn khơi mào chuyện này. Cứ để tôi xử lý họ, ngài Mackenzie.”

Họ đã xuống khỏi ngọn núi vốn làm cô mất bao nhiêu thời gian để lái xe lên. Wolf im lặng suốt quãng đường còn lại, cả Mary cũng vậy. Nhưng khi dừng lại trước ngôi nhà cũ kỹ mà cô đang sống, anh đặt đôi tay đeo găng lên vô lăng và nói, “Không chỉ vì Joe, mà còn vì chính cô. Dừng lộ ra rằng cô sắp làm thế. Sẽ tốt hơn cho cô nếu không có người nào biết rằng cô từng nói chuyện với tôi.”

“Tại sao?”

Anh nở nụ cười lạnh lùng. “Tôi đã từng ngồi tù. Vì tội cưỡng hiếp.”

3. Chương 3

Sau đó, Mary tự mắng mình vì chỉ ra khỏi xe mà không có lời nào đáp lại câu nói thẳng thừng của anh, nhưng lúc đó cô bị chấn động và không còn khả năng lên tiếng. Cưỡng hiếp! Tội danh đó thật gớm ghiếc. Thật không thể tin nổi. Cô đã thực sự hôn anh! Cô quá choáng váng đến nỗi chỉ gạt đầu chào anh và bảo Joe rằng tối nay cô sẽ gặp lại nó, rồi quay vào nhà mà không hề cảm ơn họ một tiếng nào.

Giờ thực tế ập xuống. Đứng một mình trong căn bếp lỗi thời, cô vừa nhìn Woodrow thèm thuồng liếm sữa trong đĩa vừa ngẫm nghĩ về Wolf và câu nói của anh. Đột nhiên cô khịt mũi. “Vớ vẩn! Nếu người đàn ông đó là kẻ hiếp dâm, thì tao sẽ nấu chín mày làm bữa tối đấy, Woodrow.” Woodrow tỏ vẻ hết sức thờ ơ, theo đó Mary cho rằng con mèo cũng đồng ý với nhận xét của mình, và cô đánh giá cao khả năng của Woodrow trong việc nhận ra điều gì là tốt nhất cho nó.

Suy cho cùng thì Wolf chẳng nói rằng anh phạm tội cưỡng hiếp. Anh chỉ nói anh bị tù vì tội cưỡng hiếp. Khi nghĩ đến cái cách mà cả hai cha con nhà Mackenzie tự động và cay đắng chấp nhận thực tế họ sẽ bị xa lánh bởi dòng máu Anh diêng, cô tự hỏi liệu có thể nào dòng máu Anh diêng ấy có liên quan đến chuyện ngồi tù của Wolf. Nhưng anh không làm chuyện đó. Cô biết điều đó rõ như cô biết gương mặt mình. Người đàn ông đã giúp cô thoát khỏi tình huống tồi tệ, sưởi ấm đôi tay cô bằng cơ thể mình và hôn cô bằng sự đói khát cháy bỏng, không phải là loại đàn ông có thể làm tổn thương phụ nữ như thế. Anh chính là người đã dừng lại trước khi nụ hôn đó đi quá xa; lúc đó cô đã mềm nhũn trong tay anh rồi. Thật lỗi bịch. Không đời nào anh lại là kẻ hiếp dâm. Ồ, có thể chuyện dừng hôn cô cũng chẳng phải là một thử thách cam go gì cho lắm; suy cho cùng thì cô nhút nhát và thiếu kinh nghiệm, lại chưa bao giờ quyến rũ, nhưng... Ý nghĩ của cô lại trôi tuột đi khi những cảm xúc đáng nhớ đó ủa về. Cô thiếu kinh nghiệm, nhưng cô không ngu ngốc. Anh đã... chà, cương cứng. Rõ ràng cô đã cảm thấy nó. Có thể gần đây anh không được giải tỏa cơn thèm khát thể xác còn cô thì lại ở ngay đó, nhưng dù vậy thì anh vẫn không lợi dụng cô. Anh không đối xử với cô bằng thái độ của một thủy thủ bị mắc kẹt ở cảng biển nào đó trong cơn bão. Cái từ kinh tởm mà cô từng nghe một học sinh của mình nói, là gì ấy nhỉ? Ồ, đúng rồi - hứng tình. Cô có thể chấp nhận rằng Wolf Mackenzie đã ở trong tình trạng đó và cô tình cờ đã khuấy động ngọn lửa trong anh theo một cách nào đó vẫn còn là bí ẩn đối với cô, nhưng điểm mấu chốt là anh đã không tận dụng lợi thế của mình. Sẽ ra sao nếu anh làm thế?

Trái tim cô bắt đầu nhịp đập mạnh mẽ, nặng nề, và hơi nóng bò xuyên qua cô, trong khi một cảm giác bất an, nhức nhối hình thành ở sâu bên dưới. Ngực cô săn lại, bắt đầu ngứa ran. Cô vô thức ấn lòng bàn tay lên đó trước khi nhận ra mình đang làm gì và vội giật tay ra. Nhưng sẽ thế nào nếu anh chạm vào ngực cô? Sẽ thế nào nếu miệng anh ở trên cô? Mới chỉ nghĩ đến anh mà cô cảm thấy như thể mình sẽ tan chảy ngay lúc này. Mơ mộng viễn vông. Cô siết hai đùi lại với nhau, cố làm dịu cảm giác nhức nhối trống rỗng, và một tiếng rên thoát ra từ miệng. Âm thanh thật khẽ, nhưng dường như hơi quá to trong ngôi nhà yên ắng này, làm con mèo ngẩng lên khỏi đĩa, meo lên một tiếng dò hỏi, rồi lại quay lại với chỗ sữa.

Liệu cô có thể ngăn anh lại không? Thậm chí liệu cô có cố ngăn anh lại không? Hay là giờ cô đang đứng đây, nhớ lại cảnh làm tình thay vì cố tưởng tượng ra xem nó như thế nào? Người cô rạo rực, nhưng là từ những bản năng và nhu cầu gần như chưa được đánh thức hơn là từ những gì thật sự đã trải qua.

Trước đây cô chưa từng biết đến đam mê nào khác ngoài sự say mê tri thức và dạy học. Phát hiện cơ thể mình có những cảm xúc mạnh mẽ như thế này thật đáng sợ, vì cô đã tưởng mình biết rõ về bản thân. Đột nhiên da thịt cô lại trở nên xa lạ với cô, và Mary đột ngột không thể kiểm soát ý nghĩ cũng như cảm xúc. Nó gần như là một sự phản bội.

Thì sao chứ, đây là ham muốn tình dục! Cô, Mary Elizabeth Potter, thực sự ham muốn một người đàn ông! Lại chẳng phải người đàn ông bất kỳ nào đó. Mà là Wolf Mackenzie! Chuyện này vừa đáng kinh ngạc, vừa đáng hổ thẹn.

Joe chứng tỏ mình là một học sinh nhanh trí, đầy khả năng, đúng như Mary đoán. Cậu bé nhanh nhẹn, đến đúng giờ, và ơn trời là chỉ có một mình. Sau khi ngẫm đi ngẫm lại những sự kiện buổi sáng trong suốt cả buổi chiều, cô không nghĩ mình có thể gặp mặt Wolf Mackenzie lần nữa. Anh nghĩ gì về cô nhỉ? Trong tâm trí cô, cô thực sự đã tấn công người đàn ông đó.

Nhưng Joe chỉ có một mình, và trong ba giờ đồng hồ tiếp theo, Mary thấy mình càng lúc càng thích thằng bé. Nó thêm khát kiến thức và hấp thu kiến thức như tắm bọt biển khô.

Trong lúc Joe làm bài tập mà cô giao, cô chuẩn bị cuốn sổ ghi chép lại thời gian nó học từng môn, những bài học và điểm kiểm tra. Mục tiêu của họ cao hơn bằng trung học nhiều. Nhưng Mary không hứa hẹn, cô biết cô sẽ không thỏa mãn nếu Joe không được nhận vào Học viện Không quân. Có gì đó trong mắt thằng bé nói với cô rằng nó sẽ không bao giờ trở nên hoàn thiện nếu không được bay; Joe như con đại bàng bị nhốt, tâm hồn nó khao khát bầu trời.

Cô tạm nghỉ lúc chín giờ và ghi lại thời gian trong sổ. Joe vừa ngáp dài vừa đung đưa cái ghế trên hai chân sau. “Chúng ta có học thể này thường xuyên không ạ?”

“Tất cả các buổi tối, nếu em có thể,” cô trả lời. “Ít nhất là đến khi em bắt kịp với các bạn trong lớp.”

Đôi mắt xanh nhạt lấp lánh nhìn cô, và một lần nữa Mary choáng váng trước sự trưởng thành trong đôi mắt đó. “Em có phải quay lại lớp học bình thường vào năm tới không?”

“Làm thế sẽ có lợi cho em. Em sẽ có thể hoàn thành nhiều bài học hơn, và chúng ta có thể học nâng cao ở đây.”

“Em sẽ nghĩ đến chuyện đó. Em không muốn bỏ ba em trong lúc khó khăn. Nhà em đang mở rộng nông trại, nghĩa là có rất nhiều việc. Bảy giờ nhà em có nhiều ngựa hơn bao giờ hết.”

“Nhà em có nuôi ngựa không?”

“Ngựa đua ¼[3]. Ngựa trang trại loại tốt, được huấn luyện để trông gia súc. Nhà em không chỉ lai giống ngựa, mà người ta còn đem ngựa đến trang trại cho ba em huấn luyện nữa. Ba em không chỉ giỏi, mà còn là giỏi nhất. Mọi người không bận tâm ba em là người Anh diêng khi liên quan đến việc huấn luyện ngựa cho họ.”

[3] Nguyên văn: quarter horse: là loại ngựa đua phổ biến ở miền Tây nước Mỹ. Quarter chỉ ¼, ở đây là ¼ dặm, tương đương với 400m. Ngựa ¼ là loại ngựa đua chỉ chuyên chạy duy nhất một đường đua 400m, giống ngựa này nhỏ hơn ngựa đua thường.

Một lần nữa vẻ cay đắng hiển hiện rõ ràng. Mary chống khuỷu tay lên bàn và gác cằm lên hai bàn tay. “Còn em?”

“Em cũng là người Anh diêng, cô Potter. Anh diêng lai, và với đa số mọi người như thế đã là quá đủ. Lúc em còn nhỏ thì cũng không tệ đến thế, vì một đứa trẻ Anh diêng cũng chẳng phải là mối đe dọa gì lắm với bất kỳ ai. Khi đứa trẻ đó lớn lên và bắt đầu nhìn mấy đứa con gái Ảng lê da trắng thì mọi thứ mới trở nên tệ hại.”

Vậy một phần lý do Joe bỏ học là vì một đứa con gái. Mary nhướn mày nhìn thằng bé. “Cô cho rằng mấy đứa con gái Ảng lê da trắng cũng nhìn lại em,” cô dịu dàng nói. “Em rất đẹp trai.”

Joe gần như cười toe toét. “Vâng. Một thằng Anh diêng đẹp trai cũng nhận được những cái liếc nhìn.”

“Vậy là bọn chúng có nhìn lại?”

“Và ve vãn. Một đứa xử sự như kiểu thực sự quan tâm đến em. Nhưng khi em mời cô nàng khiêu vũ thì ngay lập tức cô nàng quay ngoắt đi. Em đoán ve vãn em thì được, đại loại như kiểu vẩy cờ đỏ trước mặt con bò tốt từ một khoảng cách an toàn, nhưng không đời nào cô nàng thực sự đi chơi với một thằng Anh diêng.”

“Cô rất tiếc.” Không hề suy nghĩ, Mary phủ tay lên bàn tay khỏe mạnh trẻ trung của thằng bé. “Có phải đó là lúc em nghỉ học?”

“Lúc đó dường như đi học chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Đừng nghĩ là em nghiêm túc với cô nàng kia, hay gì đó tương tự, bởi vì chuyện chưa đi xa đến thế. Em chỉ để ý cô ấy. Nhưng toàn bộ chuyện đó cho thấy rằng em sẽ chẳng bao giờ phù hợp, rằng sẽ chẳng có đứa con gái nào ở đó chịu đi chơi với em.”

“Vậy lúc đó em định làm gì? Làm việc ở trang trại trong suốt phần đời còn lại và không bao giờ hẹn hò, không bao giờ kết hôn ư?”

“Chắc chắn là em không nghĩ đến chuyện kết hôn rồi!” Joe khẳng định. “Vả chẳng, vẫn còn những thị trấn khác, những thị trấn lớn hơn. Giờ tình hình trang trại khá là tốt, em và cha dư ít tiền.” Nó không nói thêm rằng mình đã mất đời trai hai năm trước, trong một chuyến đi đến một thị trấn lớn hơn. Nó không muốn làm cô sốc, và nó đảm bảo cô sẽ choáng nếu biết về trải nghiệm này của nó. Cô giáo mới không chỉ đoán trang mà còn ngây thơ lắm, và ở Joe xuất hiện một cảm giác che chở kỳ quặc. Cả cái thực tế rằng cô khác hẳn với những giáo viên khác mà nó từng biết nữa. Khi nhìn nó, cô thấy nó là Joe Mackenzie, chứ không phải làn da màu đồng và mái tóc đen của một thằng con lai. Cô nhìn vào mắt nó và thấy ước mơ, thấy nỗi ám ảnh với máy bay và được bay mà nó luôn mang trong mình.

Sau khi Joe về, Mary khóa cửa lại và chuẩn bị lên giường. Với cô hôm nay là một ngày hỗn độn, và phải mất rất lâu cô mới ngủ được, để rồi ngủ quên vào sáng hôm sau. Cô cố ý làm mình bận rộn cả ngày, không để mình có chút thời gian để nghĩ vẩn vơ về Wolf Mackenzie, hay mơ mộng về những chuyện đã không xảy ra. Cô lau chùi rồi đánh bóng cho đến khi ngôi nhà sáng loáng, sau đó lôi các thùng đựng sách mà cô mang theo từ Savannah ra. Sách luôn luôn tạo ra vẻ sống động cho ngôi nhà. Thế nhưng, cô chán điên khi không có chỗ nào xếp đồng sách đó. Thứ cô cần là vài giá sách di động - nếu như chỉ cần một cái tuốc nơ vít để lắp ráp thì cô đã có thể tự mình ráp mấy cái kệ sách đó rồi. Với lòng quyết tâm thường lệ, cô lên kế hoạch chiều mai sẽ đến cửa hàng bách hóa. Nếu họ không có những gì cô cần, cô sẽ mua ít gỗ xẻ và thuê ai đó đóng mấy cái giá sách.

Vào bữa trưa thứ Hai, cô gọi điện cho Phòng Giáo dục liên bang để tìm hiểu xem mình phải làm gì để đảm bảo việc học của Joe sẽ được chấp nhận và được cấp bằng. Cô biết mình đủ khả năng chứng nhận cho cậu bé, nhưng cũng còn cả đồng giấy tờ cần phải hoàn thành trước khi Joe có được giấy chứng nhận của gia sư riêng - thứ bắt buộc phải có trong hồ sơ. Cô gọi điện bằng máy trả tiền trong phòng giáo vụ nhỏ xíu, căn phòng chưa bao giờ được sử dụng vì chỉ có ba giáo viên, mỗi người dạy bốn khối lớp và chẳng bao giờ có thời giờ mà nghỉ ngơi. Tuy vậy, ở đó vẫn có ba chiếc ghế và một cái bàn, một cái tủ lạnh nhỏ xíu méo mó, một máy pha cà phê tự động và một máy điện thoại trả tiền. Bình thường chẳng có ai sử dụng căn phòng này, vì vậy mà Mary ngạc nhiên khi thấy cánh cửa bật mở và Sharon Wycliffe, giáo viên dạy từ khối lớp một đến khối lớp bốn, thò đầu vào.

“Mary, cô ốm hay bị sao à?”

“Không, tôi khỏe.” Mary đứng dậy và phỉu bụi trên tay. Trên ống nghe điện thoại bụi đóng một lớp dày màu xám, bằng chứng cho thấy nó ít được sử dụng thế nào. “Tôi đang gọi điện thoại.”

“Ồ. Tôi chỉ thắc mắc thôi. Cô đã ở trong này lâu quá, và tôi tưởng cô không khỏe. Cô gọi cho ai thế?”

Câu hỏi được thốt ra không chút do dự. Sharon sinh ra ở Ruth, đi học ở đây, và kết hôn với một chàng trai trong vùng. Một trăm tám mươi cư dân ở Ruth đều biết rõ nhau; tất cả đều biết công việc của nhau và không thấy có gì bất thường về chuyện đó. Những thị trấn nhỏ chỉ là những đại gia đình mở rộng. Mary không cảm thấy bất ngờ trước sự tò mò công khai của Sharon, vì cô đã trải nghiệm điều đó rồi.

“Phòng Giáo dục liên bang. Tôi cần ít thông tin về yêu cầu giảng dạy.”

Sharon có vẻ lo lắng. “Cô nghĩ bằng cấp của mình không phù hợp à? Nếu có rắc rối gì, Ban giám hiệu sẽ tự tử hàng loạt mất. Cô không biết tìm được một giáo viên có bằng cấp tử tế sẵn lòng đến dạy ở một thị trấn nhỏ như Ruth khó khăn đến mức nào đâu. Mọi người gần như rơi vào trạng thái hoảng loạn ngay trước khi tìm thấy cô. Bọn trẻ suốt nửa phải đi học cách đây hơn sáu mươi dặm đấy.”

“Không, không phải chuyện đó. Tôi nghĩ có lẽ tôi sẽ bắt đầu dạy thêm, nếu như có đứa trẻ nào thấy cần.” Mary không nhắc đến Joe Mackenzie, vì cô vẫn nhớ những lời cảnh báo mà cha con nhà họ đã nói với mình.

“Ôn Chúa đây không phải là tin xấu,” Sharon kêu lên. “Tốt hơn hết tôi nên quay lại với bọn trẻ trước khi chúng vướng vào rắc rối.” vẫy tay và nở một nụ cười, cô ta rút đầu lại, tính tò mò đã được thỏa mãn.

Mary hy vọng Sharon không kể chuyện này với Dottie Lancaster, giáo viên dạy khối lớp năm đến khối lớp tám, nhưng cô biết đó chỉ là hy vọng hão. Cuối cùng thì mọi thứ ở Ruth đều trở thành chuyện chung cả. Sharon thì thân thiện và vô cùng hài hước với đám học sinh nhỏ tuổi của mình, và cách dạy của Mary cũng khá là thoải mái, nhưng Dottie lại nghiêm khắc và cộc lốc với đám học sinh. Điều đó làm Mary khó chịu, bởi vì cô cảm thấy Dottie coi việc dạy học chỉ là công việc, một thứ cần thiết nhưng chẳng thích thú. Cô thậm chí còn nghe nói Dottie đang nghĩ đến chuyện nghỉ hưu sớm ở tuổi năm mươi. Dù Dottie vẫn còn những thiếu sót, nhưng điều này chắc chắn sẽ làm cho Ban giám hiệu phải lo nghĩ, vì như Sharon đã chỉ ra, tìm được một giáo viên chuyển tới và sống ở Ruth gần như là không thể.

Thị trấn này quá nhỏ và quá cách xa tất cả mọi thứ.

Trong lúc dạy những tiết học cuối cùng trong ngày, Mary quan sát mấy đứa con gái và tự hỏi không biết đứa nào đã cả gan ve vãn Joe Mackenzie, rồi sau đó rút lui khi thằng bé thực sự lên tiếng mời đi chơi. Có vài cô bé rất hấp dẫn và lả lơi, mặc dù chúng mang vẻ hơi hợm điển hình của lũ trẻ tuổi teen, nhưng tất cả dường như đều đáng yêu. Nhưng ai là người đã thu hút Joe, một cậu bé không hề hơi hợm, một cậu bé có đôi mắt quá trưởng thành so với tuổi mười sáu? Natalie Ulrich, cô bé cao và duyên dáng kia ư? Hay Pamela Hearst tóc vàng với vẻ bề ngoài ưa nhìn của vùng biển California? Hay là Jackie Baugh với đôi mắt sẫm đầy nhục cảm? Cô nhận thấy đó có thể là bất kỳ ai trong tám cô bé trong các lớp học của cô. Chúng đã quen với việc được người ta theo đuổi, lại vô cùng may mắn khi số con trai đông hơn, chín so với tám. Tất cả bọn chúng đều duyên dáng và khêu gợi. Vậy ai là cô bé đó?

Cô tự hỏi sao chuyện đó lại quan trọng, nhưng đúng là nó quan trọng. Một trong những cô bé này, mặc dù không làm tan vỡ trái tim Joe, nhưng có thể nói là đã tặng cho thằng bé một cú đấm hủy hoại cả cuộc đời.

Joe đã coi đó như là bằng chứng cuối cùng cho thấy nó sẽ chẳng bao giờ có chỗ trong thế giới của người da trắng, và thế là nó rút lui. Có thể nó sẽ chẳng bao giờ quay lại ngôi trường này, nhưng ít ra nó đã đồng ý để cô phụ đạo. Giá như Joe không đánh mất hy vọng.

Hết giờ, Mary nhanh chóng thu thập tất cả những tài liệu mà cô sẽ cần đến vào tối hôm đó, cũng như những bài kiểm tra phải chấm, rồi vội vàng ra xe. Đến cửa hàng bách hóa Hearst chỉ mất một quãng đường ngắn, và khi cô hỏi, ông Hearst đã tốt bụng dẫn cô đến góc bày bán vật dụng đóng giá sách.

Vài phút sau, cánh cửa mở ra để đón một khách hàng khác. Mary nhìn thấy Wolf ngay khi anh bước vào cửa hàng; cô đang xem xét đồng vật dụng đóng giá sách, nhưng da cô giống như một hệ thống báo động, nó báo hiệu khi anh đến gần. Dây thần kinh của cô rộn lên, tóc sau gáy dựng đứng, cô ngẩng lên, và anh đứng đó. Ngay lập tức cô rùng mình, núm vú săn lại. Mary khổ sở vì phản ứng không thể kiểm soát đó làm máu dồn lên mặt cô.

Trong tầm mắt, cô thấy ông Hearst đứng người lại, và cho đến lúc này cô mới thực sự tin những gì Wolf đã nói với cô về cái cách anh bị đối xử trong thị trấn này. Anh chẳng làm gì cả, cũng chẳng nói gì, nhưng rõ ràng ông Hearst chẳng vui vẻ gì khi thấy anh bước vào cửa hàng.

Mary nhanh chóng quay lại với đồng vật dụng làm giá sách. Cô không thể nhìn vào mắt anh. Mặt cô thậm chí còn nóng bừng hơn khi cô nghĩ đến cách xử sự của mình hôm trước, tự lao vào anh như một cô gái già dối sex. Đúng. Hẳn anh sẽ nghĩ rằng cô là một gái già dối sex; cô không thể tranh cãi phần gái già, nhưng trước đây cô chưa bao giờ để tâm đến phần kia cho đến khi Wolf ôm cô vào lòng. Khi cô nghĩ đến những gì mà mình đã làm...

Mặt cô như bốc lửa. Cơ thể cô cũng bốc lửa. Cô chẳng còn mặt mũi nào để nói chuyện với anh. Anh sẽ nghĩ gì về cô chứ? Cô hết sức tập trung đọc những hướng dẫn trên hộp vật dụng đóng giá sách và giả vờ rằng mình không nhìn thấy anh bước vào cửa hàng.

Cô đọc cái hướng dẫn đến ba lần mới nhận ra rằng mình đang xử sự giống hệt như những người mà anh đã miêu tả: quá tốt đẹp nên không thể nói chuyện với anh, không thêm thừa nhận là có quen biết anh.

Thông thường Mary là người điềm tĩnh, nhưng đột nhiên nổi tức giận bao trùm lấy cô - tức giận với chính mình. Cô là loại người gì chứ?

Cô giật mạnh hộp vật dụng về phía mình và loạng choạng suýt ngã dưới sức nặng không ngờ tới. Ngay lúc cô quay lại, Wolf đang đặt một hộp đỉnh lên bàn tính tiền và thò tay vào túi lấy ví.

Ông Hearst liếc nhanh nhìn Wolf; rồi đảo mắt sang nơi Mary đang vật lộn với hộp vật dụng. “Cô Potter, để tôi cầm cho,” ông ta nói rồi đi nhanh từ sau quầy ra để đỡ lấy cái hộp. Ông ta vừa lau bầu vừa nâng cái hộp trên tay. “Không thể để cô đánh vật với thứ gì nặng thế này được. Sao nào, cô có thể làm mình đau đấy.”

Mary tự hỏi ông ta nghĩ cô sẽ đưa cái hộp này từ xe vào nhà bằng cách nào nếu như không phải tự mình xoay sở lấy. Cô theo ông ta ra quầy, so vai lại, hít vào thật sâu, ngẩng lên nhìn Wolf và nói rõ ràng rành mạch, “Chào anh Mackenzie. Anh khỏe chứ?”

Đôi mắt đen như màn đêm của anh lấp lánh, có lẽ là cảnh báo. “Chào cô Potter,” anh đáp lại ngắn gọn, tay chạm vành mũ, nhưng không trả lời câu chào hỏi lịch sự của cô.

Ông Hearst gay gắt nhìn Mary. “Cô biết hần ta à, cô Potter?”

“Đúng là tôi biết. Hôm thứ Bảy anh ấy đã cứu tôi khi xe tôi bị hỏng và tôi bị mắc kẹt trong tuyết.” Cô giữ cho giọng mình rõ ràng và mạnh mẽ.

Ông Hearst quăng cho Wolf một ánh mắt nghi ngờ. “Hừm,” ông ậm ừ, rồi với lấy hộp vật dụng làm giá sách để tính tiền.

“Xin lỗi,” Mary nói. “Anh Mackenzie đến trước.”

Cô nghe Wolf lẩm bẩm chữ thề, hay ít ra cô nghĩ đó là một từ chữ thề. Ông Hearst đỏ mặt.

“Tôi không ngại chờ đâu,” Wolf rít giọng.

“Tôi không mơ đến chuyện chen ngang trước mặt anh.” Cô chấp hai tay trên hông và trề môi. “Tôi không thể thô lỗ thế được.”

“Ưu tiên phụ nữ trước,” ông Hearst cố nở một nụ cười.

Mary ném cho ông ta một ánh mắt nghiêm khắc. “Phụ nữ không nên lợi dụng giới tính của mình, ông Hearst. Đây là thời đại đối xử bình đẳng và không thiên vị. Anh Mackenzie đến trước, và anh ấy nên được đón tiếp trước.”

Wolf lắc đầu và ném cho cô ánh mắt sững sốt. “Cô là thành viên trong hội những người đòi giải phóng phụ nữ đấy à?”

Ông Hearst trừng mắt nhìn anh. “Đừng có nói với cô ấy bằng cái giọng đó, đồ Anh diêng.”

“Nào, chờ một lát.” Cố kiểm soát cơn giận của mình, Mary chỉ tay vào ông ta. “Như thế là khiếm nhã và hoàn toàn không cần thiết. Mẹ ông sẽ thấy hổ thẹn về ông đấy, ông Hearst. Bà không dạy ông tốt hơn thế sao?”

Mặt ông ta thậm chí còn đỏ hơn. “Mẹ tôi dạy tôi ỗn cả,” ông ta lẩm bẩm, mắt nhìn chằm chằm vào ngón tay cô.

Ngón tay của một giáo viên dường như ẩn chứa một sức mạnh bí ẩn đáng kinh ngạc. Nó làm người đàn ông trưởng thành run sợ. Mary đã nhận thấy hiệu quả này trước đây và kết luận rằng ngón tay của người giáo viên cũng giống như ngón tay người Mẹ, và như thế nó cầm nắm thứ quyền lực không ai biết đến. Phụ nữ vượt lên trên cảm giác tội lỗi và bắt lực nhờ ngón tay buộc tội đó, có lẽ bởi vì hầu hết bọn họ đều trở thành mẹ và rồi đều phát huy ngón tay quyền lực của chính mình, nhưng đàn ông thì không bao giờ như thế. Ông Hearst không phải là ngoại lệ. Trông ông ta như thể muốn bò xuống dưới quầy hàng của chính mình.

“Vậy thì tôi chắc chắn rằng ông sẽ muốn làm bà ấy tự hào về ông,” cô nói bằng giọng nghiêm khắc nhất. “Anh tính trước, anh Mackenzie.” Wolf thốt lên một âm thanh gần như gầm gừ, nhưng Mary cứ nhìn anh chằm chằm cho đến khi anh giật tiền từ trong ví ra và quăng lên mặt quầy. Không nói thêm lời nào, ông Hearst tính tiền đồng đình và thối lại tiền thừa. Cũng im lặng như vậy, Wolf ôm lấy hộp đình, xoay gót rời khỏi cửa hàng.

“Cảm ơn,” Mary nói, cuối cùng cũng rũ lòng thương và ban cho ông Hearst một nụ cười tha thứ. “Tôi biết ông sẽ hiểu chuyện tôi được đối xử công bằng quan trọng thế nào với tôi. Tôi không muốn lợi dụng lợi thế là giáo viên ở nơi này.” Cô nói nghe như kiểu là giáo viên thì ít nhất cũng to tát như nữ hoàng vậy, nhưng

ông Hearst chỉ gật đầu, quá nhẹ nhõm nên chẳng muốn theo đuổi vấn đề này nữa. Ông ta cầm lấy tiền của cô rồi đẩy trách nhiệm mang cái hộp vật dụng ra xe và cất nó vào thùng xe hộ cô.

“Cảm ơn ông,” cô lặp lại. “Nhân đây, Pamela là con gái ông, đúng không?” Ông Hearst có vẻ lo lắng. “Đúng vậy.” Pam là con gái út và là cục cưng của ông.

“Cô bé rất đáng yêu và ngoan ngoãn. Tôi chỉ muốn ông biết rằng ở trường cô bé học rất giỏi.”

Mặt ông ta cười rạng rỡ khi cô lái xe đi.

Wolf tạt vào góc đường và nhìn vào gương chiếu hậu, chờ Mary ra khỏi cửa hàng. Anh giận dữ đến nỗi muốn lắc cô cho đến khi rằng cô long ra, và điều đó thậm chí còn làm anh tức giận hơn, bởi anh biết mình sẽ không làm thế.

Mẹ kiếp cô chứ! Anh đã cảnh báo cô, nhưng cô không chịu nghe. Cô không chỉ xô thẳng ra rằng họ có quen biết, mà còn phác thảo ra tình huống họ gặp nhau và rồi bênh vực anh theo cái cách mà người ta không thể nào không nhận thấy.

Chẳng lẽ cô không hiểu khi anh bảo cô anh từng ngồi tù vì lý do gì ư? Chẳng lẽ cô nghĩ anh đùa?

Hai tay Wolf siết chặt trên vô lăng.

Cô lại cuộn tóc thành một búi, và đôi kính to bự đó lại chinh inh trên mũi, che đi ánh xanh xám dịu dàng trong đôi mắt, nhưng anh vẫn nhớ trông cô thế nào khi xoa tóc xuống, chiếc quần jean cũ của Joe bó chặt cặp hông và đôi chân thanh mảnh của cô. Anh nhớ mắt cô đã hiển hiện nỗi đam mê dờ dẩn thế nào khi anh hôn cô. Anh nhớ cảm giác mềm mại trên đôi môi cô, mặc dù cô đã múm chúng lại theo một kiểu nghiêm nghị khó ưa. Nếu còn chút lý trí nào thì anh phải bỏ đi. Nếu như anh tuyệt đối tránh xa cô thì người ta sẽ chẳng có chuyện gì để bàn tán ngoài cái thực tế cô đang phụ đạo cho Joe, và chỉ chừng đó trong mắt họ cũng đã đủ tệ rồi.

Nhưng làm sao cô mang được cái hộp đó ra khỏi xe và đưa vào nhà khi về đến nhà chứ? Nó chắc phải nặng bằng cô. Anh sẽ chỉ vác hộ nó cho cô, rồi đồng thời lột một mảng da của cô vì đã không chịu nghe lời anh.

Ôi, quỷ tha ma bắt, anh đang lừa ai chứ? Anh đã được nếm mùi vị của cô, và anh muốn nhiều hơn nữa. Cô là một ả gái già luộm thuộm, nhưng da cô trắng xanh và mỏng như da em bé, còn thân hình mảnh khảnh của cô mềm mại, êm ái uốn cong dưới bàn tay anh. Anh muốn chạm vào cô. Sau khi hôn cô, ôm cô, anh không đến gặp Julie Oakes nữa vì anh không thể đẩy cảm giác về cô ra khỏi đầu, khỏi cơ thể mình. Anh vẫn còn nhức nhối. Thể xác chưa được thỏa mãn của anh vẫn đau đốn, và càng lúc càng tệ hơn, bởi nếu anh từng chắc chắn điều gì trong đời, thì đó là chuyện Mary Potter không phải dành cho anh.

Xe của cô rẽ khỏi lối đi trước cửa hàng và vượt qua anh. Lầm bầm chửi thề, anh đạp chân ga và chậm chậm theo sau cô. Cô lái xe với tốc độ ổn định, theo tuyến đường cao tốc hai làn ra khỏi thị trấn, rồi rẽ vào con đường nhánh nhỏ hẹp dẫn về nhà. Hẳn là cô đã thấy chiếc xe tải của anh ở phía sau, nhưng cô chẳng đưa ra dấu hiệu nào cho thấy cô biết mình đang bị bám đuôi. Thay vào đó cô lái thẳng về nhà, cẩn thận rẽ vào lối xe đi đầy tuyết và điều khiển chiếc xe vòng qua bãi đỗ sau nhà.

Wolf vừa lắc đầu vừa rẽ vào bãi đỗ ngay sau cô rồi ra khỏi xe. Cô đã ở bên ngoài, và mỉm cười với anh trong lúc mò mẫm tìm chìa khóa trong túi xách. Cô không nhớ anh đã nói gì với cô sao? Anh không thể tin được cô vẫn bình thản chào hỏi anh như thể anh là một linh mục, trong khi chỉ có hai người bọn họ với nhau trong vòng bán kính vài dặm.

“Mẹ kiếp, cô à!” Anh sửa vào mặt cô, chỉ vài sợi chân dài anh đã đến cạnh cô. “Cô không nghe thấy tôi nói gì với cô hôm thứ Bảy hay sao?”

“Có chứ, dĩ nhiên là tôi có nghe. Nhưng như thế không có nghĩa là tôi chấp nhận.” Cô mở thùng xe và mỉm cười với anh. “Nhân tiện anh ở đây, anh giúp tôi mang cái hộp này vào được không? Tôi thực sự rất cảm kích.”

“Đó là lý do tôi dừng lại,” anh nạt.

“Tôi biết cô không thể vác nó được.” Tính khí nóng nảy của anh dường như chẳng làm cô lúng túng. Cô chỉ mỉm cười với anh lần nữa khi anh nhấc cái hộp lên vai, rồi dẫn đường đến cửa sau và mở cửa ra.

Điều đầu tiên anh nhận thấy là ngôi nhà có mùi sạch sẽ và ngọt ngào, thay vì mùi ẩm mốc của một ngôi nhà cũ đã bỏ không trong một thời gian dài. Đầu anh ngẩng lên, và anh miễn cưỡng hít vào mùi hương thoang thoang. “Mùi gì thế?”

Cô cũng dừng lại hít hít. “Mùi gì?”

“Cái mùi ngọt ngào ấy. Giống hương hoa.”

“Hoa ư?Ồ, hẳn là túi tử đinh hương mà tôi để trong mấy ngăn kéo để khử mùi. Có rất nhiều loại túi thơm có thể khử mùi rất hiệu quả, nhưng mùi tử đinh hương là thích hợp nhất, anh có nghĩ thế không?”

Wolf chẳng biết gì về túi thơm, cho dù chúng là gì đi nữa, nhưng nếu cô đặt chúng trong tất cả ngăn kéo thì hẳn là đồ lót của cô cũng phải có mùi tử đinh hương. Khăn trải giường sẽ có mùi tử đinh hương và mùi hương ấm áp của cơ thể cô. Cơ thể anh phản ứng dữ dội trước ý nghĩ đó, và anh chửi thề, rồi đặt chiếc hộp xuống đánh thịch. Mặc dù ngôi nhà khá lạnh, nhưng anh cảm thấy mồ hôi đang rỉ ra trên trán mình.

“Để tôi bật máy sưởi,” cô phớt lờ câu chửi thề của anh. “Máy sưởi đã cũ và kêu ầm ĩ, nhưng tôi không có củi để nhóm lò, thế nên đành phải dùng nó thôi.” Vừa nói, cô vừa rời khỏi bếp và đi lên căn phòng phía trước. Lúc quay lại, cô mỉm cười với anh lần nữa. “Chỉ một phút thôi là sẽ ấm.”

Anh uống trà chứ?” Sau khi trao cho anh một ánh mắt dò hỏi, cô nói, “Cà phê vậy. Trông anh không giống người thích uống trà.”

Anh đã ấm lên rồi. Anh đang cháy phùng phùng. Anh lột găng tay ra và quăng chúng lên bàn bếp. “Cô không biết là giờ mọi người trong thị trấn sẽ bàn tán về cô sao? Quý cô à, tôi là người Anh điêng, và tôi là cự tù...”

“Mary,” cô nhanh nhẹn cắt ngang. “Gì?”

“Tên tôi là Mary, không phải ‘quý cô’. Mary Elizabeth.” Cô nói tên đệm theo thói quen vì dì Ardith luôn gọi cô bằng cả hai tên. “Anh có chắc là mình không muốn uống cà phê không? Tôi muốn uống gì đó để làm người ấm lên.”

Mũ của anh nhập hội cùng đôi găng tay, và anh thọc bàn tay thiếu kiên nhẫn vào mái tóc. “Được rồi. Cà phê.”

Mary quay lại mở nước và đóng cà phê, dùng hành động để che giấu gương mặt bất chợt đỏ ửng của mình. Tóc anh. Cô cảm thấy ngu ngốc, nhưng trước đây cô gần như không nhận thấy mái tóc anh. Có lẽ cô đã quá rối bời, rồi lại quá sững sốt, hoặc có lẽ chỉ là đôi mắt đen như màn đêm của anh đã chiếm lấy sự chú ý của cô, nhưng trước đây cô đã không nhận thấy tóc anh dài thế nào. Mái tóc dày, đen bóng, và chạm đến bờ vai rộng của anh. Trông anh giống một kẻ nổi loạn tuyệt đẹp; ngay lập tức cô hình dung ra anh với bộ ngực vạm vỡ và đôi chân trần, thân hình chỉ được che phủ bởi một chiếc khố, và nhịp tim cô trở nên hoang dại.

Anh không ngồi xuống mà tựa thân hình cao lênh khênh của mình vào cái tủ bên cạnh cô. Mary vẫn cúi đầu, hy vọng gương mặt đỏ bừng của mình sẽ dịu đi. Người đàn ông này có gì mà chỉ nhìn thấy người đó thôi cũng đã khai ngòi những giấc mơ gợi dục rồi? Dĩ nhiên trước đây cô chưa từng có giấc mơ nào, dù gợi dục hay không. Trước đây cô chưa từng nhìn người đàn ông nào mà tự hỏi trông anh ta sẽ thế nào nếu không mặc gì, thế mà chỉ ý nghĩ về Wolf khóa thân thôi đã làm người cô nhức nhối.

“Cô đang làm cái quỳ gì mà cho tôi vào nhà, thậm chí còn mời tôi uống cà phê chứ?” Anh hỏi bằng giọng trầm thô ráp.

Cô chớp mắt nhìn anh, vẻ mặt sững sốt. “Sao tôi lại không nên làm thế?” Anh nghĩ mình có thể nổ tung vì bức tức. “Quý cô này...”

“Mary.”

Hai nắm tay to lớn của anh siết lại. “Mary. Cô không có tí trí khôn nào hay sao mà còn để một cự tù vào nhà?”

“Ồ, chuyện đó à.” Cô phẩy tay bác bỏ. “Tôi sẽ làm theo lời khuyên của anh nếu như anh thực sự là tội phạm, nhưng bởi vì anh không phạm tội nên tôi không nghĩ điều đó áp dụng được trong trường hợp này. Hơn nữa, nếu anh là tội phạm, anh sẽ không khuyên tôi như thế.”

Wolf không thể tin cô lại coi nhẹ khả năng phạm tội của anh theo cách tùy tiện như thế. “Làm sao cô biết là tôi không phạm tội?”

“Anh không phạm tội, thế thôi.”

“Cô có bất kỳ lý do nào cho suy luận đó không, ngài Sherlock, hay cô chỉ dựa vào trực giác của một cô gái già đạo đức?”

Mary quay phắt lại và trừng mắt nhìn anh. “Tôi không tin một kẻ hiếp dâm lại đối xử với phụ nữ dịu dàng như anh - như anh đã đối xử với tôi,” cô nói, giọng cô nhỏ dần thành tiếng thì thầm, và sắc đỏ lại dần ngược lên mặt. Nhục nhã vì cứ tiếp tục đỏ mặt một cách ngu ngốc như thế, cô úp hai tay lên mặt cổ che đi sắc màu phản bội đó.

Wolf nghiêng chặt răng, một phần bởi cô là người da trắng và vì thế không dành cho anh, một phần do cô quá ngây thơ, và một phần vì anh muốn chạm vào cô dữ dội đến mức toàn bộ cơ thể anh nhúc nhối. “Đừng có mơ mộng gì vì tôi đã hôn cô hôm thứ Bảy,” giọng anh khắc nghiệt. “Tôi đã thiếu đàn bà quá lâu, và tôi...”

“Hứng tình?” Cô gợi ý.

Anh choáng váng trước sự bất hợp lý khi cái từ đó thốt ra từ cái miệng nghiêm nghị của cô. “Cái gì?”

“Hứng tình,” cô lặp lại. “Tôi đã nghe một học sinh của tôi nói từ này. Nó có nghĩa là...”

“Tôi biết nghĩa của nó!”

“Ồ. Vậy, có phải anh bị như thế không? Giờ vẫn thế, theo những gì tôi biết.”

Anh muốn bật cười. Cảm giác thôi thúc đó gần như bao trùm lên anh, nhưng anh chuyển tiếng cười thành tiếng ho. “Ừ, tôi vẫn thế.”

Trông cô có vẻ cảm thông. “Tôi hiểu là chuyện đó có thể khá rắc rối.”

“Với đàn ông thì cực kỳ rắc rối.”

Phải mất một giây, nhưng rồi mắt cô mở tròn xoe, và trước khi kịp ngăn mình lại, ánh mắt cô đã trượt xuống người anh. Ngay lập tức cô ngẩng phắt đầu lên. “Ồ. Tôi biết. Ý tôi là... tôi hiểu.”

Nhu cầu được chạm vào cô đột nhiên mạnh mẽ đến mức anh đành phải đầu hàng. Anh đặt hai tay lên vai cô, tận hưởng sự mềm mại, mảnh mai của cô dưới lòng bàn tay. “Tôi không nghĩ cô hiểu thật. Cô không thể qua lại với tôi mà vẫn có thể làm việc trong thị trấn này. Khá khả năng nhất là cô sẽ bị đối xử như một con hủi, hay như một ả điếm. Gần như chắc chắn cô sẽ mất việc.”

Nghe xong câu nói đó, Mary mím môi lại, một tia chiến đấu lóe lên trong mắt cô. “Tôi muốn xem người nào cố sa thải tôi vì đã qua lại với một công dân tuân thủ luật pháp và đóng thuế đầy đủ. Tôi không chấp nhận việc giả vờ như thể mình không biết anh.”

“Đó là định kiến. Cô làm bạn với tôi thôi cũng đã đủ tệ rồi. Ngủ với tôi sẽ làm cô không thể nào sống được ở đây nữa.”

Anh cảm thấy người cô cứng lại dưới tay mình. “Tôi không nghĩ mình đã đòi được ngủ với anh,” cô nói, nhưng sắc hồng lại dần lên mặt. Cô không thực sự nói ra điều đó, nhưng anh biết chắc cô đã nghĩ đến chuyện ngủ với anh sẽ như thế nào.

“Cô có đòi, được chưa, nhưng cô lại quá ngây thơ đến nỗi không nhận ra mình đang làm gì,” anh lầm bầm. “Ngay lúc này tôi có thể bò lên người cô đấy, cưng à, và tôi sẽ làm thế nếu như cô có chút nhận thức thực tế

nào về những gì mà cô đang đòi hỏi. Nhưng tôi chẳng muốn thấy một cô ả Ăng lê nhỏ nhắn khó tính gào lên ‘đồ cường hiếp’ vào mặt tôi. Tin tôi đi, người Anh chẳng lợi dụng sự lương thiện.”

“Tôi sẽ không làm thế!”

Anh mỉm cười dứt khoát, “Ừ, trước đây tôi đã từng nghe câu đó. Chắc tôi là người đàn ông duy nhất từng hôn cô, và cô nghĩ rằng mình muốn hơn nữa, đúng không? Nhưng tình dục không hề đẹp đẽ và lãng mạn, mà nóng nực và đầm mồ hôi, và chắc cô sẽ chẳng thích lần đầu tiên chút nào đâu. Thế nên hãy cho tôi một ân huệ và tìm bất cứ con lợn nào khác. Không cần thêm cô vào thì tôi cũng đã có đủ rắc rối rồi.”

Mary vùng ra khỏi anh, mím chặt môi lại và chớp mắt thật nhanh để ngăn dòng nước mắt trào ra. Cô sẽ không để anh làm cô khóc vì bất kỳ điều gì. “Xin lỗi vì đã khiến anh nghĩ thế,” cô nói, giọng gấp gáp nhưng vững vàng. “Đúng là trước đây tôi chưa từng được hôn, nhưng tôi chắc rằng anh không ngạc nhiên vì rõ ràng nhu cầu tình dục của tôi không cao như những cô gái Mỹ khác. Nếu như tôi - phản ứng của tôi đã đi quá giới hạn, thì tôi xin lỗi. Điều đó sẽ không xảy ra nữa.” Cô nhanh chóng quay về phía tủ bếp. “Cà phê đã xong. Anh muốn uống thể nào?”

Quai hàm Wolf giật giật, và anh túm lấy mũ. “Quên cà phê đi,” anh vừa lẩm bẩm vừa sập cái mũ lên đầu và vói lấy đôi găng tay.

Cô không nhìn anh. “Rất tốt. Tạm biệt, anh Mackenzie.”

Wolf đóng sầm cửa lại, và Mary đứng đó với chiếc tách rỗng trên tay.

Nếu đó thực sự là tạm biệt, cô không biết làm thế nào mình có thể chịu đựng được điều đó.

4. Chương 4

Mary không phải là người bạc nhược, và cô không chịu đầu hàng trước cảm giác phiền muộn cứ bao trùm lấy cô mỗi lần nghĩ về cái ngày kinh hoàng ấy. Ngày qua ngày cô cứ thúc giục, phỉnh nịnh và dỗ dành đám học sinh học hành chăm chỉ; buổi tối cô chứng kiến Joe ngấu nghiến những bài học mà cô trải trước mặt nó. Con đói khát kiến thức của Joe là không thể thỏa mãn, và thằng bé không chỉ bắt kịp đám học sinh thông thường của cô mà còn vượt lên bọn chúng.

Cô đã viết thư cho các đại biểu của Wyoming ở Nghị viện, và cũng đã viết cho một người bạn hỏi tất cả các thông tin mà cô có thể tìm thấy về Học viện Không quân. Khi kiện hàng đến, cô đưa cho Joe và nhìn mắt thằng bé ánh lên vẻ say mê, hăm hở mãnh liệt mà nó luôn có bất cứ khi nào nghĩ đến chuyện được bay. Làm việc với Joe là niềm vui; chỉ có điều là thằng bé nhắc cô nhớ rất nhiều đến cha nó.

Không phải là cô nhớ Wolf; làm sao cô có thể nhớ một người mà cô mới chỉ gặp có hai lần chứ? Anh đâu có gắn liền với những hoạt động thường ngày của cô đến nỗi cuộc sống cô phải trở nên trống vắng khi không có anh. Nhưng khi ở cùng anh, cô cảm thấy mình đầy sức sống hơn bao giờ hết. Với Wolf, cô không còn là Mary Potter - cô gái già, mà là Mary Potter - một người đàn bà. Về nam tính dữ dội ở anh đã chạm đến những phần trong cô mà cô không biết là có tồn tại, đánh thức những khát khao và cảm xúc đang ngủ yên. Cô tự tranh luận với mình rằng những gì cô cảm thấy đơn thuần là ham muốn tình dục thông thường, nhưng điều đó không ngăn được cảm giác nhói nhối mà cô cảm thấy mỗi lần nghĩ đến anh.

Tệ hơn thế là cảm giác nhục nhã vì chuyện cô thiếu kinh nghiệm là rõ ràng, và giờ cô biết anh nghĩ đến cô như một cô gái già đói sex.

Đến tháng Tư thì điều không thể tránh khỏi đã xảy ra - những đồn đại về chuyện Joe Mackenzie dành rất nhiều thời gian ở nhà cô giáo mới đã lan truyền. Đầu tiên Mary không biết rằng tin đồn đã lan truyền khắp thị trấn, mặc dù bọn trẻ trong lớp học nhìn cô rất lạ, và có rất nhiều lời xì xào. Sharon Wycliffe và Dottie Lancaster, hai giáo viên còn lại, cũng ném cho cô những cái nhìn kỳ quặc và thì thào với nhau. Mary không mất nhiều thời gian để kết luận rằng bí mật không còn là bí mật nữa, nhưng cô vẫn làm công việc của mình với nụ cười bình thản. Cô đã nhận được một lá thư có thiện chí từ một thượng nghị sĩ, thể hiện mối quan

tâm đến Joe, và bất chấp lý lẽ của bản thân bảo mình phải thận trọng, đừng vội mừng, cô vẫn thấy đầy phần chấn.

Cuộc họp Ban giám hiệu trường định kỳ là vào tuần thứ ba trong tháng Tư. Vào buổi chiều diễn ra buổi họp, với vẻ vô tình được trau chuốt tỉ mỉ, Sharon đã hỏi Mary là cô có định tham dự không. Mary nhìn cô ta ngạc nhiên. “Dĩ nhiên. Tôi nghĩ theo nguyên tắc chung thì tất cả chúng ta đều phải tham dự chứ?”

“À, phải. Chỉ là... Tôi nghĩ...”

“Cô nghĩ giờ khi mọi người đều biết chuyện tôi dạy Joe Mackenzie học thì tôi sẽ tránh họp hành chứ gì?” Mary hỏi thẳng.

Sharon há hốc miệng. “Cái gì?”

Giọng cô ta yếu ớt.

“Cô không biết à? Chà, đây đây phải bí mật động trời gì.” Mary nhún vai. “Joe nghĩ rằng mọi người sẽ khó chịu nếu tôi dạy thêm cho thằng bé, thế nên tôi chẳng nói gì cả. Từ cái cách mọi người cư xử, tôi nghĩ rằng cái kim đã lòi ra khỏi bọc.”

“Tôi nghĩ mọi người đã thấy nhầm cái kim,” Sharon rụt rè thừa nhận. “Người ta thấy xe của thằng bé ở nhà cô vào ban đêm và họ - ừm - đã hiểu lầm.”

Mary không hiểu Sharon muốn nói gì. “Hiểu lầm gì?”

“À, thằng bé lớn hơn so với tuổi của mình và những thứ đại loại thế.”

Mary vẫn chưa hiểu, cho đến khi Sharon đỏ bừng mặt mũi. Thế rồi nhận thức xuyên qua đầu cô như một tia chớp, cảm giác kinh hoàng bao trùm lên cô, theo ngay sau đó là cơn giận dữ. “Họ nghĩ tôi có quan hệ tình ái với một thằng bé mười sáu tuổi ư?” Giọng cô vút cao theo từng lời nói.

“Người ta thấy xe của nó vào lúc đêm khuya,” Sharon thêm vào, trông vô cùng khổ sở.

“Joe rời khỏi đó ngay lúc chín giờ. Quan điểm về ‘khuya’ của ai đó khác với tôi quá đấy.” Mary đứng dậy và bắt đầu tống đám giấy tờ vào trong túi, sống mũi cô xì khói, hai má trắng bệch. Điều kinh khủng là cô phải nén cơn giận cho đến tận bảy giờ tối hôm ấy, nhưng cô không nghĩ rằng chờ đợi sẽ làm dịu cơn nóng giận của mình, mà ngược lại, cảm giác bức bách sẽ càng lúc càng tăng. Cô cảm thấy tức giận, không chỉ vì danh tiếng của cô bị công kích, mà còn vì Joe cũng bị tấn công. Thằng bé đã cố gắng đến tuyệt vọng để thực hiện ước mơ của mình, thế mà người ta lại đang cố dìm nó xuống. Dù nó cao hơn cô đến hai mươi phân và nặng hơn cô gần ba mươi cân; với toàn bộ sự trưởng thành bất thường của mình, Joe vẫn còn trẻ và yếu đuối. Cha thằng bé coi thường sự bảo vệ của cô, nhưng không có sức mạnh nào trên trái đất này có thể ngăn cô bảo vệ đứa con trai này.

Rõ ràng là lời đồn đã lan truyền, bởi cuộc họp Ban giám hiệu trường tối đó đông đúc bất thường. Ban có sáu thành viên: ông Hearst, chủ cửa hàng bách hóa; Francie Beecham, một cựu giáo viên tám một tuổi; Walton Isby, chủ ngân hàng; Harlon Keschel, chủ cửa hàng thuốc và tiệm hamburger; Eli Baugh, một chủ trại chăn nuôi súc vật trong vùng có cô con gái là Jackie học lớp của Mary; và Cicely Karr, chủ cửa hàng sửa chữa ô tô. Tất cả các thành viên trong Ban đều là thành viên cốt lõi của cộng đồng nhỏ này, tất cả đều là những ông chủ bà chủ, và tất cả ngoại trừ Francie Beecham đều mặt nặng như đeo đá.

Buổi họp được tổ chức trong lớp học của Dottie, những chiếc bàn được kê thêm để có đủ chỗ ngồi cho mọi người, một dấu hiệu cho thấy có rất nhiều người cảm thấy cần thiết phải tham dự. Mary chắc chắn rằng mỗi học sinh trong lớp của cô có ít nhất là một phụ huynh có mặt. Khi cô bước vào phòng, mọi con mắt đều đổ dồn về phía cô. Đám phụ nữ tỏ ra căm phẫn; còn đám đàn ông tỏ vẻ vừa thù địch vừa tò mò, và điều đó làm Mary càng tức giận hơn. Họ có quyền gì mà coi thường cô vì những điều được gán là tội lỗi đó chứ, trong khi chính họ còn không chắc về những chi tiết đó?

Tựa vào tường là một người đàn ông cao ráo trong bộ đồng phục phó cảnh sát trường bằng kaki, quan sát cô bằng đôi mắt nheo nheo, và cô tự hỏi không biết họ có định cho người bắt cô vì tội thông gian hay không. Thật lố bịch! Nếu trông cô chẳng giống bản thân mình, một cô gái già gầy guộc, rụt rè, thì nghi ngờ của họ

ít ra còn hợp lý đôi chút. Cô nhét một lọn tóc bị bung ra vào búi tóc sau đầu, ngồi xuống và xếp hai tay lên nhau, định để họ nói trước.

Walton Isby hắng giọng và kêu gọi trật tự, rõ ràng ông ta cảm thấy mình là người rất quan trọng trước bao nhiêu người đang có mặt hôm nay. Mary gõ ngón tay lên cánh tay. Ban giám hiệu sẽ thảo luận những việc thường lệ, rồi đột nhiên cô quyết định sẽ không chờ đợi nữa. Cô đã đọc được rằng cách phòng ngự hiệu quả nhất là tấn công.

Khi những công việc thường lệ đã xong, ông Isby lại hắng giọng lần nữa, và Mary coi đó là dấu hiệu cho thấy họ chuẩn bị đi thẳng vào mục đích thực sự của buổi họp. Cô đứng dậy và nói rõ ràng, “Ông Isby, trước khi ông tiếp tục, tôi muốn tuyên bố một chuyện.”

Trông ông ta có vẻ sững sốt, thậm chí gương mặt hồng hào trở nên đỏ hơn. “Chuyện này... ừm, là không đúng quy cách, cô Potter.”

“Chuyện này rất quan trọng.” Cô giữ giọng ở mức vẫn thường sử dụng khi giảng bài và quay người lại để có thể nhìn thấy toàn bộ căn phòng. Tay phó đồn đang tựa vào tường liền đứng thẳng người dậy trong khi sự chú ý của tất cả mọi người đều hướng về cô như nam châm dính vào thanh thép. “Văn bằng cho phép tôi phụ đạo riêng cho các học sinh, và điểm số mà những học sinh này đạt được trong những giờ học phụ đạo cũng hợp pháp như điểm số ở lớp học chính thức. Trong tháng vừa rồi, tôi đã phụ đạo cho Joe Mackenzie ở nhà tôi...”

“Tôi cá là cô đã làm thế,” ai đó lầm bầm, và mắt Mary long lên.

“Ai vừa nói thế?” Cô hỏi với vẻ kiên quyết. “Chen ngang như thế là cực kỳ mất lịch sự.”

Cả phòng im phăng phắc.

“Khi nhìn thấy hồ sơ của Joe Mackenzie ở trường, tôi cảm thấy bất bình khi một học sinh thông minh như em ấy lại bỏ học. Có lẽ các vị ở đây không ai biết, nhưng em ấy đã đứng đầu lớp. Tôi đã liên lạc với Joe và thuyết phục em ấy học thêm để bắt kịp với các bạn cùng lớp, và trong một tháng em ấy không chỉ bắt kịp mà còn vượt qua các em khác. Tôi cũng đã liên lạc với Thượng nghị sĩ Allard, ông ta đã thể hiện sự quan tâm đến Joe. Thành tích học tập xuất sắc của Joe đã giúp em ấy trở thành ứng cử viên được giới thiệu đến học ở Học viện Không quân. Em ấy là niềm vinh dự cho cộng đồng, và tôi biết tất cả các vị sẽ ủng hộ em ấy.” Cô hài lòng khi thấy những gương mặt sững sốt trong phòng và ngồi xuống với tư thế đĩnh đạc bình tĩnh mà dì Ardith đã miệt mài nhồi nhét. Chỉ có bọn tầm thường mới ì xèo ầm ĩ, dì Ardith đã nói vậy, một quý cô có thể ghi điểm bằng những cách khác. Tiếng xì xào vang lên khắp phòng khi mọi người chụm đầu vào nhau, và ông Isby vừa xáo ba tờ giấy trước mặt vừa nghĩ ra điều gì đó để nói. Những thành viên khác cũng chụm đầu vào nhau.

Mary nhìn quanh phòng, và một bóng người trong hành lang bên ngoài cánh cửa mở làm cô chú ý. Đó chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi; nếu không nhìn lên vào đúng giây phút đó thì hẳn là cô sẽ bỏ lỡ. Và trong khoảnh khắc ấy, cô đã nhận ra hình dáng của một người đàn ông to cao, và da cô ngứa ran. Wolf. Anh đang ở ngoài hành lang, đang lắng nghe.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh kể từ cái ngày anh đến nhà cô, và mặc dù tất cả những gì cô có thể thấy chỉ là một hình bóng mờ ảo trong bóng tối, nhưng trái tim cô bắt đầu nện thành thịch.

Ông Isby hắng giọng, và tiếng rì rầm trong phòng dịu đi. “Đó là tin tốt, cô Potter,” ông ta lên tiếng. “Tuy nhiên, chúng tôi không cho rằng cô đã thể hiện mình là tấm gương sáng cho thế hệ trẻ của chúng tôi...”

“Đó là ý của cậu thôi, Walton,” Francie Beecham gắt gỏng, giọng bà vỡ ra vì tuổi tác.

Mary lại đứng lên. “Chính xác thì tôi đã thể hiện sai ở mặt nào?”

“Chuyện thằng bé đó ở nhà cô suốt cả buổi tối trông không đúng đắn chút nào!” ông Hearst nạt.

“Joe rời khỏi nhà tôi đúng chín giờ, sau ba giờ học. Quan điểm của ông về ‘suốt cả buổi tối’ là thế nào? Tuy nhiên, nếu Ban giám hiệu không tán thành địa điểm học, tôi cho rằng tất cả đều đồng ý sẽ dùng trường học cho các lớp học buổi tối. Tôi không phản đối chuyện dời lớp học đến đây”

Ông Isby, mà bản chất là người tốt, lúc này trông có vẻ căng thẳng. Các thành viên trong Ban lại chụm đầu vào nhau.

Sau một phút bàn bạc sôi nổi, bọn họ lại ngừng lên. Harlon Keschel dùng một chiếc khăn tay lau gương mặt đầm mồ hôi. Francie Beecham có vẻ tức giận. Lần này Cicely Karr là người lên tiếng. “Cô Potter, đây là một tình huống khó giải quyết. Chuyện Joe Mackenzie sẽ được chấp nhận vào Học viện Không quân không hề khả quan, tôi chắc chắn cô sẽ thừa nhận điều đó, và sự thật là chúng tôi không tán thành chuyện cô dành quá nhiều thời gian ở một mình với thằng bé đó.”

Cầm Mary héch lên. “Vì sao lại thế?”

“Bởi vì cô là người mới đến vùng này, tôi chắc rằng cô không hiểu mọi chuyện diễn ra ở đây. Nhà Mackenzie rất tai tiếng, và chúng tôi lo sợ cho sự an toàn của cô nếu cô cứ tiếp tục qua lại với thằng bé đó.”

“Bà Karr, đó là thái độ không chấp nhận được,” Mary đáp lại một cách thẳng thừng không kiêng nể. Di Ardith hẳn sẽ không tán thành cô. Cô nghĩ đến Wolf đang đứng ngoài hành lang, lắng nghe những người này vu khống cả anh và con trai anh, và gần như có thể cảm thấy cơn giận của anh trào lên. Anh sẽ không để nó làm mình tổn thương, nhưng cô lại thấy đau khi biết rằng anh đang phải nghe chuyện này.

“Wolf Mackenzie đã giúp tôi thoát khỏi một tình huống nguy hiểm khi xe hơi của tôi bị hỏng và tôi bị mắc kẹt trong tuyết. Anh ấy tốt bụng và chu đáo, và không chịu nhận tiền sửa xe. Joe Mackenzie là một học sinh xuất sắc phải làm việc cật lực ở trang trại của nhà họ, không rệu rã ăn chơi gì...” cô hy vọng đây là sự thật, “và chưa bao giờ tỏ thái độ bất kính gì ngoài lễ phép. Tôi coi cả hai cha con họ là bạn bè.”

Trong hành lang, người đàn ông đang đứng trong bóng tối siết chặt nắm đấm. Mẹ kiếp cô nàng ngu ngốc, cô ta không biết chuyện này sẽ làm cô ta mất việc hay sao? Anh biết rằng nếu anh bước vào căn phòng đó thì toàn bộ sự thù địch ngay lập tức sẽ tập trung vào anh, và anh đang định bước vào thì lại nghe thấy cô ta lên tiếng. Cô ta không biết lúc nào phải ngậm miệng lại hay sao? “Tôi cũng sẽ lo lắng như thế nếu bất kỳ học sinh nào bỏ học. Tôi không thể chịu được khi thấy một đứa trẻ từ bỏ tương lai của mình. Thưa quý vị, tôi được thuê đến đây để dạy học. Tôi sẽ làm điều đó bằng tất cả khả năng của mình. Tất cả các vị ở đây đều là người tốt. Có ai trong các vị muốn tôi từ bỏ nếu đây là con của các vị hay không?”

Một vài người háng giọng quay đi. Cicely Karr chỉ héch cầm lên. “Cô đang lảng tránh vấn đề, cô Potter. Đây không phải là con chúng tôi. Đây là Joe Mackenzie. Nó... nó là...”

“Người lai Anh diêng ư?” Mary gợi ý, mắt nhướn lên dò hỏi.

“À, phải. Đó là một phần. Một phần khác là cha nó...”

“Cha nó thì sao?”

Wolf phải nén lại tiếng chữ thề, và anh vừa định bước tới lần nữa thì Mary lại lên tiếng hỏi với một vẻ khinh thường, “Có phải bà lo lắng vì cái án tù của anh ta?”

“Tôi nghĩ lý do đó là đủ rồi!”

“Thế ư? Vì sao?”

“Cicely, ngồi xuống và im đi,” Francie Beecham nạt. “Cô gái này có lý, và tôi đồng ý. Nếu suy nghĩ nhiều ở độ tuổi này, cô sẽ bị chứng trào huyết tiền mãn kinh[4] đấy.”

[4] Nguyên văn: hot flashes: là một triệu chứng xuất hiện vào thời kỳ tiền mãn kinh và mãn kinh ở phụ nữ.

Trong một giây cả căn phòng im phăng phắc vì sự sốt; thế rồi những tiếng cười nổ tung như sấm. Các ông chủ trại chăn nuôi súc vật thô thiển cùng những bà vợ hay lam hay làm ôm bụng gập người xuống, nước mắt chảy ròng ròng. Mặt ông Isby đỏ lựng đến gần như tím tái; thế rồi ông ta cũng rú lên cười hoang dại như một con sếu điên cuồng đang đẻ trứng, hay ít nhất Cicely Karr cũng bảo ông ta như thế. Mặt Cicely thì đỏ lựng vì giận dữ. Eli Baugh Cha thực chất đã lăn ra khỏi ghế ngồi, ông ta cười lăn lộn. Cicely túm lấy cái mũ ông ta móc trên lưng ghế và đập vào đầu ông ta. Ông ta vừa tiếp tục rú lên cười vừa giơ tay lên che đầu.

“Từ giờ ông có thể mua dầu máy ở chỗ khác!” Cicely gầm lên với ông Baugh, tay vẫn dùng mũ đánh ông ta rất mạnh. “Và cả ga nữa! Đùng bao giờ đặt tay lên đồ đạc nhà tôi một lần nữa!”

“Nào, Cicely,” Eli vừa nhe răng vừa cố tránh cái mũ.

“Bà con, xin hãy giữ trật tự,” Harlon Keschel nài nỉ, mặc dù trông ông ta như thể đang thưởng thức màn kịch Cicely đánh Eli bằng chính mũ của nạn nhân. Tất nhiên tất cả những người khác trong phòng đều thích thú. Gần như tất cả, Mary nghĩ, khi cô thấy gương mặt lạnh giá của Dottie Lancaster. Đột nhiên cô nhận ra người giáo viên này hẳn sẽ rất vui mừng nếu được chứng kiến cô bị sa thải, và cô tự hỏi vì sao. Cô đã luôn cố tỏ ra thân thiện với Dottie, nhưng bà ta luôn cự tuyệt tất cả thiện chí của cô. Có phải Dottie đã nhìn thấy xe Joe ở nhà cô và phát tán tin đồn? Có phải chính bà ta đã lái xe lòng vòng vào ban đêm? Không có ngôi nhà nào trên con đường nhà Mary, vì thế chẳng ai lại đi ngang qua đó để thăm hỏi hàng xóm cả.

Tiếng ồn ào đã dịu xuống, mặc dù vẫn còn vài tiếng khúc khích thì thoảng lại vang lên. Bà Karr tiếp tục trừng mắt nhìn Eli Baugh, chẳng hiểu sao lại biến ông ta thành mục tiêu của cơn giận và xấu hổ của mình thay vì đổ chuyện đó lên Francie Beecham, người đã khơi mào ra mọi chuyện.

Thậm chí cả ông Isby cũng vẫn còn cười lúc ông ta cất tiếng. “Để xem chúng ta có quay lại chuyện công việc được không, thưa bà con.” Francie Beecham lại nói to lên. “Tôi nghĩ chúng ta đã xử lý xong chuyện công việc tối nay rồi. Cô Potter đang phụ đạo riêng thằng bé nhà Mackenzie để nó có thể gia nhập Học viện Không quân, và chuyện là thế. Tôi cũng sẽ làm điều tương tự nếu như tôi vẫn còn dạy học.”

Ông Hearst nói, “Nhưng như thế vẫn có vẻ không đúng đắn...”

“Vậy thì cô ấy có thể sử dụng lớp học. Mọi người đồng ý chứ?” Francie nhìn các thành viên khác, gương mặt nhăn nhoe của bà đặc trắng. Bà nháy mắt với Mary.

“Với tôi thì không sao,” Eli Baugh vừa nói vừa cố phục hồi hình dạng cái mũ. “Học viện Không quân - chà, nghe oai đấy. Tôi không nghĩ có ai đó trong hạt này đã từng gia nhập bất kỳ học viện nào.”

Ông Hearst và bà Karr không đồng ý, nhưng ông Isby và Harlon Keschel về phe Francie và Eli. Mary căng mắt nhìn ra phía hành lang tối om, nhưng giờ không còn thấy gì nữa. Anh đã bỏ đi rồi sao? Tay phó đồn quay lại xem cô đang nhìn gì, nhưng anh ta cũng chẳng thấy gì hết, bởi vì anh ta khẽ nhún vai và quay lại nhìn cô, rồi nháy mắt. Mary giật mình. Tối hôm nay có nhiều người nháy mắt với cô hơn toàn bộ phần đời trước đây của cô. Xử lý một cái nháy mắt như thế nào là đúng đắn nhỉ? Có nên phớt lờ? Có nên nháy mắt đáp lại? Những bài thuyết giảng của dì Ardith về thái độ cư xử đúng đắn lại chẳng hề đề cập đến chuyện nháy mắt.

Cuộc họp giải tán với hàng loạt lời trêu chọc, cười đùa, và không chỉ một hai phụ huynh đến bắt tay Mary để bảo cô rằng cô đang làm một việc tốt. Phải đến nửa giờ sau cô mới có thể lấy được áo choàng và ra đến cửa, và khi ra đến đó, cô thấy tay phó đồn đang chờ mình.

“Tôi sẽ tiễn cô ra xe,” anh ta nói bằng giọng dễ chịu. “Tôi là Clay Armstrong, phó đồn cảnh sát ở đây.”

“Hân hạnh làm quen với anh. Mary Potter,” cô đáp lại và chìa tay ra.

Anh ta nắm lấy, và bàn tay nhỏ nhắn của cô biến mất trong bàn tay to lớn của anh ta. Anh ta chụp chiếc mũ lên mái tóc xoắn nâu sẫm của mình, nhưng đôi mắt xanh vẫn ánh lên lấp lánh. Cô thích anh ta ngay lập tức. Armstrong là một người đàn ông mạnh mẽ, lạnh lẽ, một người kiên định như ngọn núi, nhưng cũng rất hài hước. Vừa rồi anh ta đã rất thích cảnh tượng náo nhiệt om sòm trong kia.

“Mọi người trong thị trấn đều biết cô là ai. Chúng tôi không thường có người lạ chuyển đến, đặc biệt là một người phụ nữ trẻ độc thân đến từ phía Nam. Ngày đầu tiên cô đến đây thì toàn hạt đã nghe nói về âm điệu giọng nói của cô rồi. Cô không nhận ra tất cả học sinh nữ trong trường đều đang cố kéo dài giọng ra à?”

“Thật à?” Mary ngạc nhiên hỏi.

“Chắc chắn đấy.” Anh ta bước chậm lại để đi cùng cô về phía xe của cô.

Gió lạnh thốc vào cô, làm chân cô tê cóng, nhưng bầu trời đêm trong như pha lê, và hàng ngàn ngôi sao đang nhấp nháy trên đầu như để bù lại.

Họ đến chỗ xe của cô. “Anh nói cho tôi biết một chuyện được không, anh Armstrong?”

“Bất cứ chuyện gì. Và cứ gọi tôi là Clay.”

“Tại sao bà Karr lại giận ông Baugh, mà không phải là bà Beecham? Bà Beecham mới là người khơi mào mọi chuyện cơ mà?”

“Cicely và Eli là anh em họ gần. Cha mẹ Cicely chết khi bà ấy còn trẻ, và cha mẹ Eli đã đem bà ấy về nuôi nấng. Chà, Cicely và Eli bằng tuổi, vì thế họ lớn lên cùng nhau và lúc nào cũng gây sự như mèo hoang ấy. Giờ vẫn vậy, tôi đoán thế, có vài gia đình như thế. Họ vẫn khá gần gũi.”

Kiểu gia đình như thế khá lạ lẫm với Mary, nhưng nghe có vẻ ấm áp và an toàn, có thể gây sự với một người mà biết rằng người đó vẫn yêu quý mình.

“Vậy là bà ấy đánh ông ấy vì đã cười nhạo mình?”

“Và bởi vì ông ấy thì tiện hơn. Chẳng ai lại giận dữ quá mức với bà Beecham cả. Bà ấy dạy tất cả những người lớn trong hạt này, và chúng tôi vẫn còn rất biết ơn người phụ nữ già ấy.”

“Nghe hay quá,” Mary mỉm cười nói. “Tôi hy vọng mình vẫn còn ở đây khi đã già như thế.”

“Cô cũng định khơi mào rắc rối ở các cuộc họp Ban giám hiệu trường sao?”

“Tôi hy vọng thế,” cô lặp lại.

Clay chồm tới mở cửa xe cho cô.

“Tôi cũng hy vọng thế. Lái xe về nhà cẩn thận nhé.” Sau khi cô đã vào xe, anh ta đóng cửa xe lại, chạm ngón tay vào vành mũ, rồi sải bước bỏ đi. Anh ta là người tử tế. Hầu hết mọi người ở Ruth đều tử tế. Họ chỉ bị mù quáng khi chuyện có liên quan đến Wolf Mackenzie.

Wolf. Anh đã đi đâu nhỉ?

Cô hy vọng Joe sẽ không quyết định thôi học phụ đạo vì chuyện này. Mặc dù biết khẳng định sớm thế này là ngớ ngẩn, nhưng càng lúc cô càng cảm thấy chắc chắn rằng thằng bé sẽ được nhận vào Học viện và vô cùng tự hào khi mình có thể giúp nó một phần. Dì Ardith hẳn sẽ nói rằng trèo cao thì ngã đau, nhưng Mary luôn nghĩ người ta sẽ không bao giờ ngã nếu họ không cố đứng dậy trước. Đã hơn một lần cô dùng chính quan điểm của dì Ardith để phản đối lại sự giáo điều của dì, “không liều thì không thể thành công.” Chuyện đó luôn làm dì Ardith nổi cáu khi mà cái gây ưa thích của dì lại quay lại đập vào lưng dì. Mary thở dài. Cô nhớ bà dì hay gắt gỏng của cô biết bao. Cô sẽ không thể đập tan những giáo điều, định kiến nếu dì Ardith không giúp cô thường xuyên mài sắc trí thông minh để phản bác lại chúng. Khi rẽ vào đường xe chạy nhà mình, cô cảm thấy mệt mỏi, đói bụng và lo lắng, sợ rằng Joe sẽ cố tỏ ra cao thượng và thôi học để cô không phải gặp thêm rắc rối vì nó. “Mình sẽ dạy thằng bé,” cô lẩm bẩm thành lời lúc bước ra khỏi xe, “dù có phải ngồi trên lưng ngựa leo đèo theo sau nó.”

“Cô định theo sau ai?” Giọng Wolf vang lên cái kính, và cô giật mình nhảy dựng lên đến nỗi húc đầu gối vào cửa xe.

“Anh ở đâu ra thế?” Cô hỏi lại với vẻ cái kính không thua kém. “Mẹ kiếp, anh làm tôi sợ chết khiếp!”

“Chắc là vẫn chưa đủ sợ đâu. Tôi đã đỗ xe trong kho, ngoài tầm nhìn.” Mary trở mắt nhìn anh, nuốt xuống hình ảnh gương mặt kiêu hãnh, nổi bật và vẻ mặt kín như bưng ấy. Ánh sao sáng mờ ảo rơi vào các đường nét góc cạnh rắn rỏi và tạo thành những mảng tối trên khuôn mặt anh, nhưng như thế với cô là đủ. Cô đã không biết mình thèm khát được nhìn thấy anh, được ở gần anh đến mức nào. Thậm chí lúc này cô còn không cảm thấy lạnh nữa, khi máu đang chảy rần rật trong huyết quản. Đây có lẽ là cái mà người ta gọi là ‘nóng bừng’. Cảm giác thật khó thở và có chút hoảng sợ, nhưng cô quyết định là mình thích cảm giác này.

“Vào trong đi,” anh nói khi cô không thể hiện nỗ lực di chuyển nào, và Mary im lặng dẫn đường đến cửa sau. Cô không khóa cửa để không phải mò mẫm tìm chìa trong bóng tối, và hai hàng lông mày đen thẫm của Wolf nhú lại khi cô xoay nắm cửa rồi đẩy cửa mở ra.

Họ vào trong nhà, Mary đóng cửa lại sau lưng rồi bật điện lên. Wolf nhìn thẳng xuống cô, xuống lọn tóc nâu mềm mại bung ra khỏi búi tóc, và anh phải siết chặt nắm tay để không túm lấy cô. “Đừng có mà để cửa không khóa lần nữa,” anh ra lệnh.

“Tôi không nghĩ mình sẽ bị trộm,” cô phản đối, rồi thành thực thừa nhận, “tôi chẳng có gì mà một tên trộm có lòng tự trọng muốn cả.”

Anh đã thề là sẽ không chạm vào cô, nhưng anh đã không nhận ra điều đó khó khăn thế nào. Anh muốn túm lấy cô và lắc cho cô tỉnh lại đôi chút, nhưng anh biết nếu mình chạm vào cô dù bằng cách nào đi nữa thì cũng sẽ không muốn dừng lại. Mùi vị đàn bà của cô trên choker sống mũi anh, mời gọi anh đến gần hơn; cô có mùi hương ấm áp và thoang thoảng, quá nữ tính làm toàn thân anh phải nhức nhối vì thèm muốn. Anh bước ra xa khỏi cô, biết rằng sẽ an toàn hơn cho cả hai nếu anh tạo chút khoảng cách giữa họ.

“Tôi không nghĩ đến kẻ trộm.”

“Không ư?” Cô ngẫm nghĩ, rồi hiểu ra ý anh là gì. Cô háng giọng và bước nhanh về phía bếp, hy vọng anh sẽ không thấy gương mặt đỏ ửng của mình. “Nếu tôi đặt một bình cà phê, lần này anh sẽ uống một tách hay là lại dùng dùng lao ra cửa như lần trước ngay khi cà phê pha xong?” Về trách móc chua chát trong giọng nói của cô làm Wolf buồn cười, và anh tự hỏi làm thế nào mà anh lại từng nghĩ rằng cô nhút nhát. Quần áo của cô luộm thuộm, nhưng cô chưa bao giờ rụt rè. Cô nói những gì mình nghĩ và không do dự trách mắng người khác. Chưa đầy một giờ trước cô đã thay anh đối đầu với cả một hạt. Ý nghĩ đó làm anh bình tĩnh lại.

“Tôi sẽ uống cà phê nếu cô nhất quyết pha, nhưng tôi muốn cô ngồi xuống và nghe tôi nói hơn.”

Quay lại, Mary ngồi vào ghế và nghiêm nghị xếp hai tay lên bàn. “Tôi đang nghe đây.”

Wolf kéo chiếc ghế cạnh cô ra khỏi bàn và xoay nó sang bên, đối diện với cô, trước khi ngồi xuống. Cô ném cho anh một ánh mắt nghiêm trang. “Lúc tối tôi đã thấy anh trong hành lang.”

Anh trông có vẻ dữ tợn. “Mẹ kiếp. Có ai khác thấy tôi không?” Anh tự hỏi làm thế nào cô lại thấy anh, bởi vì anh đã rất cẩn thận, và anh rất giỏi trong việc tránh ánh mắt của người khác khi không muốn người ta nhìn thấy mình.

“Có lẽ là không.” Cô khựng lại. “Tôi rất tiếc vì họ đã nói những điều như thế.”

“Tôi không lo lắng về những gì mà những người tốt bụng ở Ruth nghĩ về tôi,” giọng anh khắc nghiệt. “Tôi có thể xử lý được, và Joe cũng vậy. Chúng tôi không sống phụ thuộc vào họ, nhưng cô thì có. Đừng bảo vệ chúng tôi thêm nữa, trừ khi cô không thích công việc của mình lắm và đang cố đánh mất nó, bởi vì đó là điều chắc chắn sẽ xảy ra nếu như cô còn tiếp tục.”

“Tôi sẽ không mất việc vì đã dạy Joe học.”

“Có thể không. Có thể họ sẽ hơi du di cho Joe, đặc biệt là khi cô quăng Học viện vào mặt họ, nhưng tôi lại là câu chuyện khác hẳn.”

“Tôi cũng sẽ không mất việc vì đã thân thiện với anh. Tôi có hợp đồng,” Mary nhẹ nhàng giải thích. “Một bản hợp đồng chặt chẽ. Tôi được giáo viên đến một nơi nhỏ và hẻo lánh như Ruth không dễ dàng gì, đặc biệt là vào giữa mùa đông. Tôi chỉ bị mất việc nếu bị nhận xét là không đủ trình độ, hay phạm pháp, và tôi thách bất kỳ ai chứng minh được là tôi không đủ trình độ.”

Anh tự hỏi liệu như thế có phải là cô không loại trừ khả năng phạm pháp hay không, nhưng anh không hỏi cô. Bóng điện trong nhà bếp chiếu thẳng xuống đầu cô, biến mái tóc cô thành một quang màu bạc và vẻ rực rỡ của nó làm anh phân tâm. Cô trông như một thiên thần, với đôi mắt xanh dịu dàng và làn da trong mờ, mái tóc mềm mại tuột ra khỏi búi tóc cầm tù và ộp vào gương mặt cô. Bên trong người anh thất lại đau đốn. Anh muốn chạm vào cô. Anh muốn cô trần truồng dưới ánh. Anh muốn ở trong cô, muốn dịu dàng cười lên cô cho đến khi cô mềm nhũn và ướt nhẹp, rồi móng tay cô cắm vào lưng anh...

Mary chìa bàn tay thon mảnh của mình ra đặt lên bàn tay to lớn hơn nhiều của anh, và chỉ cái đụng chạm nhỏ nhoi đó thôi cũng làm anh bùng cháy. “Kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra đi,” cô nhẹ nhàng gợi ý. “Tại sao anh lại phải đi tù? Tôi biết anh không làm chuyện đó.”

Wolf là người đàn ông cứng rắn - bản chất anh là thép, và anh cũng cần phải tỏ ra thép - nhưng niềm tin giản dị, không đòi hỏi cô dành cho anh đã làm anh rung động tận tâm can. Anh luôn đơn độc, bị người Ảng lê cô lập bởi dòng máu Anh diêng và bị người Anh diêng cô lập vì dòng máu Ảng lê trong người. Kể cả ba mẹ anh cũng chẳng gần gũi với anh, mặc dù họ yêu anh và anh cũng yêu họ. Chỉ là họ chưa bao giờ thực sự hiểu anh, chưa bao giờ tìm hiểu những ý nghĩ riêng của anh. Anh cũng không gần gũi với vợ mình, mẹ của Joe. Họ ngủ với nhau, anh thích cô ấy, nhưng cả cô ấy cũng cách xa anh một khoảng. Chỉ với Joe thì sự dè dặt trong anh mới được dỡ bỏ, và Joe hiểu anh hơn bất kỳ ai trên đời này. Họ là một phần của nhau, và anh yêu con trai mình mãnh liệt. Chỉ những ý nghĩ về Joe mới giúp anh sống sót qua được những năm ngồi tù.

Còn hơn là hoảng sợ khi người phụ nữ Ảng lê mảnh khảnh này lại có cách chạm vào những dây thần kinh mà anh tưởng đã tuyệt đối cách ly; anh không muốn cô gần gũi anh, trên bất cứ phương diện cảm xúc nào. Anh muốn quan hệ với cô, nhưng anh không muốn cô trở nên quan trọng với anh. Anh giận dữ nhận ra rằng cô đã trở nên quan trọng với anh mất rồi, và anh không thích chuyện đó chút nào.

Wolf nhìn chòng chọc vào bàn tay thanh mảnh trên tay anh, sự đụng chạm của cô quá khê khàng và mềm mại. Cô không co rúm lại vì đã chạm vào anh, như thể anh là đồ bẩn thỉu; cô cũng không vờ lấy anh như những người đàn bà khác, tham lam, muốn sử dụng anh, để xem sự hoang dã có thể thỏa mãn được cơn đói khát hơi hột của họ hay không. Cô chỉ chạm vào anh vì cô quan tâm mà thôi.

Thật chậm rãi, anh nhìn tay mình xoay lại và nuốt chửng lấy tay cô, bao bọc những ngón tay thanh mảnh, trắng trẻo trong lòng bàn tay chai sạn của mình như để bảo vệ chúng.

“Là chín năm về trước.” Giọng anh thật trầm, khàn đục; khiến cô phải ngả người tới trước mới nghe được anh nói. “Không - gần mười năm. Đến tháng Sáu này là mười năm. Lúc đó Joe và tôi vừa chuyển đến đây. Tôi làm việc cho trại chăn nuôi Half Moon. Một cô gái ở hạt bên cạnh bị hiếp và giết chết, cơ thể của cô ta bị ném ở đường ranh giới phía xa của trang trại. Tôi bị triệu tập và thẩm vấn, quỷ tha ma bắt, tôi biết điều đó sẽ đến ngay giây phút nghe tin về cô gái đó. Tôi là người mới ở đây, và là người Anh diêng. Nhưng chẳng có bằng chứng nào để buộc tội tôi, vì thế họ phải thả tôi ra.

“Ba tuần sau, một cô gái khác bị cưỡng hiếp. Người này ở trại Rocking L, ngay phía Tây thị trấn. Cô ta bị đâm, cũng giống như cô gái trước đó, nhưng cô ta còn sống. Cô ta đã nhìn thấy kẻ cưỡng hiếp.” Anh dừng lại một lát, đôi mắt trở nên vô cảm khi nghĩ về những năm dài trước đó. “Cô ta nói hần trông giống người Anh diêng. Hần có màu da ngăm ngăm, tóc đen, và cao. Quanh đây không có nhiều người Anh diêng mà cao. Tôi lại bị triệu tập thậm chí còn trước khi biết được tin có một cô gái khác bị cưỡng hiếp. Họ xếp tôi vào hàng với sáu tên Ảng lê tóc đen khác. Cô gái kia nhận dạng tôi, và tôi bị bắt. Joe và tôi sống ở Half Moon, nhưng chẳng hiểu sao không ai nhớ đã nhìn thấy tôi ở nhà vào cái đêm mà cô gái kia bị hiếp, ngoại trừ Joe, và lời của một đứa trẻ Anh diêng sáu tuổi không có nhiều trọng lượng cho lắm.”

Ngực Mary thắt lại khi cô nghĩ tới những gì đã xảy ra với anh, và với Joe, lúc đó chỉ mới là một đứa trẻ nhỏ. Cô không biết phải nói gì lúc này để làm dịu đi cơn tức giận suốt mười năm đó, vì thế cô không cố; cô chỉ siết chặt những ngón tay trên tay Wolf, cho anh biết rằng anh không chỉ có một mình.

“Tôi bị đem ra xử và bị phán có tội. May mắn là họ không thể buộc tội tôi vào vụ cưỡng hiếp đầu tiên, cô gái đã bị giết chết ấy, nếu không thì tôi đã bị treo cổ rồi. Thế nhưng mọi người đều nghĩ rằng tôi đã gây ra vụ đó.”

“Anh đã vào tù.” Thật khó có thể tin được, mặc dù cô biết đó là sự thật. “Thế chuyện gì đã xảy ra với Joe?”

“Nó được bảo vệ theo luật liên bang. Tôi đã vượt qua được thời gian ngồi tù. Chuyện đó không dễ dàng gì. Người ta được phép tấn công tội phạm cưỡng hiếp. Tôi phải là thằng khốn hung dữ nhất trong tù mới có thể sống được từ đêm này sang đêm khác.”

Cô biết về những gì sẽ xảy ra với tù nhân, và cảm giác đau đớn của cô càng tăng lên. Anh đã bị nhốt lại, bị tách khỏi ánh sáng mặt trời và ngọn núi, với luồng không khí trong lành, giống như một con thú hoang bị nhốt trong chuồng. Wolf vô tội, nhưng sự tự do của anh và con trai anh đã bị cướp khỏi tay anh, và anh bị ném vào cùng với lũ cặn bã. Có đêm nào anh được ngủ ngon trong suốt khoảng thời gian ấy hay không?

Cổ họng Mary thắt chặt và khô khốc. Tất cả những gì cô có thể thốt ra chỉ là tiếng thì thầm. “Anh phải ở trong đó bao lâu?”

“Hai năm.” Mặt Wolf đanh lại, mắt anh đầy vẻ chết chóc khi anh nhìn thẳng vào cô, nhưng cô biết về chết chóc đó hướng vào những ký ức cay đắng. “Thế rồi một loạt những vụ cưỡng hiếp và giết người từ Casper đến Cheyenne được xâu chuỗi lại với nhau và kẻ phạm tội bị bắt. Hẳn thú nhận, dường như tự hào trước những thành tích của mình, nhưng hơi tức tối vì người ta đã không hoàn toàn công nhận và thán phục những thành tựu của hắn. Hẳn thừa nhận mình là thủ phạm của hai vụ cưỡng hiếp trong vùng này, và đưa ra những tình tiết mà không ai ngoài kẻ cưỡng hiếp biết.”

“Hắn ta là người Anh điêng à?”

Nụ cười của anh sắt lại. “Người Ý. Da màu ô liu, tóc xoăn.”

“Thế nên anh được thả?”

“Ừ. Tôi được minh oan, và người ta nói ‘Xin lỗi về chuyện đó,’ rồi thả tôi ra. Tôi đã mất con trai, mất công việc, mất tất cả. Tôi tìm ra nơi họ giữ Joe và đến đón nó. Thế rồi tôi đua tài[5] một thời gian để kiếm ít tiền và tìm vận may. Tôi làm khá tốt và quay lại đây với ít tiền trong túi. Ông già sở hữu Half Moon chết mà không có người thừa kế, và vùng đất suýt bị bán để nộp thuế. Phải vét sạch tiền tôi mới mua được khu đất. Joe và tôi định cư tại đây, rồi tôi bắt đầu huấn luyện ngựa và gây dựng nên trang trại này.”

[5] Cuộc đua tài của những người chăn bò: cưỡi ngựa, quăng dây...

“Tại sao anh quay lại?” Cô không hiểu. Tại sao anh lại quay về nơi từng bị ngược đãi?

“Bởi tôi mệt mỏi vì cứ phải chuyển đi, chẳng bao giờ có nơi nào của riêng mình. Quá chán việc bị coi thường như một tên Anh điêng rác rưởi, hèn hạ. Chán nản vì con trai tôi không có một ngôi nhà. Và bởi vì không đời nào tôi để bọn con hoang đó thắng.” Cảm giác nhức nhối trong cô dâng cao. Cô ước gì mình có thể làm dịu đi cơn tức giận và sự cay đắng trong anh, ước gì cô dám ôm anh vào lòng và xoa dịu anh, ước gì anh có thể trở thành một phần của cộng đồng này thay vì cái gai trong mắt họ.

“Không phải tất cả mọi người đều không biết phải trái,” cô nói, và tự hỏi vì sao môi anh đột nhiên xoắn lại như thể anh đang cười. “Cũng như không phải tất cả người Anh điêng đều là rác rưởi và hèn hạ. Con người chỉ là con người, có người tốt người xấu.”

“Cô cần người bảo vệ,” anh đáp lại. “Cái kiểu nhìn cuộc đời chỉ toàn màu hồng đó sẽ khiến cô gặp rắc rối. Cứ dạy dỗ Joe, làm những gì cô có thể làm cho nó, nhưng hãy tránh xa tôi, vì chính bản thân cô. Những người này sẽ không thay đổi quan điểm chỉ vì tôi đã được thả đâu.”

“Anh đâu có cố gắng làm họ đổi ý. Anh chỉ cố tình nhắc cho họ nhớ tội lỗi của họ thôi,” cô chỉ ra bằng giọng gay gắt.

“Vậy tôi nên quên đi những gì họ đã làm hay sao?” Anh cũng gay gắt hỏi lại. “Quên đi cái ‘công lý’ đã bắt tôi đứng xếp hàng với sáu tên Ảng lê và bảo cô gái kia ‘chọn lấy thằng Anh điêng’ ư? Tôi đã sống trong địa ngục hai năm. Tôi vẫn không biết đã có chuyện gì xảy ra với Joe, nhưng phải gần ba tháng sau khi đón nó về thì nó mới nói từ đầu tiên. Quên chuyện đó đi ư? Đừng có mơ!”

“Vậy là họ sẽ không đổi ý, anh cũng không đổi ý, và tôi cũng sẽ không đổi ý. Tôi tin là chúng ta đi vào ngõ cụt rồi.”

Đôi mắt tối đen của Wolf cháy lên vì tức giận khi anh trừng mắt nhìn cô, và dường như anh đột nhiên nhận ra mình vẫn đang nắm tay cô. Anh thả ra ngay lập tức và đứng dậy. “Nghe này, cô không thể làm bạn với tôi. Chúng ta không thể là bạn bè.”

Giờ khi tay cô đã tự do, Mary cảm thấy bị bỏ rơi và lạnh giá. Cô siết chặt hai tay trong lòng và ngẩng lên nhìn anh. “Vì sao? Dĩ nhiên, nếu là vì anh không thích tôi...” Giọng cô trôi tuột đi, và cô cúi xuống quan sát hai bàn tay của mình như thể chưa từng nhìn thấy nó trước đây.

Không thích cô ư? Anh không thể ngủ, tính khí anh trở nên thất thường, anh cương cứng mỗi khi nghĩ về cô, và anh nghĩ về cô nhiều khủng khiếp. Cơ thể anh điên cuồng đến mức anh tưởng mình có thể phát điên, nhưng lúc này anh lại không thể giải tỏa với Julie Oakes hay bất kỳ người đàn bà nào khác, bởi tất

cả những gì anh có thể nghĩ đến là mái tóc nâu mềm mại, đôi mắt xanh xám và làn da như cánh hoa hồng trong suốt đó. Tất cả những gì anh có thể làm là không chiếm lấy cô, và chỉ cái nhận thức những con người tốt bụng ở Ruth sẽ chống lại cô như thế nào nếu anh biến cô thành người đàn bà của mình mới ngăn anh không vồ lấy cô. Cô không thể đối mặt với đau đớn và rắc rối bằng những nguyên tắc bướng bình.

Đột nhiên sự tức giận và cơn thịnh nộ trong anh sôi lên sùng sục vì phải rời bỏ người phụ nữ duy nhất mà anh muốn đến phát điên. Trước khi có thể ngăn mình lại, anh vớ xuống và túm lấy cổ tay cô, lôi cô đứng dậy.

“Không, mẹ kiếp, chúng ta không thể là bạn bè! Em có muốn biết vì sao không? Bởi tôi không thể ở cạnh em mà không nghĩ đến chuyện lột trần em ra và chiếm lấy em, ở bất kỳ nơi nào chúng ta đang đứng. Quỷ tha ma bắt, tôi còn không biết liệu mình có thể từ từ lột trần em ra không nữa! Tôi muốn chiếm lấy ngực em trong tay tôi, núm vú em trong miệng tôi. Tôi muốn chân em quàng quanh eo tôi, hay cổ chân em trên vai tôi, hay bất kỳ tư thế nào mà tôi có thể đi vào trong em.” Anh kéo cô lại gần đến nỗi hơi thở ấm áp của anh quét lên má cô khi anh quăng những lời trầm đục, thô ráp vào cô. “Vì thế, cưng à, không đời nào chúng ta lại làm bạn bè được.”

Mary run rẩy khi cơ thể cô đáp lại những lời của anh. Mặc dù những lời đó được thốt ra trong cơn tức giận, nhưng chúng cho cô biết rằng anh có cùng cảm giác với cô, và chúng miêu tả những hành động mà cô chỉ có thể tưởng tượng ra một nửa. Cô còn quá thiếu kinh nghiệm và quá thành thật nên không thể che giấu cảm xúc của mình trước anh, vì thế cô thậm chí còn chẳng thêm cổ. Mắt cô đóng đầy vẻ khao khát đón đầu. “Wolf?” Chỉ thế thôi, nhưng cái cách cô thốt lên tên anh, âm cuối hơi cao lên, làm cho nắm tay anh trên cổ tay cô siết lại chặt hơn. “Không.”

“Em... em muốn anh.”

Lời thú nhận run rẩy, thì thầm đó làm cô hoàn toàn yếu đuối trước anh, và anh biết điều đó. Anh thầm rên lên trong lòng. Mẹ kiếp, cô không có chút ý thức tự bảo vệ nào sao? Cô không biết nó tác động thế nào đến người đàn ông khi anh ta thấy người đàn bà mà mình mong muốn tự dâng hiến, không hề dè dặt và đề phòng gì như thế hay sao? Khả năng kiểm soát của anh bị kéo căng chỉ còn mỏng như sợi tóc, nhưng anh kiên quyết túm vào đó, bởi vì thực tế khắc nghiệt là cô thực sự không biết gì.

Cô là một trinh nữ. Cô được nuôi dạy theo kiểu cổ hủ, nghiêm khắc, và chỉ biết ngờ ngợ về những gì cô đang mời gọi.

“Đừng nói thế,” cuối cùng anh lẩm bẩm. “Tôi đã bảo với em rồi...”

“Em biết,” cô cắt ngang. “Em quá thiếu kinh nghiệm nên không thú vị chút nào, và anh... anh không muốn mình bị sử dụng như một con lợn thí nghiệm. Em nhớ.” Cô hiếm khi khóc, nhưng lúc này cô cảm thấy vị ươn ướt mẩn mẩn đang thiêu đốt mắt mình, và anh nhăn mặt trước vẻ đau đớn anh thấy trong đôi mắt ấy.

“Tôi đã nói dối. Chúa ơi, tôi đã dối trá biết bao.”

Thế rồi sự kiểm soát của anh vỡ nát. Anh phải ôm cô, cảm thấy cô trong vòng tay dù chỉ trong chốc lát, phải nếm được cô lần nữa. Anh kéo tay cô lên vòng quanh cổ mình, rồi vừa cúi đầu xuống vừa khóa hai tay quanh người cô, kéo cô lên áp thật chặt vào người mình. Môi anh phủ lấy môi cô, và sự đáp lại háo hức từ cô làm anh nổ tung. Giờ cô đã biết phải làm gì; môi cô hé ra, cho phép lưỡi anh tiến vào, ở đó lưỡi cô gặp anh với những cái mơn trớn mời chào. Anh đã dạy cô điều đó, cũng như anh đã dạy cô tan chảy vào anh, và nhận thức đó cũng như cảm giác bộ ngực mềm mại của cô bị ép phẳng lý trên ngực anh làm anh gần như phát điên.

Mary chìm trong cảm giác mê ly khi được ở trong vòng tay anh lần nữa, và tất cả nước mắt mà cô đã kìm lại lúc này giờ tràn qua bờ mi. Thế này thật quá đau đớn, và thật quá kỳ diệu, nên không thể chỉ là vấn đề thể xác đơn thuần. Nếu đây là tình yêu thì cô không biết liệu mình có thể chịu đựng được hay không.

Môi Wolf thật đối khát và thô bạo, chiếm lấy những nụ hôn dài và sâu, khiến cô mù mẫm đeo cứng lấy anh. Tay anh di chuyển lên bụng cô rồi úp lên ngực cô, và tất cả những gì cô có thể làm là thốt lên một âm thanh thỏa mãn khe khẽ từ cổ họng. Núm vú của cô cháy bỏng và rộn ràng; sự đụng chạm của anh vừa xoa dịu cảm giác đau đớn lại vừa khiến nó mãnh liệt hơn, khiến cô càng muốn nhiều hơn nữa. Cô muốn làm như

anh đã miêu tả, miệng anh trên ngực cô, và cô quýnh quáng vặn vẹo trên người anh. Cô đang trống rỗng và cần được lấp đầy. Cô cần trở thành người đàn bà của anh.

Wolf dứt đầu ra và đẩy mặt cô tựa vào vai anh. “Anh phải dừng lại. Ngay bây giờ.” Anh rên lên. Anh đang run rẩy, nóng bừng như một thằng nhóc tuổi teen hứng tình trên ghế sau ô tô.

Mary nhanh chóng xem xét tất cả những lời chỉ trích của dì Ardith với cái cách mà cô đang cảm thấy và thừa nhận mình đang yêu, bởi vì cảm giác giày vò và sung sướng lẫn lộn này không thể là thứ gì khác. “Em không muốn dừng lại,” giọng cô rời rạc. “Em muốn anh yêu em.”

“Không. Anh là người Anh điêng. Em là người da trắng. Người dân trong thị trấn này sẽ hủy hoại em. Chuyện tối nay chỉ là chút mùi vị của những gì em sẽ phải trải qua thôi.”

“Em tình nguyện mạo hiểm!” Cô kêu lên tuyệt vọng.

“Anh thì không. Anh có thể chịu đựng được, nhưng em - em cứ giữ lấy những nguyên tắc lạc quan của mình, cưng à. Anh không thể cho em bất kỳ thứ gì.” Nếu anh nghĩ có một Cơ hội, dù chỉ 50-50 là họ có thể sống yên ổn ở đây, anh hẳn sẽ mạo hiểm, nhưng anh biết là không thể nào, với lối sống ở đây thì không thể. Ngoài Joe, cô là người duy nhất trên đời mà anh muốn bảo vệ, và đó là điều khó khăn nhất mà anh từng làm. Mary ngẩng đầu lên khỏi vai anh, để lộ gò má ướt đầm. “Tất cả những gì em muốn là anh.”

“Anh là thứ mà em không thể có. Họ sẽ xé tan em mất.” Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô xuống và quay người bỏ đi. Giọng cô vang lên sau lưng anh, trầm và run rẩy vì cô phải vật lộn để không khóc. “Em chấp nhận mạo hiểm!”

Wolf dừng lại, tay đặt trên nắm cửa. “Anh thì không”

Đây là lần thứ hai cô nhìn anh bỏ đi, và lần này còn tệ hơn lần trước.

5. Chương 5

Joe lơ đãng một cách bất thường; thông thường thằng bé là học sinh chăm chú nhất, chuyên tâm vào vấn đề trước mắt với sự tập trung gần như phi thường, nhưng tối nay nó mãi nghĩ gì đó. Nó đã chấp nhận chuyển địa điểm học phụ đạo đến trường mà không phản nản lời nào, thậm chí không hề tỏ ý cho thấy nó đã biết buổi họp Ban giám hiệu trường dẫn đến việc thay đổi như thế. Bởi vì giờ là đầu tháng Năm, và thời tiết ban ngày đã ấm lên bất thường, nên Mary nghĩ về bồn chồn của thằng bé là do thay đổi thời tiết. Mùa đông vừa rồi thật dài, và chính cô cũng cảm thấy bồn chồn.

Cuối cùng cô cũng đóng sách lại. “Sao tối nay không nghỉ sớm nhỉ?”

Cô gợi ý. “Chúng ta cũng chẳng làm được gì nhiều đâu.”

Joe cũng gấp sách lại và thọc tay vào mái tóc đen dày của mình, giống y hệt tóc cha nó. Mary phải nhìn đi chỗ khác. “Em xin lỗi,” nó thở ra thật dài. Đặc thù của Joe là nó không bao giờ giải thích. Joe không hay cảm thấy Cần phải tự biện hộ.

Nhưng trong những tuần cô phụ đạo cho thằng bé, họ đã nhiều lần nói chuyện riêng giữa những bài học, và Mary sẽ cảm nhận được ngay khi một học sinh của cô có thể đang gặp rắc rối. Nếu chỉ là vì thay đổi thời tiết làm thằng bé bứt rứt, thì cô cũng muốn nó thừa nhận thế. “Có chuyện gì làm em phiền muộn à?”

Joe cười gượng gạo, một nụ cười quá người lớn đối với một cậu bé mười sáu tuổi. “Có thể nói thế.”

“À.” Nụ cười đó làm cô nhẹ người, bởi có lẽ cô đã biết nguyên nhân làm nó bồn chồn. Đúng là do thay đổi thời tiết, tạm gọi thế. Như dì Ardith vẫn thường thuyết giảng cô cháu gái, “Khi sinh lực của một cậu trai trẻ dâng lên, các cô gái nên cẩn thận, vì bọn chúng như thể bị kích động ấy.” Rõ ràng sinh lực của Joe đang dâng cao. Mary tự hỏi không biết phụ nữ có sinh lực hay không.

Joe nhặt bút lên nghịch nghịch một lúc rồi quăng sang bên và quyết định nói nhiều hơn. “Pam Hearst bảo em đưa cô ấy đi xem phim.”

“Pam ư?” Đúng là ngạc nhiên, và có thể là rắc rối nữa. Ralph Hearst là một trong những người đối chọi quyết liệt nhất với nhà Mackenzie.

Đôi mắt xanh nhạt của Joe sụp lại khi nó liếc nhìn cô. “Pam chính là cô gái mà em đã kể cô nghe lần trước.”

Thì ra là Pam Hearst. Cô bé xinh xắn, hoạt bát và có cơ thể trẻ trung thanh mảnh ấy chắc chắn là tác động đến sinh lực của các chàng trai trẻ. Mary tự hỏi liệu có phải cha Pam đã biết chuyện cô bé ve vãn Joe và đó là một trong những lý do làm ông ta thù địch đến thế.

“Em có định đi không?”

“Không,” Joe trả lời thẳng thừng khiến cô ngạc nhiên.

“Tại sao?”

“Chẳng có rạp chiếu phim nào ở Ruth cả.”

“Thì sao?”

“Đó là toàn bộ vấn đề. Bọn em sẽ phải đến một thị trấn khác. Sẽ chẳng có người quen nào nhìn thấy bọn em. Pam muốn em đón cô ấy sau giờ học, khi trời đã tối.” Joe ngả lưng ra ghế và gác hai tay lên đầu. “Cô ấy xấu hổ đến nỗi không dám đi khiêu vũ cùng em, nhưng em lại đủ hay ho để cô ấy trốn đến gặp em. Có thể cô ấy tưởng là ngay cả khi bọn em bị bắt gặp, thì ý nghĩ em có thể sẽ vào Học viện sẽ giúp cô ấy không gặp phải quá nhiều rắc rối. Ai cũng thích ý tưởng này thì phải.” Giọng thằng bé có vẻ mỉa mai. “Em đoán khi người Anh điêng mặc quân phục thì mọi chuyện sẽ khác.”

Đột nhiên tuyên bố đầy bốc đồng của cô trước cuộc họp Ban giám hiệu trường dường như không còn là một ý kiến hay nữa. “Em có ước rằng cô không nói cho họ biết không?”

“Suy cho cùng thì cô phải nói thôi,” Joe trả lời, vậy là nó đã biết chủ đề cuộc họp. “Chuyện đó tạo thêm áp lực để em vào Học viện, bởi vì nếu em không vào được họ sẽ nói bọn Anh điêng chẳng thể làm được gì, nhưng như thế cũng chẳng tệ lắm. Nếu chuyện này ép em phải cố gắng nhiều hơn, thì em lại càng tiến đến gần với mục tiêu hơn.”

Theo quan điểm của cô, Mary không nghĩ Joe cần thêm động lực nào nữa; thằng bé muốn vào Học viện đến nỗi mong muốn đó lúc nào cũng cháy bùng. Cô quay lại chuyện về Pam. “Em có thấy phiền không, khi mà giờ cô bé ấy lại rủ em?”

“Chuyện đó làm em nổi cáu. Và em thực sự nổi cáu khi phải từ chối cô ấy, vì rõ ràng là em muốn chạm vào cô ấy.” Joe đột ngột dừng lại và lại ném cho Mary một cái nhìn quá người lớn trước khi một nụ cười khe khẽ nhếch trên môi nó. “Xin lỗi cô. Em không định nói chuyện quá riêng tư như thế. Cứ coi như em bị cô ấy cuốn hút về mặt thể xác, nhưng chỉ thế thôi, và em không có thời gian để lãng phí cho những việc như thế này. Pam là một cô gái tốt, nhưng cô ấy không có chỗ trong các kế hoạch của em.”

Mary hiểu Joe muốn nói gì. Chẳng có người phụ nữ nào có chỗ trong kế hoạch của nó, ngoài việc giúp nó giải tỏa nhu cầu thể xác, nếu có, trong khoảng thời gian dài sắp tới. Thằng bé có gì đó thật cô độc, giống như Wolf, và thêm vào đó, Joe quá ám ảnh với chuyện bay lượn đến nỗi một phần trong nó đã biến mất. Pam Hearst sẽ kết hôn với ai đó trong vùng, ổn định cuộc sống ở Ruth hoặc gần đó, và gây dựng gia đình theo cách bình yên mà cô bé đã lớn lên; còn Joe Mackenzie chỉ có thể dành cho cô bé chút rung động trước khi thằng bé tiến xa hơn.

“Cô có biết ai phát tán tin đồn không?” Joe hỏi, đôi mắt xanh xám khắc nghiệt. Nó không thích ý nghĩ có ai đó làm tổn thương người phụ nữ này.

“Không. Cô không cố truy tìm. Có thể là bất kỳ ai đi ngang qua và thấy xe em để ở nhà cô. Nhưng giờ mọi người gần như đã quên chuyện đó rồi, ngoại trừ...” Cô dừng lại, ánh mắt tỏ vẻ lo lắng.

“Ai ạ?” Joe gặng hỏi thẳng thừng.

“Cô không nghĩ bà ấy là người đã phát tán tin đồn,” Mary vội nói. “Cô chỉ cảm thấy không thoải mái trước mặt bà ấy. Bà ấy không thích cô, và cô không biết vì sao. Có lẽ bà ấy như thế với tất cả mọi người. Dottie Lancaster có...”

“Dottie Lancaster!” Joe bật cười khô khốc. “Cũng là một khả năng đấy. Đúng, bà ta có thể đã phát tán tin đồn. Cuộc sống của bà ta khá khó khăn, và nói chung em cũng thấy tội bà ta, nhưng hỏi em còn học với bà ta thì bà ta đã tìm mọi cách làm cho cuộc sống của em trở thành địa ngục.”

“Khó khăn ư? Như thế nào?”

“Chồng bà ta là tài xế xe tải, ông ta đã chết nhiều năm trước khi con trai họ còn đang ẵm ngửa. Lúc đó ông ta đang lái xe ở Colorado, và một tài xế say xỉn đã tông ông ta rơi khỏi vách núi. Gã say xỉn đó là người Anh diêng. Bà ta không bao giờ quên được chuyện đó và em đoán là bà ta đổ tội cho tất cả người Anh diêng.”

“Thế thật vô lý.”

Joe nhún vai, như để nói rằng có rất nhiều thứ vô lý. “Dù sao đi nữa, bà ta cũng chỉ còn lại một mình với đứa con, và đã có một khoảng thời gian khó khăn. Không có nhiều tiền. Bà ta bắt đầu đi dạy, nhưng lại phải thuê người trông con, rồi con bà ấy phải học lớp đặc biệt khi đến tuổi đi học, như thế lại tốn nhiều tiền hơn.”

“Cô không biết là Dottie lại có con đấy,” Mary ngạc nhiên nói.

“Là Robert-Bobby. Anh ta khoảng hai ba hay hai tư tuổi gì đó, em đoán thế. Anh ta vẫn sống với mẹ, nhưng không giao du nhiều với mọi người.”

“Cậu ta bị sao à? Có phải là bị bệnh down hay chậm tiếp thu không?”

“Không phải anh ta chậm phát triển. Bobby chỉ khác biệt. Anh ta thích mọi người, nhưng không thích đám đông. Nhiều người quá sẽ làm anh ta căng thẳng, vì thế anh ta chỉ ở một mình. Anh ta đọc rất nhiều, và nghe nhạc. Bobby từng làm việc khi được nghỉ hè ở cửa hàng vật liệu xây dựng, và ông Watkins bảo anh ta lấy một xe cát đây. Thay vì đẩy xe cút kít về phía đồng cát và xúc cát vào, Bobby lại xúc từng xẻng cát đây rồi mang về xe cút kít. Kiểu như thế. Anh ta còn gặp khó khăn trong việc mặc quần áo, vì anh ta đi giày trước, và rồi không thể mặc quần vào.”

Mary đã từng thấy những người như Bobby, những người khó làm mọi việc theo đúng logic. Đó là chứng chậm tiếp thu, và sẽ phải cực kỳ kiên nhẫn cũng như dùng phương pháp giảng dạy đặc biệt thì mới chữa khỏi. Cô cảm thấy thương cho cậu ta, và cho cả Dottie, người phụ nữ không thể có cuộc sống hạnh phúc.

Joe đẩy ghế ra đứng dậy, duỗi thẳng những cơ bắp căng cứng. “Cô có cưỡi ngựa không?” Đột nhiên thẳng bé hỏi.

“Không. Cô chưa bao giờ ngồi trên lưng ngựa.” Mary cười khê. “Như thế có làm cô bị quăng ra khỏi Wyoming không?”

Giọng Joe nghiêm trang. “Có thể đấy. Sao thứ Bảy nào đó cô không lên núi và em sẽ dạy cô cưỡi ngựa? Năm học sẽ kết thúc sớm thôi, và cô sẽ có rất nhiều thời gian để luyện tập.”

Joe không thể biết ý tưởng đó hấp dẫn đến thế nào với cô, không chỉ chuyện cưỡi ngựa mà còn chuyện được gặp lại Wolf. Vấn đề duy nhất là, gặp hay không gặp anh thì cũng đau đớn như nhau, bởi vì anh vẫn ở ngoài tầm với của cô. “Cô sẽ suy nghĩ,” Mary hứa, nhưng cô không nghĩ mình sẽ nhận lời mời đó.

Joe không ép buộc, nhưng nó cũng không định bỏ ngang chuyện này. Không bằng cách này thì cách khác nó sẽ đưa Mary lên núi. Nó biết cha nó đã đạt đến giới hạn kiềm chế rồi. Đưa cô đi qua trước mắt Wolf giống như dẫn một con ngựa cái đang động đực đến trước một con ngựa giống. Cô giáo nhỏ nhắn, xinh xắn, miệng lưỡi chua cay của nó sẽ may mắn nếu cha nó không đề ngựa cô ra trước khi lời chào kịp thoát ra khỏi cửa miệng. Joe phải giấu đi nụ cười của mình. Nó chưa hề thấy ai tác động đến cha nó như cô Mary Elizabeth Potter. Cô đã nén chặt Wolf đến nỗi Wolf trở nên nguy hiểm như một con sư tử bị thương.

Nó thâm nhập vào vài nhịp của bài “Mai mối.”

Khi Mary về nhà vào chiều thứ Sáu tuần tiếp đó, có một lá thư từ Thượng nghị sĩ Allard trong hộp thư, và các ngón tay cô run lẩy bẩy khi xé nó ra. Nếu đây là tin xấu cho Joe, nếu Thượng nghị sĩ Allard từ chối giới thiệu thằng bé vào Học viện, thì cô không biết mình sẽ làm gì.

Thượng nghị sĩ Allard không phải cơ hội duy nhất của họ, nhưng ông có vẻ là người dễ chịu nhất, và lời từ chối của ông sẽ thực sự làm họ nản lòng.

Lá thư của Thượng nghị sĩ rất ngắn gọn, ông cảm ơn cô vì đã nỗ lực giới thiệu để ông chú ý đến Joe. Ông quyết định sẽ giới thiệu Joe vào học ở Học viện, lớp cho học viên năm nhất sẽ bắt đầu sau khi Joe tốt nghiệp trung học. Kể từ đó, Joe sẽ phải tự mình vượt qua được chương trình học tập và những bài kiểm tra thể chất khắc nghiệt.

Gửi kèm theo đó là một lá thư riêng chúc mừng Joe.

Mary ôm lá thư vào ngực, nước mắt cô trào ra. Họ đã thành công, và mọi chuyện thậm chí còn không khó khăn đến thế! Cô đã chuẩn bị tinh thần phải thỉnh cầu từng nghị sĩ một trong mỗi tuần cho đến khi Joe có được cơ hội, nhưng không cần phải làm thế nữa. Điểm số và uy tín của Joe đã giúp nó thành công!

Một tin quá vui nên cô không thể đợi, vì thế cô quay lại vào xe và phóng lên núi Mackenzie. Quảng đường đi giờ đã khác rất nhiều; tuyết đã tan, và hoa dại nở rộ bên đường.

Sau cái lạnh của mùa đông khắc nghiệt, sự ấm áp của mùa xuân như phúc lành trên da cô. Cô háo hức và vui mừng đến nỗi không nhận ra sườn dốc bị sụt xuống bên lề khi đường càng lượn lên cao hơn, nhưng cô nhận thấy vẻ hùng vĩ hoang sơ của những ngọn núi trải dài một cách ngoạn mục về phía chân trời xanh thẳm. Cô hít vào một hơi thật sâu và nhận ra rằng mùa xuân thực sự đã đền bù cho mùa đông. Cảm giác như ở nhà, một ngôi nhà mới, một nơi thân yêu và quen thuộc.

Sỏi văng tung tóe dưới lốp xe khi cô phanh kết lại trước gian bếp ngôi nhà một tầng của Wolf, và trước khi chiếc xe kịp giạt lại theo quán tính thì cô đã lao lên các bậc thềm và nện ầm ầm vào cửa nhà. “Wolf! Joe!” Cô biết mình đang gào lên không nữ tính chút nào, nhưng cô đang quá hạnh phúc nên chẳng thèm để tâm đến chuyện đó. Có một số tình huống cần phải gào lên như thế.

“Mary!”

Tiếng gọi vang lên từ phía sau cô, và cô xoay người lại. Wolf đang chạy đến từ nhà kho, cơ thể khỏe mạnh của anh nhẹ nhàng lao tới. Mary kêu lên háo hức và phi xuống từ trên bậc thềm, chân vấy tung lên khi cô lao xuống con đường trải sỏi dẫn về phía nhà kho. “Thằng bé được nhận rồi!” Cô hét lên, tay vẩy vẩy mấy lá thư. “Thằng bé được nhận rồi!”

Wolf khựng lại và nhìn cô nàng giáo viên vốn trầm tĩnh lúc này đang nhảy chồm chồm lao về phía anh, chân vấy cô tung lên quanh đùi theo mỗi bước chân. Anh chỉ vừa kịp định thần thì cô đã bay tới từ cách đó ba bước. Anh trụ vững và đỡ lấy cô vào ngực mình, hai cánh tay khỏe mạnh vòng quanh người cô.

“Thằng bé được nhận rồi!” Cô lại hét lên, hai tay ôm lấy cổ anh.

Wolf chỉ có thể nghĩ đến một chuyện, và chuyện đó làm miệng anh khô khốc. “Nó được nhận rồi ư?”

Cô vẩy mấy lá thư trước mặt anh.

“Nó được nhận rồi! Thượng nghị sĩ Allard - lá thư này ở trong hộp thư của em - em không thể chờ được - Joe đâu rồi?” Mary biết mình gần như đang lâm nhảm và cố hết sức bình tĩnh, nhưng cô không thể ngừng cười.

“Nó vào thị trấn để nhận một lô vật liệu làm hàng rào rồi. Mẹ kiếp, em có chắc thư nói thế không? Nó vẫn còn phải học một năm nữa...”

“Không phải một năm đâu, với tốc độ học của nó thì không. Nhưng dù sao nó cũng phải đủ mười bảy tuổi đã. Lớp năm nhất của Học viện sẽ bắt đầu sau khi nó tốt nghiệp. Chưa đến một năm rưỡi nữa đâu!”

Niềm tự hào mãnh liệt bao trùm trên gương mặt Wolf, niềm tự hào của người chiến binh mà anh thừa hưởng từ cả người Comanche và người Celtic. Mắt anh cháy lên ngọn lửa đen, và với niềm hân hoan anh nhắc cô lên cao rồi xoay vòng. Cô ngửa mặt lên trời, hét lên cười vui sướng, và đột nhiên Wolf cảm thấy toàn thân

thất lại vì ham muốn. Cảm giác đó mạnh mẽ như một cú đâm thẳng vào bụng, làm anh ngộp thở. Cô mềm mại và ấm áp trong tay anh, tiếng cười của cô tươi trẻ như mùa xuân, và anh muốn lột tung chiếc áo cánh nhỏ xíu nghiêm nghị mà cô đang mặc.

Gương mặt anh từ từ chuyển thành một vẻ khắc nghiệt hơn, hoang sơ hơn. Cô vẫn còn cười khi anh hạ cô xuống, hai tay cô chống lên vai anh, nhưng anh khựng lại khi ngực cô đến ngang tầm mắt anh. Tiếng cười tắt lịm trong cổ họng Mary khi anh chủ tâm áp cô lại gần mình và vùi mặt vào giữa hai bầu ngực. Vòng tay của anh thay đổi, một tay ôm ngang hông cô còn tay kia giữ ngang lưng, và đôi môi nóng hổi của anh lần tìm núm vú cô. Anh tìm thấy nó, miệng anh ngoạm lấy nó qua lớp che chắn của thân váy và áo lót, nhưng cảm giác vẫn quá rúng động đến nỗi hơi thở của cô biến thành tiếng rên và lưng cô ưỡn ra, đẩy hai bầu vú tì vào anh. Chưa đủ! Cô vùi tay vào trong tóc anh, bấu chặt đầu anh để đẩy anh áp mạnh vào cô hơn, nhưng thế vẫn là chưa đủ. Cô muốn anh với một cảm giác tuyệt vọng bất chợt và dữ dội. Những lớp quần áo ngăn cách anh và cô làm cô tức giận, và cô quăn quại trên anh, những tiếng rên khe khẽ thoát ra. “Xin anh,” cô nài nỉ. “Wolf...”

Anh ngẩng đầu lên, hai mắt hoang dại vì thèm muốn. Máu anh đang sôi lên trong huyết quản, và anh khó nhọc hít thở. “Em có muốn hơn nữa không?” Lời nói thốt ra từ yết hầu anh, như vọng đến từ nơi nào đó khác.

Cô lại vịn vịn trên người anh, hai tay túm chặt một cách tuyệt vọng.

“Có.”

Rất dịu dàng, Wolf để cô trượt xuống, chủ tâm cọ người cô qua chỗ phồng lên cứng ngắc trên quần anh, và cả hai người run rẩy. Wolf không còn nghĩ đến những lý do khiến anh không được dính dáng đến cô nữa, không còn nghĩ được bất kỳ điều gì ngoài thôi thúc giao hoan. Mặc xác những gì người ta nghĩ.

Anh nhìn quanh, đánh giá khoảng cách đến cả ngôi nhà và nhà kho. Nhà kho gần hơn. Siết chặt tay quanh cổ tay cô, anh sải bước về phía cánh cửa đôi lớn đang mở để lộ phía bên trong tối mờ.

Mary gần như không thở được khi cô bị kéo lê theo anh. Mọi giác quan của cô trở nên bàng hoàng khi cảm giác sung sướng bị cắt ngang đột ngột, cô bối rối trước hành động của anh và muốn hỏi anh đang làm gì, nhưng cô không có đủ ô-xy trong phổi để nói thành lời. Thế rồi họ đã ở trong nhà kho, và nhận thức về ánh sáng lơ mơ, về hơi ẩm động vật, về thứ mùi trần tục của bụi bẩn, của cỏ khô, của đồ da thuộc và của ngựa bao phủ lấy cô. Cô nghe thấy tiếng ngựa hực lên khe khẽ và tiếng vó ngựa nghiền nghệt trên đồng rơm. Wolf dẫn cô vào một ngăn trống rồi kéo cô xuống đồng cỏ khô còn mới. Cô nằm dài ra, và anh hạ mình xuống người cô, cơ thể lực lưỡng của anh ấn cô lún sâu xuống đồng cỏ.

“Hôn em đi,” cô thì thào, tay vói lên lùa vào mái tóc dài của anh và kéo anh xuống với mình.

“Anh sẽ hôn khắp người em trước khi vào sâu bên trong em,” Wolf lẩm bẩm, rồi cúi đầu xuống. Môi cô hé ra dưới sức ép của môi anh, và lưỡi anh xâm nhập vào trong với một nhịp điệu thật sâu mà cô nhận ra theo bản năng và chấp thuận, đáp lại anh một cách háo hức. Anh rất nặng, nhưng chuyện cô đỡ được anh trên mình quá tự nhiên. Cô quàng tay quanh bờ vai lực lưỡng và thậm chí còn ôm anh chặt hơn; muốn được gần anh nhất có thể, và khi đã áp sát vào anh, hông cô liền nhẹ nhàng đưa đẩy, điều chỉnh trước cơn mồi chèo xác thịt ấy.

Chuyển động chậm rãi của hông cô bên dưới làm Wolf cảm thấy như thể đầu mình sẽ nổ tung vì cơn rần rật trong huyết quản. Anh thốt lên một âm thanh khàn đục từ trong cổ họng và vói xuống dây kéo trên lưng váy cô. Anh sẽ chết mất nếu không cảm nhận được làn da mềm mại của cô dưới bàn tay, nếu không tra được cái phần da thịt đang rộn ràng của anh vào trong cô.

Chuyện này hết sức mới mẻ đối với Mary, làm má cô đỏ bừng xấu hổ, nhưng cảm giác vẫn thật đúng đắn đến nỗi cô chẳng hề nghĩ đến chuyện phản kháng. Cô không muốn phản kháng. Cô muốn Wolf. Cô là giống cái trước tính dục của anh, ấm áp và gợi cảm, cảm thấy mình thật sự là một người đàn bà và dâng hiến cho người đàn ông mình yêu. Cô muốn trần trụi vì anh, thế nên cô giúp anh bằng cách rút hai tay ra khỏi tay áo trong khi anh kéo chiếc váy ra khỏi vai cô và để nó tuột xuống eo. Cô đã liều lĩnh mua một cái áo lót có chốt đơn ở phía trước, nhưng khi anh nhìn xuống ngực cô, chỉ được che bởi một lớp vải mỏng dính màu da, cô vui mừng biết bao vì đã mua cái áo đó. Anh khéo léo mở chốt bằng một tay, một thủ thuật mà cô chưa

được học, và nhìn mép áo tách ra để lộ những đường cong mềm mại, dừng lại trước khi núm vú của cô hiện ra.

Anh lại thốt lên âm thanh thô ráp đó, gần như tiếng gầm gừ, rồi cúi xuống ưỡn chiếc áo lót sang bên. Miệng anh, ẩm và ướt, lướt ngang qua ngực cô, rồi chiếm lấy núm vú đã săn lại. Cô nẩy người lên, toàn thân đập lại cảm giác sung sướng mãnh liệt gần như đau đớn, trong khi anh mút thật mạnh. Mắt Mary nhắm chặt, và cô rên lên. Cô không chịu nổi chuyện này; cảm giác quá tuyệt, một dòng thác khoái lạc đau đớn nóng hổi chảy xuyên từ ngực đến háng, nơi sự nhức nhối trống rỗng làm cô siết chặt hai chân lại với nhau và ưỡn người dưới anh, thậm chí cầu xin sự giải thoát mà cơ thể cô chưa hề biết đến, chỉ cảm thấy bằng bản năng xa xưa nhất của con người.

Wolf cảm thấy cô lại di chuyển dưới anh, và sợi dây kiểm soát cuối cùng biến mất. Anh thô bạo giật chân váy của cô lên đến eo và dùng đầu gối tách hai đùi cô ra, đặt mình giữa chữ V mềm mại. Cô mở mắt, hơi sững sốt bởi cảm giác ở dưới đó, nhưng lại háo hức muốn biết thêm. “Cởi bỏ quần áo của anh đi,” cô điên cuồng thì thào, rồi giật mấy cái cúc trên áo anh.

Anh lùi lại, xé bung hai vạt áo ra, rồi lột ra khỏi người. Làn da trần của anh lấp lánh mồ hôi; trong ánh sáng mờ mờ đầy bụi trôi lơ lửng, làn da màu đồng trơn bóng trên những cơ bắp lực lưỡng làm anh trông như một tác phẩm nghệ thuật sống được nhào nặn bởi một bàn tay điêu luyện. Ánh mắt Mary đói khát, cuồng cuồng di chuyển khắp người anh. Anh thật hoàn hảo, mạnh mẽ và đàn ông, cơ thể anh nóng hổi và thoang thoang hương thơm. Tay cô với tới anh, trượt trên bộ ngực vạm vỡ phủ một lớp lông mỏng hình viên kim cương trải dài từ núm vú bên này sang núm vú bên kia. Cô chạm vào hai núm vú căng cứng đó, và anh đông cứng lại, rùng mình dữ dội vì sự sung sướng chạy xuyên qua các thớ thịt.

Anh rên lên thành tiếng và thả hai tay xuống hông. Anh tháo chốt thắt lưng da bản to, rồi mở khóa quần jean và giật phéc mơ tuya xuống, hai hàng răng cửa kim loại rít lên hòa lẫn với hơi thở hổn hển của họ. Với chút mảnh tự chủ tuyệt vọng cuối cùng, anh ngăn mình không tụt quần xuống. Cô là trinh nữ; anh không cho phép mình quên điều đó, ngay cả trong cơn thúc bách. Mẹ kiếp, anh phải duy trì chút kiểm soát, nếu không sẽ làm cô vừa sợ hãi vừa đau đớn, và anh sẽ chết trước khi biến lần đầu tiên của cô thành ác mộng. Những ngón tay thanh mảnh của Mary cuộn lại trên lông ngực anh và khẽ giật giật. “Wolf,” cô nói. Chỉ tên anh thôi, chỉ một từ đó thôi, nhưng giọng cô thật ấm và trầm, như mê hoặc, và nó mời gọi anh mạnh mẽ hơn bất kỳ điều gì mà anh từng biết đến trước đây.

“Phải,” anh đáp lại. “Ngay bây giờ.” Anh chồm tới để bao phủ lấy cô lần nữa, rồi bỗng nhiên đông cứng lại khi một âm thanh từ xa lọt vào tai anh. Anh khẽ nghiêng rửa và sụm xuống trên gót chân, tuyệt vọng vật lộn để kiểm soát cơ thể và cơn tức giận của mình.

“Wolf?” Lúc này giọng cô hơi do dự với vẻ kinh ngạc và tự ti. Sự thay đổi ấy làm anh muốn giết người, vì trước đó cô không hề tự ti. Cô đã ầm ập và đáng yêu, tình nguyện dâng hiến bản thân mà không hề dè dặt.

“Joe sẽ vào đây trong vài phút nữa, anh nghe thấy tiếng xe của nó đang lên núi.”

Cô vẫn còn quá mơ hồ, chưa tỉnh táo nên chỉ tỏ ra bối rối. “Joe ư?”

“Phải, Joe. Nhớ nó không? Con trai anh, lý do ban đầu em có mặt ở đây ấy?”

Hai má Mary đỏ bừng bừng, và cô bật dậy, ngồi thẳng nhất có thể, vì hai đùi cô vẫn còn quàng lên đùi anh. “Chúa ơi,” cô kêu lên. “Ôi Chúa ơi. Em trần truồng. Anh trần truồng. Ôi Chúa ơi!”

“Chúng ta không trần truồng,” Wolf lẩm bẩm, quẹt ngang gương mặt đẫm mồ hôi. “Mẹ kiếp.”

“Gần như thế!”

“Vẫn chưa đến nỗi.” Lúc này ngay cả ngực cô cũng đỏ bừng vì xấu hổ.

Anh nhìn chúng tiếc nuối, nhớ lại mùi vị ngọt ngào và cảm giác núm vú nhỏ mềm mướt của cô nở hoa trong miệng anh. Nhưng tiếng xe tải lúc này đã gần hơn, anh đứng dậy và nhẹ nhàng kéo Mary theo với một tiếng nguyên rửa tục tĩu vì thằng con trai xuất hiện chẳng đúng lúc.

Mắt Mary nhòe đi khi cô quay lưng để vật lộn với cái chốt áo ngực đáng nguyên rửa của thời đại du hành vũ trụ. Thứ gì đã ám ảnh cô khiến cô mua cái thứ kỳ cục này nhỉ? Dì Ardith hẳn sẽ tức giận lắm. Dì ấy

hắn sẽ lăn đùng ra đất với ý nghĩ đứa cháu họ của dì trần truồng lăn lộn trên đồng Cỏ với một gã đàn ông. Và, mẹ kiếp, cô thậm chí còn chưa thể lăn lộn cho xong nữa kìa!

“Nào, để anh làm cho,” Wolf nói bằng giọng dịu dàng hơn nhiều so với những gì cô đã từng nghe anh nói. Anh xoay cô lại và khéo léo xử lý cái chốt quái quỷ. Mary cúi gầm mặt, không thể nhìn vào mắt anh, nhưng sự tương phản giữa hai bàn tay rám nắng màu đồng của anh và bộ ngực trắng mờ làm cô lại nóng bừng lên. Cô nuốt xuống và nhìn thất lưng của anh. Anh đã kéo phéc mơ tuya lại và thắt dây lưng, nhưng thứ phồng lên dưới đó cho cô biết rằng anh không hoàn toàn thả nhiên vì sự gián đoạn này. Điều đó làm cô cảm thấy khá hơn, và cô chớp mắt ngăn lại dòng nước mắt trong khi anh giúp cô mặc váy vào và xoay cô lại để kéo khóa. “Tóc em có cổ này,” anh đùa, nhặt cọng cỏ ra khỏi bím tóc rối bù, rồi phúi cỏ ra khỏi váy cô.

Mary dùng cả hai tay để kiểm tra tóc và nhận ra tóc mình đã hoàn toàn xòa xuống. “Kệ nó đi,” Wolf nói. “Anh thích nó xòa xuống như thế. Nhìn như lụa ấy.”

Cô lo lắng dùng ngón tay chải tóc và nhìn anh cúi xuống nhặt áo trên đồng cỏ. “Joe sẽ nghĩ gì đây?” Cô thốt lên khi tiếng xe tải tắt phụt bên ngoài nhà kho.

“Rằng thật may vì nó là con anh, nếu không anh sẽ giết nó,” Wolf lẩm bẩm một cách dứt khoát, và Mary không dám chắc là anh đang đùa. Anh mặc áo vào nhưng chẳng buồn đóng cúc mà cứ thế bước ra phía cửa mở. Hít vào thật sâu, Mary chuẩn bị tinh thần để vượt qua cơn xấu hổ và theo sau anh.

Joe vừa mới ra khỏi xe và đang đứng ngoài cửa xe, đôi mắt xanh nhạt nhìn từ cha nó sang cô Mary rồi quay lại, nhìn từ gương mặt rắn đanh của Wolf cùng cái áo phanh ngực, sang mái tóc rối bù của Mary. “Chết tiệt!” Nó nguyền rủa và đóng sập cửa xe lại. “Giá như con muộn thêm mười lăm phút nữa...”

“Ba cũng nghĩ thế,” Wolf tán thành. “Này, con sẽ đi...”

Wolf thở dài. “Thôi. Dù sao thì cô ấy cũng đến để gặp con.”

“Lần đầu tiên ba cũng nói thế.” Joe cười toe toét.

“Và ba vừa mới nói lại câu đó.” Anh quay sang Mary, một chút vui mừng trước cái tin sững sốt của cô đã quay lại trong ánh mắt anh. “Nói cho nó biết đi.”

Cô không thể suy nghĩ được gì. “Nói cho nó biết cái gì?”

“Ừ. Nói cho nó biết đi.”

Trí óc mù mẫm của cô chậm rãi thu nạp những gì anh đang nói. Cô hoang mang nhìn vào hai bàn tay trống không của mình. Chuyện gì đã xảy ra với mấy lá thư? Cô đã đánh rơi nó trong đồng cỏ? Giờ mà phải xới tung đồng cỏ lên để tìm lá thư thì nhục nhã biết bao! Không biết phải làm gì, cô xòe hai tay ra và chỉ nói, “Em đã được nhận. Hôm nay cô đã nhận được thư.”

Mặt Joe trắng bệch khi nó trở mắt nhìn cô, tay nó đỡ đỡ chống lên thành xe như để giữ thăng bằng.

“Em được nhận? Vào Học viện? Em được nhận vào Học viện sao?” Nó khàn khàn hỏi lại.

“Em đã được giới thiệu. Nhiệm vụ còn lại của em là vượt qua kỳ thi.” Joe ngửa mặt lên trời và hét lên, một âm thanh hoan hỉ, nổi da gà như tiếng gầm của một con báo săn mồi, rồi nó lao vào Wolf. Hai cha con họ đâm thành thịch vào lưng nhau, vừa cười vừa hét, rồi cuối cùng chỉ ôm chặt lấy nhau theo cái cách mà hai người đàn ông yếu đuối hơn hẳn sẽ không làm được. Mary chấp hai tay và nhìn bọn họ, mỉm cười, hạnh phúc đến nỗi trái tim cô bỗng căng ra đau nhói. Thế rồi đột nhiên một cánh tay chìa ra và kéo cô lại, và cô thấy mình bị kẹp giữa hai người nhà Mackenzie, gần như bị ép phẳng lý trong cơn mừng rỡ của họ.

“Hai người làm tôi ngạt thở mất!” Cô phản đối bằng giọng hỗn hển, chèn hai tay vào giữa hai bộ ngực rộng và đẩy ra. Một trong hai bộ ngực đó để trần, phơi bày ra bởi chiếc áo không cài cúc, và sự đụng chạm vào làn da ấm áp của anh làm đầu gối cô bủn rủn. Cả hai cha con họ bật cười trước sự chống đối của cô, nhưng họ vẫn ngay lập tức nới lỏng vòng tay ôm của mình.

Mary vuốt tóc xuống và vuốt phẳng chân váy. “Mấy lá thư ở đâu đó quanh đây. Hẳn là cô đã đánh rơi nó.”

Wolf ném cho cô một ánh mắt gian xảo. “Hẳn rồi.”

Câu đùa của anh làm cô vui sướng, và cô cười với anh. Đó là nụ cười thân mật yên bình, kiểu cười mà đàn bà vẫn trao cho người đàn ông mình yêu sau khi đã ở trong vòng tay anh ta, và điều đó làm anh ấm lòng. Để che giấu phản ứng của mình, anh quay lại tìm mấy lá thư và thấy một lá trên lối xe chạy, lá còn lại rơi ở gần cửa nhà kho. Anh nhặt lại cả hai và đưa cho Joe lá thư đề tên nó.

Tay thẳng bé run rẩy trong khi nó đọc thư, mặc dù nó đã biết nội dung rồi. Nó không thể tin được. Chuyện này xảy ra quá nhanh. Giấc mơ trở thành hiện thực lẽ ra phải khó khăn hơn mới phải; lẽ ra nó phải đổ máu để đạt được điều đó. Ồ, nó chưa được lái một em yêu hai mươi triệu ngay đâu, nhưng rồi sẽ được. Nó phải được lái, bởi vì nếu không có cánh nó sẽ chỉ sống được nửa cuộc đời mà thôi. Mary đang nhìn Joe với vẻ tự hào thì cảm thấy Wolf đứng người lại bên cạnh mình. Cô nhìn anh dò hỏi. Đầu anh ngẩng lên như thể anh nghĩ thấy mùi nguy hiểm, và gương mặt đột nhiên bất động như đá. Thế rồi cô nghe thấy tiếng máy xe và quay lại vừa đúng lúc chiếc xe của viên phó đồn trở tới dừng lại phía sau chiếc xe của Joe.

Joe quay lại, và mặt nó hóa đá giống Wolf khi Clay Armstrong bước ra khỏi chiếc xe tuần tra.

“Chào cô.” Clay nghiêng mũ chào cô trước.

“Phó đồn Armstrong.” Hai trăm năm rèn luyện khắc nghiệt về thái độ cư xử hiện rõ trong giọng cô. Dì Ardith hẳn sẽ tự hào. Nhưng cô cảm thấy Wolf đang gặp một mối nguy hiểm nào đó, và phải cố hết sức mình cô mới không lao vào giữa anh và tay phó đồn. Chỉ có nhận thức rằng anh sẽ không cảm kích hành động đó mới ngăn cô không đứng về phía anh.

Đôi mắt xanh thân thiện của Clay lúc này không còn thân thiện chút nào. “Sao cô lại ở đây, cô Potter?”

“Anh hỏi làm gì?” Cô đáp trả, hai tay chống lên hông.

“Đi thẳng vào vấn đề chính đi, Armstrong,” Wolf nạt.

“Được thôi,” Clay nạt lại. “Anh bị triệu tập để thẩm vấn. Tiện nhất là anh đi theo tôi, hoặc tôi có thể xin lệnh bắt giữ anh.”

Joe đứng im hóa đá, cơn thịnh nộ và vẻ chết chóc hiện lên trong mắt nó. Chuyện này đã từng xảy ra, và nó đã bị mất cha trong suốt hai năm trời ác mộng. Lần này mọi chuyện dường như còn tệ hơn, vì mới chỉ vài phút trước họ vẫn còn đang ăn mừng, và nó đang ngất ngây trên đỉnh thế giới. Wolf bắt đầu cài cúc áo. Anh hỏi bằng giọng khô khốc, “Lần này có chuyện gì xảy ra?”

“Chúng ta sẽ nói về chuyện đó ở văn phòng cảnh sát trưởng.”

“Chúng ta sẽ nói ngay bây giờ.”

Đôi mắt đen gặp đôi mắt xanh, và đột nhiên Clay nhận ra người đàn ông này sẽ không nhúc nhích nếu không có vài câu trả lời. “Sáng nay có một cô gái bị cưỡng hiếp.”

Cơn giận dữ khủng khiếp cháy bùng trong đôi mắt đen sẫm. “Thế là các người đương nhiên nghĩ đến gã Anh điêng?” Wolf phun ra những lời đó giữa hai hàm răng nghiến chặt như những viên đạn. Chúa ơi, chuyện này không xảy ra lần nữa chứ? Không phải hai lần trong một đời người chứ? Lần đầu tiên đã suýt giết chết anh, và anh thề sẽ không bao giờ quay lại cái hố sâu địa ngục đó, cho dù có phải làm gì đi chăng nữa. “Chúng tôi chỉ thẩm vấn vài người. Nếu anh có chứng cứ ngoại phạm thì không có vấn đề gì. Anh sẽ được thả tự do thôi.”

“Các anh triệu tập tất cả các chủ trại chăn nuôi trong khu vực này chứ? Eli Baugh có phải đến văn phòng cảnh sát trưởng trả lời thẩm vấn của các anh không?”

Mặt Clay tối sầm vì giận dữ. “Không.”

“Chỉ gã Anh điêng thôi, hử?”

“Anh có tiền án.” Nhưng trông Clay không thoải mái cho lắm.

“Tôi không có... bất kỳ... tiền án tiền sự... nào,” Wolf gầm lên. “Tôi đã được minh oan.”

“Mẹ kiếp, tôi biết chuyện đó!” Clay đột nhiên gào lên. “Tôi được lệnh phải đưa anh đi, và tôi sẽ làm công việc của mình.”

“À, sao anh không chỉ nói thế thôi? Tôi chẳng muốn ngăn người khác làm công việc của mình đâu.” Sau câu châm chọc mỉa mai đó, Wolf sai bước về phía chiếc xe tải của mình. “Tôi sẽ đi theo anh.”

“Anh có thể vào xe tôi. Tôi sẽ đưa anh về.”

“Không, cảm ơn. Tôi thà đi bằng xe mình, để phòng trường hợp cảnh sát trưởng cho là đi bộ sẽ có ích cho tôi.” Lâm bầm chửi rửa, Clay quay lại xe và chui vào. Bụi và sỏi bay tung tóe khi anh ta quay xuống núi, với Wolf bám theo sau làm bắn ra thậm chí còn nhiều bụi và sỏi hơn.

Mary bắt đầu run rẩy. Ban đầu chỉ là một cơn rùng mình, nhưng nó nhanh chóng biến thành cơn lấy bẫy chấn động toàn thân. Joe vẫn đứng như hóa đá, hai nắm tay siết chặt. Đột nhiên, nó xoay lại và tổng thẳng nắm đấm vào thành xe tải. “Thề có Chúa, bọn chúng sẽ không được phép đối xử với ba như thế nữa,” nó thì thào. “Không một lần nào nữa.”

“Không, chắc chắn là không.” vẫn còn run rẩy, nhưng cô so vai lại.

“Nếu có phải gõ cửa từng quan tòa và từng tòa án trên đất nước này, cô cũng sẽ làm. Cô sẽ gọi cho các tờ báo, cô sẽ gọi cho mạng lưới truyền hình, cô sẽ gọi - ồ, họ không biết những ai mà cô có thể gọi đâu.” Mạng lưới liên lạc Cựu Gia đình ở Savannah vẫn còn, và số người có thể giúp đỡ mà cô sẽ gọi còn nhiều hơn những gì mà cảnh sát trưởng ở hạt này có thể tính tới. Cô sẽ treo ông ta lên đến khi ông ta chết khô!

“Sao cô không về nhà đi?” Joe gợi ý bằng giọng dứt khoát.

“Cô muốn ở lại.”

Thằng bé đã nghĩ Mary sẽ lặng lẽ bước về phía chiếc xe, nhưng lúc này khi nghe cô nói thế nó mới quay sang nhìn cô. Tận sâu trong tâm khảm, một phần trong nó đã nghĩ rằng cô sẽ bỏ chạy ngay tức khắc, rằng nó và Wolf sẽ lại chỉ có một mình, như trước đây. Họ đã quen với việc chỉ có một mình. Nhưng Mary vẫn đứng chôn chân như thể cô chẳng định rời khỏi ngọn núi này, đôi mắt xanh nhạt của cô đầy lửa và cái cảm mỏng manh héch lên theo kiểu những người khác phải tránh ra khỏi đường đi của cô.

Thằng bé, vì hoàn cảnh bắt buộc mà phải trưởng thành thật khắc nghiệt và thật nhanh, quàng hai cánh tay khỏe mạnh quanh người phụ nữ và ôm lấy cô, liều lĩnh hấp thu thêm chút sức mạnh từ cô, bởi vì nó quá sợ hãi và cần điều đó. Và Mary ôm nó. Đây là con trai Wolf, và cô sẽ bảo vệ nó bằng mọi tế bào tranh đấu cô có trong người.

6. Chương 6

Đến tận sau chín giờ Mary và Joe mới nghe thấy tiếng xe của Wolf. Cả hai người đều đông cứng lại trong cảm giác căng thẳng hòa lẫn với nhẹ nhõm: căng thẳng vì khiếp sợ phải nghe chuyện gì đã xảy ra, và nhẹ nhõm vì anh đã về nhà thay vì bị nhốt trong tù. Mary không tưởng tượng được cảnh Wolf ở trong tù, mặc dù anh đã từng ở đó hai năm. Anh quá hoang dã, như một con sói xám không bao giờ có thể thuần hóa.

Cầm tù anh là một hành động tàn nhẫn vô cùng bản thủ.

Anh vào bằng cửa sau và rồi đứng đó nhìn cô chòng chọc, gương mặt thất thần. Cô và Joe đang ngồi ở bàn bếp, tay ôm tách cà phê. “Sao em vẫn còn ở đây? Về nhà đi.”

Cô phớt lờ vẻ thẳng thừng trong giọng nói của anh. Anh giận dữ đến nỗi cô gần như cảm nhận được hơi nóng xuyên qua căn phòng, nhưng cô biết sự giận dữ đó không nhằm vào mình. Cô đứng dậy đổ cốc cà phê còn ấm của mình vào bồn rửa và lấy một cái tách khác từ tủ bát, rót cà phê mới ra cả hai tách. “Ngồi xuống đi, uống cà phê rồi kể cho bọn em nghe chuyện gì đã xảy ra,” cô nói bằng cái giọng giáo viên uy quyền nhất của mình.

Wolf cầm lấy tách cà phê, nhưng không ngồi xuống. Anh quá tức giận đến nỗi không thể ngồi xuống. Cơn thịnh nộ sôi sục trong anh, cướp đoạt sự linh hoạt thường thấy trong từng động tác của anh. Tất cả lại bắt

đầu, và anh sẽ xuống địa ngục nếu lại phải ngồi tù vì cái tội mà anh không hề làm. Anh sẽ đấu tranh bằng mọi cách có thể và với mọi vũ khí mình có, nhưng anh thà chết còn hơn quay lại nhà tù.

“Họ tha ba về,” Joe nói.

“Họ buộc phải làm vậy thôi. Cô gái bị cưỡng hiếp lúc trưa. Lúc đó ba đang giao hai con ngựa cho quán bar W R. Wally Rasco đã xác nhận, và cảnh sát trưởng không thể hình dung ra làm sao ba có thể cùng lúc xuất hiện ở hai nơi cách nhau tới sáu mươi dặm, vì thế hẳn phải thả ba ra.”

“Chuyện đó xảy ra ở đâu?”

Wolf xoa trán, rồi giật giật sống mũi ở giữa hai chân mày như thể bị đau đầu, hay có lẽ anh chỉ mệt mỏi. “Cô ta bị tóm từ phía sau lúc chui vào chiếc xe đang đỗ trên lối xe chạy vào nhà. Hẳn bắt cô ta lái xe gần một giờ rồi mới bảo tạt vào lề đường. Cô ta không hề nhìn thấy mặt hắn vì hắn đội mũ trùm kín mặt. Nhưng cô ta có thể khẳng định hắn ta cao, và với cảnh sát trưởng như thế là đủ một bản miêu tả nhận dạng.”

“Bên lề đường ư?” Mary thốt lên.

“Như thế thật... kỳ cục. Nghe không hợp lý chút nào. Em biết không có nhiều xe qua lại, thế nhưng có thể có ai đó đi ngang qua bất kỳ lúc nào mà?”

“Ừ. Đó là còn chưa nói tới chuyện hắn chờ cô ta trên lối xe chạy. Toàn bộ câu chuyện thật kỳ lạ.”

Joe gõ ngón tay lên bàn. “Có thể là ai đó đi ngang qua.”

“Có bao nhiêu người ‘đi ngang qua’ Ruth?” Wolf lạnh lùng hỏi lại. “Một kẻ vô tình đi ngang qua làm sao biết được chiếc xe đó là của ai, hay khi nào thì cô ta sẽ ra khỏi nhà? Nếu chiếc xe đó là của một người đàn ông thì sao? Quá mạo hiểm, nhất là khi hắn dường như chỉ nghĩ đến mỗi chuyện cưỡng hiếp, vì hắn không lấy thứ gì của cô ta dù cô ta có tiền.”

“Họ vẫn giữ kín danh tính cô gái kia à?” Mary hỏi.

Wolf nhìn cô. “Chẳng bí mật được nữa, vì bố cô ta đã có mặt ở văn phòng cảnh sát trưởng vùng vẫy súng và dọa bắn nát óc anh. Ông ta đã thu hút nhiều sự chú ý, và người ta thì nhau bàn tán.”

Mặt anh vẫn vô cảm, nhưng Mary cảm thấy cơn thịnh nộ cay đắng tràn ngập trong anh. Lòng kiêu hãnh của anh một lần nữa bị chà đạp. Anh phải chịu đựng ra sao khi bị buộc phải ngồi đó mà nghe những lời sỉ nhục và đe dọa? Vì cô biết anh bị sỉ nhục từ những lời đê hèn nói đến dòng dõi lai tạp của anh cũng như việc anh bị triệu tập để thẩm vấn.

Anh đã kìm giữ tất cả, kiểm soát nó, nhưng cơn thịnh nộ là có thật. “Chuyện gì xảy ra tiếp theo?”

“Armstrong ngăn ông ta lại. Sau đó Wally Rasco xuất hiện và làm chứng cho anh, rồi cảnh sát trưởng thả anh ra cùng một lời cảnh cáo thân thiện.”

“Cảnh cáo?” Mary nhảy dựng lên, mắt long sòng sọc. “Về chuyện gì?” Anh véo cằm cô và trao cho cô nụ cười dữ tợn lạnh giá. “Hắn cảnh cáo anh phải tránh xa đám phụ nữ da trắng, cứng ạ. Và đó là điều mà anh sẽ làm. Thế nên giờ em sẽ về nhà, và ở nguyên đó. Anh không muốn em xuất hiện trên ngọn núi của anh nữa.”

“Lúc ở trong nhà kho anh đâu có cảm thấy thế,” cô đáp trả, rồi liếc nhanh sang Joe và đỏ mặt. Joe chỉ nhướn mày lên và tỏ ra tự hài lòng một cách kỳ lạ. Cô quyết định phớt lờ thằng bé và quay lại với Wolf.

“Không thể tin được anh lại để lão cảnh sát trưởng ngăn nã đó quyết định anh có thể được gặp ai.”

Anh nheo mắt nhìn cô. “Có lẽ em vẫn chưa trắng mắt ra, nhưng mọi chuyện bắt đầu lặp lại. Chuyện Wally Rasco làm chứng cho anh chẳng quan trọng gì. Người ta sẽ nhớ lại những gì đã xảy ra mười năm trước, và người ta đã cảm thấy ra sao.”

“Anh cũng đã được minh oan, hay nó cũng chẳng có ý nghĩa gì?”

“Chỉ với một số người thôi,” cuối cùng Wolf thừa nhận. “Với hầu hết thì không. Họ đã sợ anh, không tin và không ưa gì anh rồi. Trước khi thằng con hoang đó bị bắt, chắc anh sẽ không thể mua bất kỳ thứ gì trong

cái thị trấn đó, đồ tạp phẩm, gas hay thức ăn. Và bất kỳ người phụ nữ da trắng nào qua lại với anh có thể sẽ thực sự bị cạo đầu bôi vôi.”

Ra là thế. Anh vẫn đang cố bảo vệ cô. Cô cúi kính nhìn anh. “Wolf, em không chịu sống một cuộc đời phải chạy theo định kiến của kẻ khác. Em cảm kích chuyện anh cố bảo vệ em...”

Cô có thể nghe thấy tiếng ken két khi răng anh nghiến vào với nhau. “Thật à?” Anh hỏi bằng giọng mỉa mai nặng nề. “Thế thì về nhà đi. Ở lại đó, và anh sẽ ở lại đây.”

“Trong bao lâu?”

Thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh lại nói một câu chệch hẳn chủ đề. “Anh sẽ mãi là người lai.”

“Và em cũng luôn là chính mình. Em không yêu cầu anh phải thay đổi,” cô chỉ ra, nỗi đau đớn hiện rõ trong giọng nói. Cô nhìn anh với nỗi khát khao giản dị trong ánh mắt mà chưa từng có người đàn bà nào nhìn anh như thế, và cơn thịnh nộ trong anh càng mãnh liệt hơn, bởi vì anh không thể nào chỉ với tay ra và kéo cô vào lòng, tuyên bố với cả thế giới rằng cô là người đàn bà của anh. Lời cảnh cáo của cảnh sát trưởng là quá rõ ràng, và Wolf biết rõ rằng sự thù địch người ta dành cho anh sẽ nhanh chóng phình lên và phát nổ. Sự thù địch đó có thể dễ dàng chụp xuống Mary, và lần này anh không chỉ lo cô sẽ mất việc. Công việc sẽ chẳng là gì nếu so với những nguy hiểm về thể xác mà cô có thể gặp phải. Cô sẽ bị khủng bố ngay trong nhà mình, tài sản bị xâm phạm; cô có thể bị nguyên rửa và phỉ nhổ; có thể bị tấn công. Dù là người kiên quyết đến bậc nào, nhưng cô vẫn chỉ là một phụ nữ yếu đuối, và cô sẽ không thể chống lại kẻ muốn hãm hại mình. “Anh biết,” cuối cùng Wolf nói, và cho dù đã kìm nén, anh vẫn với tay ra chạm vào tóc cô. “Về nhà đi, Mary. Khi chuyện này qua đi...” Anh dừng lại, bởi vì anh không muốn hứa hẹn những gì không chắc chắn, nhưng những gì anh nói đã đủ làm cho mắt cô sáng lên.

“Được rồi,” cô lẩm bẩm, đặt tay lên tay anh. “Nhân tiện đây, em muốn anh cắt tóc.”

Anh có vẻ sững sờ. “Cắt tóc?”

“Phải. Anh muốn em xõa tóc xuống, và em muốn anh cắt tóc ngắn đi.”

“Vì sao?”

Cô ném cho anh một ánh mắt sắc sảo. “Anh để tóc dài không phải vì anh là người Anh diêng. Anh để tóc dài chỉ để làm người khác khó chịu, như thế họ sẽ không bao giờ quên đi dòng máu Anh diêng của anh. Thế nên hãy cắt tóc đi.”

“Tóc ngắn không làm anh bớt Anh diêng đi.”

“Tóc dài cũng chẳng làm anh Anh diêng hơn được.”

Trông cô như thể sẽ đứng đó cho đến ngày tận thế nếu anh không đồng ý. Anh bắt ngờ chịu thua, miệng lẩm bẩm, “Được rồi, anh sẽ cắt tóc.”

“Tốt.” Cô mỉm cười với anh rồi kiễng chân hôn lên khóe miệng anh. “Chúc anh ngủ ngon. Ngủ ngon nhé, Joe.”

“Ngủ ngon, cô Mary.”

Khi cô đi rồi, Wolf một mực thọc tay vào tóc, rồi cau mày khi nhận ra rằng mình vừa mới đồng ý sẽ cắt nó đi. Anh ngẩng lên và thấy Joe đang chăm chú nhìn mình.

“Chúng ta sẽ làm gì đây?” Thăng bé hỏi.

“Bất kỳ điều gì phải làm,” Wolf trả lời với vẻ mặt sắt đá.

Sáng hôm sau khi Mary đi mua tạp phẩm, cô thấy mọi người trong cửa hàng đều chụm đầu lại với nhau thành từng nhóm nhỏ và thì thào về vụ cưỡng hiếp. Thân phận cô gái nhanh chóng bị tiết lộ: đó là Cathy Teele, chị gái của Christa, một học sinh trong lớp Mary. Theo những lời thì thào mà Mary nghe được khi cô chọn hàng hóa thì cả nhà Teele đều suy sụp.

Cạnh quầy bột và ngô xay, cô gặp Dottie Lancaster, theo sát bên sườn là một chàng trai trẻ mà Mary đoán là con trai bà ta. “Chào Dottie.” Mary thân mật chào bà ta, mặc dù rất có khả năng chính Dottie đã phát tán lời đồn đại về cô và Joe.

“Chào.” Dottie mang vẻ mặt rã rời mệt mỏi, thay vì vẻ cáu bẳn thường lệ. “Cô đã nghe chuyện về cô gái tội nghiệp nhà Teele chưa?”

“Tôi chưa nghe thấy gì khác kể từ lúc bước vào cửa hàng.”

“Người ta đã bắt giam gã Anh điêng đó, nhưng cảnh sát trưởng buộc phải thả hắn ra. Tôi hy vọng giờ cô sẽ thận trọng hơn về quan hệ bạn bè của mình.”

“Wolf không bị bắt giam.” Mary cố giữ giọng bình tĩnh. “Anh ấy bị thẩm vấn, nhưng khi vụ tấn công đó xảy ra thì anh ấy đang ở trang trại của Wally Rasco, và ông Rasco đã làm chứng cho anh ấy. Wolf Mackenzie không phải là kẻ hiếp dâm.”

“Đã có một phiên tòa phán rằng hắn phạm tội đó và đã xử hắn ngồi tù.”

“Anh ấy cũng đã được minh oan khi kẻ hiếp dâm thực sự bị bắt và nhận tội.”

Dottie lùi lại, mặt tái đi. “Đó là những gì gã Anh điêng đó nói, nhưng theo những gì chúng tôi được biết, hắn chỉ được tha vì đã cam kết[6]. Thật dễ nhìn thấy cô đứng về phía nào, thực ra là cô đã đi lại với lũ Anh điêng đó kể từ cái ngày cô đến Ruth. Chà chà, cô gái, có một câu danh ngôn nói rằng nếu cô ngủ với chó thì cô sẽ có rận. Nhà Mackenzie là đồ Anh điêng rắc rối bẩn thỉu...”

[6] Tù nhân được phóng thích sau khi cam kết giữ tư cách đạo đức tốt và thường xuyên trình diện với chính quyền.

“Đừng nói thêm lời nào nữa,” Mary cắt ngang, mặt cô nóng bừng khi cô bước một bước về phía Dottie. Hai tay cô ngứa ngáy chỉ muốn tát thẳng vào mặt người đàn bà này. Di Ardith đã nói rằng một quý cô thì không bao giờ gây gỗ, nhưng Mary đã sẵn sàng từ bỏ vinh viễn cái danh xưng quý cô đó. “Wolf là một người đàn ông chăm chỉ, đứng đắn, và tôi sẽ không để bà hay bất kỳ ai khác phủ nhận điều đó.” Sắc mặt Dottie tái nhợt, nhưng có gì đó trong mắt Mary khiến bà ta kiềm chế không nói thêm gì nữa về Wolf. Thay vào đó bà ta chồm tới gần hơn và rít lên, “Tốt hơn hết cô nên tự xem lại mình đi, Quý cô Tốt tính, nếu không cô sẽ thấy mình gặp rất nhiều rắc rối đấy.”

Mary cũng chồm tới trước, quai hàm siết lại. “Bà đang đe dọa tôi đấy à?”

“Mẹ à, thôi đi,” chàng trai trẻ đứng sau bà ta thì thảo bằng giọng hoảng loạn và giật giật tay mẹ.

Dottie nhìn ra sau, gương mặt thay đổi hẳn. Bà ta lùi lại, nhưng vẫn nói với Mary bằng giọng khinh khỉnh, “Cô nhớ lấy lời tôi đấy,” rồi vênh váo bước đi.

Con trai của bà ta, Bobby, hoảng hốt vừa vội chạy theo mẹ vừa xoắn chặt hai tay. Ngay lập tức Mary hối hận vì đã để xảy ra cảnh tượng khủng khiếp đó. Từ những gì Joe kể, Bobby đối mặt với các vấn đề hàng ngày đã đủ khó khăn rồi, không cần phải thêm vào chuyện này nữa.

Cô hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh, nhưng gần như nổi đóa lên khi quay lại và thấy mấy người đang đứng trên lối đi, trở mắt ra nhìn cô.

Rõ ràng họ đã nghe từng lời một, và trông họ có vẻ vừa sốc vừa thèm thuồng. Kiểu gì câu chuyện này cũng sẽ lan truyền khắp thị trấn chỉ trong một giờ đồng hồ nữa: hai cô giáo cãi nhau ầm ĩ vì Mackenzie. Cô vừa thâm rên rĩ vừa chọn một túi bột. Vậy là Wolf lại thêm một tai bay vạ gió!

Ở lối đi bên cạnh, cô gặp Cicely Karr. Nhớ lại những lời của bà ta trong cuộc họp Ban giám hiệu trường, Mary không thể ngăn mình không lên tiếng, “Bà Karr này, tôi đã nhận được thư của Thượng nghị sĩ Allard, ông ấy sẽ tiến cử Joe Mackenzie vào Học viện.” Những lời của cô nghe đầy thách thức ngay cả với chính tai mình.

Trước sự ngạc nhiên của cô, bà Karr tỏ ra hào hứng. “Thật à? Tôi hẳn sẽ chẳng bao giờ tin được chuyện đó. Trước khi Eli giải thích cho tôi nghe, tôi đã không thực sự nhận ra nó vinh dự đến thế nào.” Thế rồi bà ta tính lại. “Nhưng giờ chuyện tồi tệ đã xảy ra. Thật kinh khủng. Tôi... tôi không thể không nghe thấy cô

với Dottie Lancaster cãi nhau. Cô Potter này, cô không tưởng tượng được chuyện mười năm trước thế nào đâu. Mọi người đều hoảng sợ và giận dữ, và giờ cơn ác mộng lại bắt đầu.”

“Đây cũng là cơn ác mộng với Mackenzie,” Mary giận dữ nói. “Anh ấy bị ngồi tù vì một vụ cưỡng hiếp mà anh ấy không gây ra. Anh ấy đã được minh oan, thế nhưng anh ấy vẫn là người đầu tiên cảnh sát trưởng triệu tập để thẩm vấn. Bà nghĩ anh ấy cảm thấy thế nào chứ? Anh ấy không bao giờ muốn quay lại nhà tù, và giờ có vẻ như tất cả mọi người đang cố gắng đẩy anh ấy vào đó lần nữa.”

Bà Karr có vẻ bối rối. “Trước đây tất cả chúng tôi đã sai. Hệ thống luật pháp cũng sai. Nhưng mặc dù Mackenzie đã chứng minh được hẳn không cưỡng hiếp Cathy Teele, cô vẫn không hiểu vì sao cảnh sát trưởng lại muốn thẩm vấn hẳn ư?”

“Không, tôi không hiểu.”

“Bởi vì Mackenzie có lý do để muốn trả thù.”

Mary kinh hoàng. “Vậy là các người nghĩ anh ấy sẽ trả thù bằng cách tấn công một cô gái trẻ vốn chỉ là một đứa bé khi anh ấy ngồi tù ư? Các người nghĩ anh ấy là loại người nào chứ?” Cô thấy khiếp sợ cái ý nghĩ đó và cả cái cảm giác mọi người ở Ruth sẽ đồng ý với bà Karr.

“Mackenzie là một gã đàn ông đầy căm hận,” bà Karr khẳng định chắc nịch. Phải, bà ta tin rằng Wolf có khả năng gây ra vụ trả thù khủng khiếp, ghê rợn như thế; điều đó hiện rõ trong mắt bà ta.

Mary thấy buồn nôn; cô bắt đầu lắc đầu, “Không,” cô nói. “Không. Wolf thấy cay đắng với cái cách người ta đối xử với anh ấy, nhưng anh ấy không căm hận. Và anh ấy sẽ không bao giờ làm tổn thương một người phụ nữ như thế.” Nếu cô từng chắc chắn chuyện gì trên đời, thì đó là chuyện này. Cô cảm nhận được sự khẩn thiết trong những lần động chạm của anh, nhưng chưa bao giờ là thô bạo.

Nhưng bà Karr cũng lắc đầu. “Đừng bảo tôi là hẳn không căm hận! Cái đó hiển hiện trong đôi mắt đen như địa ngục đó mỗi khi hẳn nhìn chúng tôi, bất kỳ ai trong chúng tôi. Cảnh sát trưởng đã phát hiện hẳn từng ở Việt Nam, trong một nhóm sát thủ đặc biệt nào đó. Chỉ có Chúa mới biết chuyện đó làm hẳn méo mó đến mức nào! Có thể hẳn không cưỡng hiếp Cathy Teele, nhưng đây sẽ là cơ hội hoàn hảo để hẳn trả thù và rồi đổ tội lên người nào đó đã thực sự cưỡng hiếp con bé.”

“Nếu Wolf muốn trả thù thì anh ấy sẽ chẳng lén lút làm việc đó,” Mary khinh bỉ nói. “Các người không biết anh ấy là người như thế nào, đúng không? Anh ấy đã sống ở đây bao nhiêu năm, và chẳng ai trong các người biết anh ấy cả.”

“Và cô biết hả?” Bà Karr đã đỏ bừng mặt mũi. “Có lẽ chúng ta đang nói về một kiểu ‘biết’ khác. Có lẽ rốt cuộc thì lời đồn đại về chuyện cô dan díu với Joe Mackenzie chỉ đúng có một nửa. Cô đã dan díu với Wolf Mackenzie, đúng không?”

Vẻ khinh miệt trong giọng nói của bà ta làm Mary điên tiết. “Phải!” Cô gần như hét lên, nhưng rồi lòng trung thực đã bắt cô phải thêm vào, “nhưng chưa được nhiều như tôi muốn!”

Hàng loạt tiếng thở gấp làm cô nhìn quanh, và cô trùng mắt nhìn vào gương mặt của những người dân thị trấn đã dừng lại trên lối đi và lắng nghe. Thế đấy, cô thực sự đã nói ra rồi; Wolf đã muốn cô tự giữ khoảng cách với anh, thay vào đó cô lại gào lên từ trên nóc nhà rằng cô đã ‘dan díu’ với anh. Nhưng cô lại không cảm thấy dù chỉ một chút xấu hổ. Cô cảm thấy tự hào. Với Wolf Mackenzie, cô là một người đàn bà, chứ không phải cô giáo già tuềnh toàng sống cùng một con mèo, vì Chúa. Cô không cảm thấy mình tuềnh toàng khi ở cạnh Wolf; mà cảm thấy mình ấm áp, mình được cần đến. Nếu cô có hối hận gì, thì đó là chuyện Joe không về muộn hơn mười lăm phút vào ngày hôm qua, hay thậm chí chỉ năm phút thôi, bởi vì hơn bất kỳ điều gì, cô muốn trở thành người đàn bà của Wolf trên mọi phương diện, muốn nằm dưới cơ thể đầy ham muốn của anh, háo hức đón nhận nỗi đam mê từ anh và trao cho anh nỗi đam mê của chính mình. Nếu vì điều đó, vì yêu anh mà cô bị tẩy chay, thì cô coi đó là sự mất mát lớn của mọi người ở Ruth.

Bà Karr lạnh lùng nói, “Tôi tin là chúng ta sẽ có một cuộc họp Ban giám hiệu trường nữa.”

“Khi các người làm thế, hãy cân nhắc rằng tôi có một hợp đồng kín kẽ,” Mary đáp trả, rồi xoay người trên gót chân. Cô vẫn chưa tìm đủ số hàng mình cần, nhưng cô quá giận dữ nên không thể tiếp tục. Khi cô thả

đồng hàng xuống quầy, cô thu ngân trông như thể không muốn tính tiền, nhưng rồi cô ta đổi ý trước ánh mắt trừng trừng của Mary.

Mary lao ầm ầm như vũ bão về nhà và hài lòng khi thời tiết dường như đồng tình với cô. Những đám mây đen đang dần cuộn lại phía trên đầu. Sau khi cất đồng hàng đi, cô kiểm tra con mèo, dạo gần đây nó xử sự rất lạ. Một ý nghĩ kinh hoàng xuất hiện: chắc chẳng ai lại đi đầu độc nó chứ? Nhưng Woodrow đang phơi nắng một cách thanh bình trên tấm thảm, vì thế cô nhẹ nhõm rũ bỏ ý nghĩ đó đi.

Khi chuyện này qua đi...

Câu nói vọng lại trong đầu cô, trên người cô và khuấy động một cơn nhức nhối tận sâu bên trong. Cô khao khát anh dữ dội đến nỗi cảm thấy như cơ thể mình vẫn thiếu gì đó. Cô yêu anh, và mặc dù cô hiểu vì sao anh nghĩ cô nên tránh xa anh thì cô vẫn không đồng ý với anh. Sau những gì đã xảy ra sáng nay với Dottie Lancaster và Cicely Karr, sự dằn ải này chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cô đã gần như đứng giữa đường và hét lên: cô là người đàn bà của Wolf Mackenzie rồi.

Dù anh muốn gì từ cô đi nữa, cô cũng sẵn sàng dâng hiến. Dì Ardith đã dạy cô rằng nếu người đàn bà cảm thấy mình không thể sống nếu không có đàn ông thì chuyện gần gũi chỉ thuộc về hôn nhân, mặc dù dì ấy cũng nói thẳng ra rằng mình không thể hình dung ra cái lý do như thế là gì. Trong khi Mary thừa nhận mọi người vẫn gần gũi nhau ngoài hôn nhân, thì bản thân cô lại không để mình bị điều đó cám dỗ - cho đến khi cô gặp Wolf. Nếu anh chỉ muốn cô trong một thời gian ngắn, cô vẫn coi như thế còn hơn là không có gì. Thậm chí chỉ một ngày với anh thôi cũng sẽ là một kỷ ức huy hoàng để trân quý trong những năm dài thê lương không có anh, một chút ấm áp để làm cô khuây khỏa. Ước mơ của cô là sống cả đời với anh, nhưng cô không cho phép mình kỳ vọng điều đó. Anh quá cay nghiệt, quá thận trọng; anh sẽ không cho phép một người Ảng lê đến gần mình như thế. Anh sẽ cho cô cơ thể anh, thậm chí có thể là thiện ý nữa, nhưng không phải trái tim anh hay bất cứ sự ràng buộc nào.

Vì yêu anh, Mary biết cô sẽ không đòi hỏi gì hơn. Cô không muốn giữa họ tồn tại sự giận dữ hay cảm giác tội lỗi. Cô muốn làm cho Wolf hạnh phúc chừng nào còn có thể, bằng bất cứ cách nào.

Anh đã bảo cô xõa tóc xuống, và thế là toàn bộ mái tóc mềm mại của cô đổ xuống vai. Sáng hôm nay Mary đã trở mắt nhìn vào gương - kiểu tóc buông lơi đó đúng là khiến gương mặt cô mềm đi. Mắt cô long lanh, bởi vì xõa tóc là điều mà cô có thể làm vì Wolf. Anh khiến cô cảm thấy mình thật nữ tính.

Sau những vụ tranh cãi mà cô đã dính vào, giờ chẳng ích gì khi cố làm mọi người nghĩ rằng cô khách quan nữa. Khi cô kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra, anh sẽ thấy chuyện cổ giả vờ giả vịt là vô ích. Thậm chí Mary còn cảm thấy nhẹ nhõm, bởi vì trái tim cô thực sự muốn thế.

Mary định thay sang chiếc váy ở nhà thùng thình thì bỗng thấy bóng mình trong gương và dừng lại. Trong đầu cô, cái khoảnh khắc ngày cô gặp Wolf lần đầu bỗng sống lại, khi anh thấy cô trong chiếc quần jean cũ của Joe. Giây phút đó, mắt anh mở to với cái nhìn nóng bỏng và đàn ông mà đến tận lúc này vẫn có thể làm cô run rẩy. Cô muốn anh nhìn cô như thế lần nữa, nhưng anh sẽ chẳng làm thế chừng nào cô còn mặc... còn mặc máy cái quần thùng vải bố này! Đột nhiên Mary cảm thấy bất mãn với tất cả đồng quần áo của mình. Mấy cái váy đứng đắn và giản dị, nhưng quá buồn tẻ và rộng thùng thình.

Thân hình mảnh dẻ của cô nên mặc đồ cotton thanh nhã và nhẹ nhàng, với màu sắc tươi sáng, hay thậm chí là đồ jean ôm chặt hông. Cô quay lại nhìn xuống mình trong gương, trông thật thon và hấp dẫn. Cô không thấy lý do nào phải hổ thẹn vì nó.

Nếu nói về mông thì mông cô thực sự rất đẹp.

Tự lằm bằm, cô lại nhét mình vào chiếc váy “tiện dụng” và túm lấy túi xách. Ruth không có nhiều quần áo thời trang lắm, nhưng chắc chắn cô có thể mua được mấy cái quần jean và áo thun tươi tắn, cũng như vài bộ váy giản dị và áo cánh thật sự vừa với cô.

Và cô không bao giờ muốn nhìn thấy một chiếc giày “tiện dụng” nào nữa trong đời.

Những đám mây đen thực hiện lời hứa của mình, và trời bắt đầu mưa khi cô lái xe vào thị trấn. Cơn mưa đều đều, là kiểu mưa mà các chủ trang trại và những người nông dân ở khắp nơi đều thích, là kiểu mưa xối xả chứ không phải chỉ thấm ướt mặt đất. Dì Ardith hẳn sẽ chẳng thò chân ra khỏi nhà khi trời mưa, nhưng

Mary phớt lờ chuyện đó. Đầu tiên cô dừng lại ở một cửa hàng chuyên bán quần áo phụ nữ ở Ruth, dù đồng quần áo ở đây chẳng hợp thời chút nào so với các buổi trình diễn thời trang ở Paris. Cô mua ba chiếc quần jean cỡ sáu, hai chiếc áo khoác cotton nhẹ, và một cái áo chambray màu xanh lam cô cảm thấy mình như người đi tiên phong. Một cái váy ca rô hợp mốt, đóng bộ với áo len dài tay màu đỏ hồng, tôn vẻ ngoài của cô nhiều đến mức khiến cô xoay tròn trên gót chân trong niềm vui sướng như một đứa bé. Cô cũng chọn một cái váy nâu vừa vặn đến mức cô không thể bỏ qua nó bất chấp màu sắc, rồi chọn thêm một cái áo cánh hồng lòe loẹt để đóng bộ với nó. Lựa chọn cuối cùng của cô là một cái váy cotton màu oải hương nhạt cùng với áo ôm đồng màu cổ ren thanh nhã. Vẫn trong cơn hưng phấn và thách thức, cô chọn một đôi xăng đan trắng sang trọng và một đôi giày thể thao. Khi người bán hàng tính tiền và đọc tổng số tiền, Mary thậm chí còn chẳng chớp mắt. Cô đã hoàn chuyện này quá lâu rồi.

Thế vẫn chưa xong. Mary khóa mấy túi đồ trong xe rồi băng qua mưa gió đến cửa hàng bách hóa của nhà Hearst, nơi mà mọi người mua ủng. Vì định sẽ dành phần lớn thời gian của mình trên ngọn núi của Wolf, nên cô nghĩ mình sẽ cần một đôi.

Ông Hearst gần như thô lỗ, nhưng cô nhìn ông ta không chớp mắt và thoáng nghĩ đến việc chìa ngón tay CỎ giáo vào ông ta. Cô gạt ý nghĩ đó đi vì ngón tay ấy sẽ mất đi quyền lực nếu dùng quá thường xuyên, và một lúc nào đó trong tương lai có thể cô sẽ thực sự cần đến nó. Thế nên cô phớt lờ ông ta và thử ủng cho đến khi tìm ra một đôi vừa vặn thoải mái với chân mình.

Mary muốn về nhà để mặc chiếc quần jean cùng với cái áo chambray lắm rồi; cô thậm chí còn nghĩ đến việc đi ủng quanh nhà để quen chân. Woodrow sẽ không nhận ra cô đâu. Cô nghĩ đến ánh mắt của Wolf và lại bắt đầu run rẩy.

Xe của cô đang đỗ trên đường, cách đó một tòa nhà, lúc này trời mưa nặng hạt và cô tự lên tiếng chửi rủa mình vì đã không chịu lái xe từ cửa hàng quần áo đến cửa hàng nhà Hearst. Ruth không có vỉ hè, và nước mưa đã đọng thành từng vũng lớn bên lề đường. Chà, cô đang đi đôi giày tiện dụng của mình; cứ để chúng phát huy tác dụng đi!

Chúi đầu xuống và giơ cái hộp đựng ủng lên nhằm che bớt nước mưa, Mary lao từ mái hiên cửa hàng và ngay lập tức ướt sũng đến cổ chân khi bước trúng một vũng nước. Cô vừa cầu nhàu về chuyện đó vừa chạy ngang qua một ngõ nhỏ nằm giữa cửa hàng bách hóa và tòa nhà bên cạnh, trước đây vốn là một cửa hàng cắt tóc nhưng giờ đang trống không.

Cô không nghe thấy hay nhìn thấy cái gì di chuyển; cô không hề cảnh giác. Nhưng thỉnh thoảng một bàn tay to lớn, ướt sũng nước mưa chụp ngang miệng cô, và một cánh tay choàng quanh thân trên, khóa chặt lấy tay cô rồi bắt đầu lôi cô vào trong ngõ, tránh xa khỏi đường phố. Theo bản năng Mary chống cự lại, vừa vùng vẫy và đá lung tung vừa thốt lên những âm thanh nghèn nghẹn sau bàn tay của kẻ tấn công. Tay hấn siết quá chặt trên mặt cô đến nỗi các ngón tay của hắn cắm vào má cô đau điếng.

Đám cỏ cao và ướt đầm trong ngõ châm vào chân cô, và cơn mưa làm mắt cô cay xè. Hoảng hốt, cô đá mạnh hơn. Chuyện này không thể nào diễn ra! Hắn không thể nào chỉ lôi cô đi ngay trong ánh sáng ban ngày được! Nhưng hắn có thể; hắn đã làm điều đó với Cathy Teele!

Cô vùng được một tay ra và với ra sau, cào lên mặt hắn. Những ngón tay tuyệt vọng của cô chỉ vớ được đồng vải bố ướt nhẹp. Kẻ tấn công chửi rủa, giọng hằn trâm và khàn đặc, rồi hấn đâm vào bên đầu cô. Những giác quan của Mary mù mẫm đi, và sự vùng vẫy trở nên vô định hướng. Cô ngỡ ngờ nhận biết khi họ đến cuối ngõ và hấn lôi cô ra phía sau tòa nhà bỏ hoang.

Hơi thở của hắn gấp gáp và khò khè bên tai cô khi hắn đè cô nằm sấp xuống nền sỏi và bùn. Cô vùng vẫy để giải thoát cánh tay lần nữa và giơ tay chống xuống đỡ lấy mình; đồng sỏi chà xước lòng bàn tay cô, nhưng cô gần như không cảm thấy. Tay hấn vẫn bịt chặt miệng cô, làm cô nghẹt thở; hấn dí mặt cô xuống đất bẩn và đè người cô xuống bằng thân hình nặng nề của mình.

Tay còn lại của hắn quàng xuống váy cô, kéo nó lên. Mary điên cuồng cào vào tay hắn, cố kéo nó ra để có thể hét lên, và hấn lại đánh cô lần nữa. Cô vô cùng khiếp sợ và tiếp tục cào cấu. Vừa chửi rủa, hấn vừa ép hai chân cô tách ra và đẩy mình vào giữa. Cô có thể cảm thấy nó qua lớp quần của hắn và đồ lót của cô, chọc vào cô, và cô bắt đầu nôn ọe. Chúa ơi, không!

Cô nghe thấy quần áo của mình bị xé, và sự khiếp sợ đã cho cô sức mạnh. Cô cắn điên cuồng vào tay hấn, vớ ra sau cào mắt hấn, móng tay cô cắm vào da thịt tên súc sinh. Một tiếng gầm rống lên bên tai cô, nhưng cô nghe thấy tiếng người hét.

Gã đàn ông trên người cô cứng người lại, rồi hấn chống một tay lên đầu cô và nhổm dậy. Tầm nhìn của cô nhòe nhoẹt vì mưa và bùn, cô chỉ nhìn thấy một ống tay áo màu xanh và một bàn tay tái nhợt đầy tàn nhang trước khi hấn bỏ chạy mất. Từ phía trên và đằng sau cô vọng đến một tiếng nổ lớn, cô ngỡ ngợ tự hỏi liệu có phải giờ mình sẽ bị sét đánh không. Không, sét phải xuất hiện trước khi có sấm chứ nhỉ.

Tiếng chân chạy nện thình thịch trên nền đất, vượt qua cô. Mary nằm im, người cô mềm oặt, hai mắt nhắm nghiền.

Cô nghe tiếng chữ rửa, rồi tiếng chân quay lại. “Mary,” một giọng uy quyền vang lên. “Cô không sao chứ?”

Cô cố mở mắt ra và nhìn thấy Clay Armstrong. Anh ta ướt như chuột lột, đôi mắt xanh điên cuồng, nhưng tay anh ta thật dịu dàng khi xoay cô lại và bế cô lên.

“Cô ổn chứ?” Lúc này giọng nói đã dễ nghe hơn.

Cơn mưa làm mặt cô rất buốt. “Vâng,” cô cố thốt lên, rồi xoay mặt áp vào vai anh ta.

“Tôi sẽ tóm được hấn,” Clay hứa. “Thề với cô, tôi sẽ tóm được thằng con hoang đó.”

Trong thị trấn không có bác sĩ, nhưng Bessie Pylant là một y tá đã được cấp bằng, và Clay đem Mary đến nhà Bessie. Bessie gọi bác sĩ mà chị ta đang làm việc cho và nhờ ông ta lái xe đến từ thị trấn bên cạnh.

Trong lúc đó chị ta cẩn thận lau chùi những vết xước của Mary và đắp đá lên những vết bầm, rồi bắt đầu đổ nước trà nóng, quá-ngọt-ngào xuống cô. Clay đã biến mất. Nhà Bessie đột nhiên đầy phụ nữ; Sharon Wycliffe đến và đảm bảo với Mary rằng cô ta và Dottie có thể xử lý được mọi chuyện vào thứ Hai nếu Mary không muốn đi dạy; Francie Beecham kể chuyện về những ngày bà còn đi dạy, mục đích của bà là rõ ràng, và những người khác làm theo ám hiệu của bà. Mary ngồi im lặng, ôm chặt cái chăn Bessie đã quàng quanh người cô đến nỗi các đốt ngón tay trở nên trắng bệch. Cô biết những người phụ nữ này đang cố làm cô nghĩ đến chuyện khác, và cô biết ơn họ; với sự kiểm soát cứng nhắc, cô tập trung vào những câu chuyện phiếm thường ngày của họ. Ngay cả Cicely Karr cũng đến và vỗ lên tay Mary, bắt chước cuộc tranh cãi mới nổ ra giữa họ chỉ vài giờ trước đó.

Thế rồi bác sĩ đến, và Bessie dẫn Mary vào phòng ngủ để được riêng tư trong khi bác sĩ khám cho cô.

Mary trả lời câu hỏi của ông ta bằng giọng thờ ơ, mặc dù cô nhăn mặt khi bị ông ta chọc vào những chỗ đau bên đầu. Bác sĩ kiểm tra phản ứng đồng tử và mạch của cô, rồi kê cho cô thuốc giảm đau liều nhẹ.

“Cô sẽ ổn thôi,” cuối cùng ông ta nói, tay vỗ lên đầu gối cô. “Không có chấn động gì, thế nên cơn đau đầu của cô sẽ khỏi nhanh thôi. Một giấc ngủ thật ngon sẽ có tác dụng hơn bất kỳ thứ thuốc nào.”

“Cảm ơn ông vì đã đến tận đây,” Mary lịch sự đáp lại.

Cảm giác tuyệt vọng đang lớn dần trong cô. Mọi người thật tuyệt, nhưng Mary có thể cảm thấy cuộn dây trong người mình đang cuộn lại càng lúc càng chặt hơn. Cô cảm thấy bồn chồn và bị phờ bầy. Cô cần riêng tư, cần được tắm rửa, và hơn bất kỳ thứ gì khác, cô cần Wolf.

Cô rời khỏi phòng ngủ và thấy Clay đã quay lại. Anh ta ngay lập tức đến chỗ cô và nắm lấy tay cô. “Cô cảm thấy thế nào?”

“Tôi không sao.” Nếu phải nói câu này một lần nữa, có lẽ Mary sẽ hét lên mất.

“Tôi cần lời khai của cô, nếu cô nghĩ mình có thể làm được bây giờ.”

“Được, không sao.” Thuốc giảm đau bắt đầu có tác dụng; Mary có thể cảm thấy cảm giác mơ hồ lan rộng khi thuốc làm cảm xúc của cô mụ mẫm. Cô để Clay dẫn mình đến ghế và một lần nữa kéo chặt cái chăn quanh mình. Cô thấy lạnh.

“Cô không phải lo sợ,” Clay an ủi. “Hấn đã bị bắt. Giờ hấn đang bị giam rồi.”

Điều đó làm cô chú ý, và cô trở mắt nhìn anh ta. “Bắt? Anh biết hấn là ai à?”

“Tôi đã nhìn thấy hấn.” vẻ sắt đá quay lại trong giọng nói của Clay. “Nhưng hấn ta đội mũ trùm đầu mà?” Cô nhớ điều đó, nhớ cảm giác lớp vải bố dưới ngón tay cô.

“Ừ, nhưng tóc hấn thò ra sau lưng dưới mũ.”

Mary ngẩng lên nhìn Clay, cảm giác mù mẫm trong cô chuyển thành kinh hoàng. Tóc hấn ta đủ dài để thò ra khỏi mũ trùm ư? Chắc chắn Clay không nghĩ rằng... chắc chắn không rồi! Cô muốn nôn. “Wolf?” Cô thì thào.

“Đừng lo. Tôi đã bảo cô hấn đang bị giam rồi.”

Nắm tay cô siết chặt đến nỗi móng tay cắm vào lòng bàn tay. “Vậy thì thả anh ấy ra đi.”

Clay trông sững sốt, rồi trở nên giận dữ. “Thả hấn ra! Mẹ kiếp, Mary, cô không thể nghĩ thông suốt được rằng hấn đã tấn công cô sao?”

Cô chậm chạp lắc đầu, mặt trắng bệch. “Không, không phải anh ấy.”

“Tôi đã thấy hấn,” Clay nói, nhấn mạnh từng từ. “Hấn cao và có mái tóc dài màu đen. Mẹ kiếp, còn ai vào đây nữa chứ?”

“Tôi không biết, nhưng đó không phải Wolf.”

Đám phụ nữ im lặng, ngồi hóa đá trong lúc lắng nghe cuộc tranh cãi. Cicely Karr lên tiếng, “Chúng tôi đã cố cảnh báo cô, Mary.”

“Vậy thì các người đã cảnh báo tôi nhầm người!” Mắt long lên, Mary trừng trừng nhìn quanh phòng, rồi quay lại với Clay. “Tôi đã thấy tay hấn! Hấn là người da trắng, một người Áng lê. Hấn có bàn tay đầy tàn nhang. Đó không phải là Wolf Mackenzie!”

Hai hàng lông mày của Clay cau lại. “Cô chắc chắn về chuyện này chứ?”

“Chắc chắn. Hấn chống tay lên đất ngay trước mắt tôi.” Cô vớ tay túm lấy ống tay áo của Clay. “Thả Wolf ra khỏi phòng giam, ngay lập tức! Ngay lúc này, anh nghe thấy tôi nói rồi chứ! Và tốt hơn hết là anh ấy không có vết xước nào trên người!”

Clay đứng dậy bước về phía điện thoại, và một lần nữa Mary nhìn quanh đám phụ nữ trong phòng. Tất cả bọn họ đều xanh lét và lo lắng. Mary có thể đoán vì sao. Chẳng nào họ còn nghi ngờ Wolf, thì họ vẫn còn một mục tiêu an toàn cho nỗi sợ hãi và sự tức giận của mình. Giờ họ phải tự nhìn vào chính mình, vào ai đó trong số họ. Rất nhiều đàn ông trong khu vực này có bàn tay đầy tàn nhang, nhưng Wolf thì không. Tay anh gầy, sẫm màu và sạm đi vì nắng gió, lại chai sần vì nhiều năm làm việc tay chân và cưỡi ngựa. Cô có thể cảm thấy đôi bàn tay đó bằng da bằng thịt. Cô muốn hét lên rằng Wolf chẳng có lý do gì để tấn công cô, bởi vì anh có thể có cô bất kỳ lúc nào anh muốn, nhưng cô không nói gì. Cảm giác mù mẫm đang quay trở lại. Cô chỉ muốn chờ Wolf, nếu như anh có đến với cô.

Một giờ sau Wolf bước vào nhà Bessie mà không hề gõ cửa như thể anh là chủ nhà. Hàng loạt tiếng thở dốc hắt ra khi anh xuất hiện trên ngưỡng cửa, bờ vai rộng gần như trải dài từ đầu đến cuối xà nhà. Anh thậm chí còn không thèm liếc nhìn những người khác trong phòng. Mắt anh gắn chặt vào Mary, đang co quắp trong tấm chăn, mặt trắng bệch. Đôi ủng của anh vang vọng trên sàn nhà khi anh bước thẳng đến chỗ cô và cúi xuống. Đôi mắt đen rà soát cô từ đầu đến chân; thế rồi tay anh chạm vào cằm cô, xoay đầu cô về phía ánh đèn để có thể thấy vết xước trên má cô và các vết bầm trên lớp da thịt mềm mại. Anh nhắc tay cô lên để kiểm tra lòng bàn tay trắng xù. Quai hàm anh siết chặt.

Mary muốn òa lên khóc, nhưng thay vào đó cô cố nở một nụ cười run rẩy. “Anh đã cắt tóc,” cô nhẹ nhàng nói, rồi siết các ngón tay lại với nhau để không lùa chúng qua những lọn tóc dày mềm mại nằm một cách hoàn hảo trên cái đầu rất đẹp của anh. “Việc đầu tiên trong sáng nay,” anh lầm nhảm. “Em không sao chứ?”

“Vâng. Hấn - hấn đã không thể... anh biết đấy.”

“Anh biết.” Wolf đứng dậy. “Anh sẽ quay lại sau. Anh sẽ tóm được hấn. Anh hứa với em, anh sẽ tóm được hấn.”

Giọng Clay sắc lẹm, “Đó là việc của luật pháp.”

Mắt Wolf ánh lên ánh lửa đen lạnh lẽo. “Luật pháp làm việc không được tốt lắm.” Anh bước ra mà không nói thêm lời nào, và Mary lại cảm thấy lạnh lẽo. Trong lúc anh ở đây, cuộc sống lại sinh sôi trong cơ thể mụ mẫm của cô, nhưng giờ nó đã biến mất. Anh đã bảo anh sẽ quay lại, nhưng cô nghĩ mình nên về nhà. Mọi người rất tử tế, quá tử tế; nhưng cô cảm thấy như thể mình sẽ hết lên.

Cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

7. Chương 7

Mặc dù sưng sốt trước vẻ ngoài quá khác của Wolf, nhưng Clay chỉ mất một giây để theo sau anh. Đúng như Clay nghi ngờ, Wolf dừng xe trước con ngõ mà Mary đã bị tấn công. Lúc Clay đậu chiếc xe tuần tra và bước vào con ngõ, Wolf đã quỳ xuống trên một chân, xem xét mặt đất đầy bùn. Anh thậm chí còn chẳng thèm nhìn lên khi Clay đến gần. Thay vào đó anh tiếp tục tập trung xem xét từng cọng cỏ, từng viên sỏi, từng dấu vết trầy xước, từng chỗ lồi lõm.

Clay hỏi, “Anh cắt tóc khi nào?”

“Sáng nay. Tại tiệm cắt tóc ở Harpton.”

“Vì sao?”

“Vì Mary bảo tôi cắt,” Wolf trả lời thẳng thừng, rồi quay lại tập trung vào mặt đất.

Anh chậm rãi đi từ con ngõ ra phía sau khu nhà, dừng lại nơi kẻ tấn công đã đẩy Mary xuống đất. Thế rồi anh đi tiếp, theo đúng lối mà kẻ tấn công đã đi, và ở con ngõ tiếp theo anh gầm một tiếng đầy thỏa mãn rồi quỳ xuống cạnh một dấu chân mờ mờ.

Clay đã đi khắp chỗ này, và nhiều người khác cũng thế. Clay nói điều đó với Wolf, “Dấu chân đó có thể là của bất kỳ ai.”

“Không. Đây là dấu của loại giày đế mềm, không phải ủng.” Sau khi xem xét dấu chân đó lâu hơn, Wolf nói, “Chân hắn đi hơi chữ bát. Tôi đoán hắn khoảng tám mươi kilôgam, có thể là tám hai. Hắn không cường tráng lắm. Hắn đã khá mệt khi đi xa đến cỡ này.”

Clay cảm thấy bất an. Một số người sẽ nghĩ khả năng lần theo dấu vết này là một đặc điểm trong dòng dõi Anh diêng của Wolf, nhưng họ đã sai. Trong cuộc sống hoang dã, những kẻ săn lùng xuất sắc có thể theo dấu người khác ở vùng hoang vu dễ dàng như theo dấu một con mồi có dấu sơn ướn trên đế ủng, nhưng những chi tiết Wolf vừa phát hiện ra thì chỉ có kẻ được huấn luyện chuyên nghiệp mới nhận thấy. Clay tin những gì Wolf nói, vì anh đã nhìn thấy những người khác, dù không nhiều, có thể lần theo dấu vết giống như thế.

“Anh đã ở Việt Nam?” Clay đã biết chuyện đó, nhưng đột nhiên nó trở nên quan trọng.

Wolf vẫn đang xem xét dấu chân. “Đúng. Còn anh?”

“Bộ binh 21. Anh ở đơn vị nào?”

Wolf ngẩng lên, một nụ cười khinh bạc thoáng trên môi. “Tôi là một LRRP.”

Cảm giác bất an của Clay trở thành ớn lạnh. LRRP, phát âm là “lurp”, là những người lính trong Lực lượng viễn thám Hoa Kỳ. Không giống như lính bộ binh thông thường, LRRP ở hàng tuần trong rừng nhiệt đới và cao nguyên, cách xa nội địa, săn lùng và bị săn lùng. Họ sống sót chỉ nhờ vào trí thông minh, khả năng chiến đấu hoặc hòa lẫn vào bóng tối, tùy theo tình hình. Clay đã thấy họ chui ra từ bụi rậm, gầy guộc và bẩn thỉu, bốc mùi như thú hoang - mà về cơ bản thì họ chính là thú hoang, với ánh mắt giết người, quá kích động, quá cảnh giác, đến nỗi bất ngờ chạm vào họ hay gọi họ từ phía sau thôi cũng đã là nguy hiểm lắm

rồi. Đôi khi họ còn không thể chịu được sự đụng chạm của người khác cho đến khi thần kinh họ dịu lại. Kể không ngoan sẽ bước nhẹ nhàng quanh một người lính LRRP vừa mới quay trở về từ trận địa.

Trong ánh mắt Wolf lúc này chỉ có sự lạnh lẽo và chết chóc, một nỗi tức giận khủng khiếp mà Clay chỉ có thể lường được sức mạnh của nó, mặc dù anh hiểu. Wolf lại cười, và bằng giọng quá sức điềm tĩnh, gần như êm ái, anh nói, “Hắn đã phạm sai lầm.”

“Sai lầm gì?”

“Hắn đã đụng đến người đàn bà của tôi.”

“Săn lùng hắn không phải việc của anh. Đó là việc của luật pháp.”

“Vậy thì luật pháp tốt hơn hết nên bám sát tôi đi,” Wolf nói, rồi bỏ đi. Clay trở mắt nhìn theo Wolf, thậm chí còn không ngạc nhiên trước tuyên bố thẳng thừng rằng Mary là người đàn bà của Wolf. Con ớn lạnh lại chạy dọc sống lưng Clay và anh rùng mình. Thị trấn Ruth đã sai lầm khi phán xét người đàn ông này, nhưng kẻ hiếp dâm còn phạm sai lầm nghiêm trọng hơn, một sai lầm có thể dẫn đến cái chết.

Mary điềm tĩnh phớt lờ tất cả những lời phản đối và nài nỉ khi cô tuyên bố ý định lái xe về nhà. Họ có ý tốt, và cô cảm kích sự quan tâm của họ, nhưng cô không thể ở lại thêm một giây nào nữa. Về thể xác cô không bị tổn hại gì, và bác sĩ đã bảo rằng cơn đau đầu của cô sẽ dịu đi trong vài giờ tới. Cô đơn giản là phải về nhà.

Thế là cô lái xe về nhà một mình trong màn mưa mù mịt, những cử động theo quán tính. Sau đó, cô không thể nhớ được mình đã về nhà như thế nào. Tất cả những gì cô nhận thức được khi lê người vào ngôi nhà cũ kỹ kéo kẹt là cảm giác hết sức nhẹ nhõm, và cảm giác đó làm cô hoảng sợ đến nỗi cô phải gạt nó đi. Cô không cho phép bản thân nghỉ ngơi, không phải lúc này. Có lẽ là sau đây. Còn ngay lúc này cô phải cố hết sức duy trì sự tỉnh táo và bình tĩnh.

Woodrow lượn lờ quanh chân cô vài lần, kêu meo meo thăm nã. Mary lê mình để cho nó ăn, mặc dù nó đã tròn quay rồi; và nỗ lực đó khiến cô kiệt sức. Cô ngồi xuống bàn, xếp hai tay trong lòng, rồi ôm chặt lấy người, bắt động.

Đó là tư thế mà Wolf tìm thấy cô nửa giờ sau đó, ngay khi ánh sáng ban ngày xám xịt bắt đầu nhạt đi. “Sao em không chờ anh?” Anh hỏi từ trên ngưỡng cửa, giọng anh trầm ấm, dịu dàng.

“Em phải về nhà,” Mary giải thích. “Anh sẽ đưa em về.”

“Em biết.”

Anh ngồi xuống cạnh cô và nắm lấy hai bàn tay lạnh giá, đang siết chặt vào nhau của cô. Cô nhìn anh chăm chăm, và trái tim anh siết lại như nắm đấm trong lồng ngực.

Anh sẽ đánh đổi bất kỳ điều gì để không bao giờ phải thấy ánh mắt đó của cô.

Cô luôn bắt khuất, với thái độ “coi trời bằng vung”. Cơ thể cô mỏng manh, nhưng cô không bao giờ để mình bị đánh bại. Bởi vì ý nghĩ thất bại quá xa lạ với cô, cả đời cô đã sống với phương châm đó và xem chuyện những chủ cửa hàng run rẩy trước ngón tay ngúc ngoắc của cô là điều đương nhiên. Thái độ đó đôi khi làm anh cáu tiết, nhưng nó mê hoặc anh nhiều hơn. Con mèo cứ nghĩ mình là con hổ, và bởi vì cô hành động như thể mình là con hổ, nên người khác phải nhượng bộ.

Giờ cô không còn bất khả chiến bại nữa. Về yếu đuối khiếp sợ hiện lên trong ánh mắt, và anh biết cô sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc cô trở nên bất lực. Đồ cặn bã đó đã đánh cô, làm nhục cô, thật sự dìm cô xuống bùn.

“Anh có biết điều em thực sự khiếp sợ là gì không?” Cô hỏi anh sau một khoảng lặng dài.

“Là gì?”

“Em đã muốn lần đầu tiên của mình là với anh, thế mà hắn suýt nữa...” Cô dừng lại đột ngột, không thể nói hết câu.

“Nhưng hắn chẳng làm được gì mà.”

“Không làm được gì cả. Hắn kéo váy lên và thúc vào em. Hắn đang xé quần áo em thì Clay - em nghĩ Clay đã hét lên. Hình như anh ta đã nổ súng. Em nhớ mang máng là có nghe thấy một tiếng đùng, nhưng em tưởng đó là tiếng sấm.”

Giọng nói đều đều, không âm sắc của cô làm Wolf lo lắng, và anh nhận ra cô vẫn còn sốc. “Anh sẽ không để hắn đến gần em nữa. Anh hứa.”

Cô gật đầu, rồi nhắm mắt lại.

“Em đi tắm đi,” Wolf nói, tay đỡ cô đứng dậy. “Tắm nước nóng thật lâu, và trong khi em tắm, anh sẽ nấu món gì đó. Em thích ăn gì?”

Mary cố nghĩ ra món gì đó, nhưng ngay cả ý nghĩ về thức ăn cũng trở nên ghê tởm. “Em chỉ cần trà thôi.” Anh lên cầu thang cùng cô; cô đi vững vàng, nhưng sự vững vàng đó dường như rất mong manh, như thể cô chỉ suýt soát duy trì được sự kiểm soát. Anh ước gì cô khóc hay gào thét lên, hay bất cứ phản ứng nào có thể phá tan sự căng thẳng trong người.

“Em chỉ lấy váy ngủ thôi. Anh không phiền nếu em lấy váy ngủ chứ?” Cô có vẻ lo lắng, như thể sợ rằng mình quá phiền hà.

“Không.” Anh định với tay ra chạm vào cô, vòng tay ôm quanh eo cô, nhưng rồi lại buông thõng tay xuống. Có thể cô không muốn ai chạm vào mình. Một cảm giác buồn nôn dâng lên trong anh khi anh nhận ra rằng có thể lúc này cô sẽ thấy sự đụng chạm của anh hay của bất kỳ người đàn ông nào khác đều đáng kinh tởm. Mary lấy váy ngủ và ngoan ngoãn đứng trong căn phòng tắm lỗi thời trong khi Wolf chỉnh nước tắm. “Anh sẽ xuống dưới nhà,” anh nói khi đứng thẳng dậy và lùi lại. “Đừng chốt cửa.”

“Vì sao?” Mắt cô mở to nghiêm nghị.

“Phòng em bị ngắt, hay cần đến anh.”

“Em sẽ không ngắt.”

Anh khẽ mỉm cười. Đúng, Mary Elizabeth Potter sẽ không ngắt; cô sẽ không cho phép mình yếu đuối như thế. Có lẽ không phải sự căng cứng làm cô thẳng đờ như thế; mà là chất thép trong cô.

Nếu cô chịu ăn, anh biết mình cũng không thể ép cô ăn nhiều, nhưng anh vẫn hâm nóng một ca súp. Súp vừa sôi, trà vừa pha xong thì Mary bước vào bếp.

Cô không nghĩ đến chuyện khoác áo choàng mà chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ cotton trắng giản dị. Wolf bắt đầu đổ mồ hôi, vì dù chiếc váy ngủ khá kín đáo, nhưng anh vẫn có thể thấy núm vú của cô sẫm lại qua lớp vải. Anh thầm nguyện rửa khi cô ngồi xuống bàn như một đứa trẻ ngoan ngoãn - giờ không phải lúc để thêm khát nhục dục. Nhưng tự nhủ như thế cũng không ngăn được nỗi khao khát đang dâng lên; anh muốn cô, lúc nào cũng muốn điên cuồng.

Mary ăn súp một cách máy móc mà không hề phản đối, uống thêm trà, rồi cảm ơn anh vì đã pha trà. Wolf dọn bàn và rửa mấy chiếc đĩa; khi anh quay lại, cô vẫn đang ngồi ở bàn, hai tay xếp lại và mắt nhìn vào hư vô.

Anh khẽ khựng người lại và lăm bắm một tiếng chữ thề. Anh không thể chịu đựng cảnh này thêm một phút nào nữa. Anh lập tức nhắc cô ra khỏi ghế và ngồi xuống, đặt cô lên lòng anh.

Cô cứng người lại trong vòng tay anh trong khoảnh khắc; rồi một tiếng thở dài thoát ra giữa đôi môi khi cô thả lỏng người trên ngực anh. “Em sợ lắm,” cô thì thầm.

“Anh biết, cưng à.”

“Làm sao anh biết được? Anh là đàn ông cơ mà.” Giọng cô có chút hung hăng.

“Ừ, nhưng anh đã ngồi tù, nhớ không?” Wolf tự hỏi liệu cô có biết anh đang nói gì hay không, và rồi anh thấy cô cau mày lại suy nghĩ.

Thế rồi cô “ồ” lên một tiếng, bắt đầu quắc mắt thật dữ tợn. “Nếu ai đó làm anh đau...”

“Chờ đã! Không, anh không bị tấn công. Anh đánh nhau rất giỏi, và ai cũng biết điều đó.” Anh không kể cô nghe làm thế nào tiếng tăm anh lại nổi như cồn như thế. “Nhưng chuyện đó xảy ra với những người tù khác, và anh biết nó có thể xảy ra với anh, thế nên lúc nào anh cũng phải cảnh giác.” Anh chỉ ngủ chập chờn, lúc nào cũng cầm trong tay con dao làm từ một chiếc thìa được mài sắc; buồng giam của anh giấu nhiều loại vũ khí, và đám cai ngục đã thấy mà không biết chúng là gì. Chỉ có một người lính LRRP từng thấy những thứ vũ khí anh đã làm và mang theo thì mới biết. Phải, anh luôn cảnh giác.

“Em rất mừng,” cô nói, rồi đột nhiên rúc đầu vào cổ anh và khóc. Wolf ôm cô thật chặt, ngón tay anh luồn vào tóc cô, miết lấy da đầu cô. Cơ thể mềm mại, mảnh mai của cô rung lên trong từng tiếng nấc khi cô quần tay quanh cổ anh. Cô không nói gì thêm và anh cũng thế, nhưng họ không cần đến lời nói.

Anh ôm ấp cô đến khi cuối cùng cô cũng sụt sịt và mặt mẫn nhìn lên, “Em cần hỉ mũi.”

Anh với lấy hộp đựng khăn giấy, lôi ra một tờ rồi để nó vào tay cô. Mary hỉ mũi theo cách vô cùng nữ tính, rồi ngồi im thít, cố nghĩ ra cách tốt nhất để thích ứng với những gì vừa xảy ra. Cô biết chuyện này có thể tệ hơn, nhưng nó cũng đã đủ tồi tệ rồi. Cô chỉ nghĩ được một điều: đêm nay cô không muốn ở một mình. Cô không thể chịu được đám đàn bà om sòm quanh cô, nhưng nếu Wolf chịu ở lại với cô, cô sẽ không sao.

Cô ngẩng lên nhìn anh. “Anh sẽ ở lại với em đêm nay chứ?”

Mọi cơ bắp trên thân hình to lớn của Wolf căng lên, nhưng anh không thể từ chối. “Em biết anh sẽ ở lại mà. Anh sẽ ngủ ở...”

“Không. Ý em là - liệu anh có thể ngủ cùng em đêm nay, và ôm em để em không phải ở một mình được không, chỉ đêm nay thôi, em nghĩ đến mai em sẽ ổn.”

Anh hy vọng cô sẽ dễ dàng vượt qua, nhưng chắc là không thể. Những ký ức sẽ còn đó, nhảy xổ ra từ những góc tối để tóm lấy Mary những lúc cô ít ngờ nhất. Cho đến ngày nhắm mắt xuôi tay, cô cũng không thể quên đi hoàn toàn, và vì thế anh muốn tóm kẻ đã tấn công cô và bẻ gãy cổ hắn. Theo đúng nghĩa đen.

“Anh sẽ gọi Joe và báo cho nó anh đang ở đâu,” Wolf nói, rồi nhấc cô ra khỏi lòng.

Trời vẫn còn sớm, nhưng mi mắt của cô đang sụp xuống, và sau khi gọi điện cho Joe xong thì anh kết luận trì hoãn chuyện này cũng chẳng ích gì. Cô cần lên giường.

Anh tắt đèn rồi vòng tay quanh người cô khi họ cùng nhau trèo lên cầu thang nhỏ hẹp. Da thịt cô ấm áp và dẻo dai dưới lớp cotton mỏng manh, và cảm giác ấy làm tim anh bắt đầu đập một cách khó nhọc. Quai hàm anh siết lại khi máu chảy rần rật trong cơ thể, tụ lại dưới háng. Anh sắp có một đêm khổ sở, và anh biết điều đó.

Phòng ngủ của cô quá lỗi thời, trông như lạc hậu cả thế kỷ, nhưng anh chẳng kỳ vọng điều gì khác. Nơi này thơm nức mùi tử đinh hương dịu dịu của Mary. Cơ nhúc nhối trong háng anh càng dữ dội hơn.

“Mong là giường đủ rộng cho anh,” cô vừa nói vừa lo lắng nhìn chiếc giường đôi.

“Nằm được mà.” Nó không đủ rộng, nhưng sẽ vừa. Anh sẽ phải mất cả đêm cuộn người quanh cô. Mông cô sẽ áp vào anh, và anh sẽ phát điên trong cảm lạnh mất. Đột nhiên anh không biết mình có thể làm được không, không biết mình có thể nằm với cô cả đêm mà không chiếm lấy cô không. Cho dù tâm trí anh có nói gì đi nữa, cơ thể anh vẫn biết nó muốn gì; anh đã cương cứng đến nỗi tất cả những gì anh có thể làm là ngăn không để mình rên lên.

“Anh muốn nằm bên nào?”

Chuyện đó thì quan trọng gì chứ? Dàn vật vẫn là dàn vật, cho dù anh có nằm bên nào đi chăng nữa. “Bên trái.”

Mary gạt đầu và giở chăn ra. Wolf muốn nhìn đi nơi khác khi cô trèo vào giường, nhưng mắt anh không nghe lời. Anh thấy đường cong trên mông cô khi chiếc váy ngủ bị kéo căng trong thoáng chốc. Anh thấy đôi chân mảnh khảnh trắng trẻo của cô và ngay lập tức hình dung ra cảnh chúng quần quanh hông mình. Anh thấy hình dáng hai bầu vú xinh xắn cùng với núm vú hồng hồng, và nhớ lại cảm giác ngực cô trên tay anh, núm vú cô trong miệng anh, mùi vị của cô.

Đột nhiên anh cúi xuống và kéo tấm chăn lên người cô. “Anh phải đi tắm đã”

Anh thoáng nhìn thấy ánh sợ hãi vì phải ở một mình trong mắt cô, nhưng rồi cô chế ngự nó và nói, “Khăn ở trong tủ cạnh cửa phòng tắm ấy.” Wolf vừa đứng trong phòng tắm vừa gay gắt chửi rửa mình, tay giặt đồng quần áo ra. Tắm nước lạnh chẳng giúp được gì; gần đây anh thường xuyên làm thế, và hiệu quả của nó chỉ tồn tại trong thời gian ngắn kỷ lục. Anh cần Mary - trần truồng, bên dưới anh, bao phủ lấy phần da thịt căng phồng và rợn rã của anh. Cô sẽ khít chặt đến nỗi anh chẳng thể kéo dài đến một phút...

Mẹ kiếp. Anh không thể rời bỏ cô, không phải tối nay. Anh chẳng bận tâm đến cái giá phải trả.

Toàn thân Wolf nhúc nhối khi anh đứng dưới dòng nước ấm xối xả.

Anh không thể chui vào giường với cô như thế này. Hẳn là cô không muốn bị anh chọc vào người suốt đêm. Cô cần được trấn an, không phải nhục dục. Ngoài ra, anh không chắc lắm về khả năng kiểm soát của mình. Anh không gần gũi người đàn bà nào lâu rồi, và anh cũng muốn cô từ quá lâu rồi.

Anh không thể rời bỏ cô, nhưng cũng không thể đến với cô như thế này. Wolf biết mình phải làm gì, và bàn tay đầy xà phòng của anh trượt xuống dưới. Ít nhất thì điều này cũng cho anh chút kiểm soát, bởi vì anh thả căng họng mình còn hơn nhìn thấy nỗi sợ hãi và yếu đuối trong mắt Mary lần nữa.

Mary nằm rất yên lặng khi anh chui vào cùng cô, và cũng không cựa quậy gì khi anh tắt đèn. Không phải đến khi cơ thể anh làm tấm đệm lún xuống thì cô mới quay người nằm nghiêng. Anh cũng nằm nghiêng, và quàng một cánh tay quanh hông cô để kéo cô áp thật sát vào người mình. Cô thở dài, cơ thể căng cứng từ từ dịu lại rồi nhẹ nhàng tựa vào anh.

“Thế này thật dễ chịu,” cô thì thầm. “Em không sợ sao?”

“Sợ anh ư? Không. Em không bao giờ sợ anh.” Giọng cô thật mềm mại, dịu dàng. Cô với tay ra sau ôm lấy quai hàm anh. “Đến sáng em sẽ ổn, anh cứ chờ mà xem. Giờ em chỉ quá mệt nên không thể đối mặt với chuyện này. Anh sẽ ôm em cả đêm chứ?”

“Nếu em muốn thế.”

“Xin anh đấy.”

Wolf vuốt tóc cô sang một bên và đặt một nụ hôn lên gáy cô, cảm thấy sung sướng vì cô khẽ rùng mình khi anh làm thế. “Rất hân hạnh,” anh dịu dàng nói. “Ngủ ngon nhé cưng.”

Cơn bão đánh thức cô. Mới chỉ bình minh, ánh sáng vẫn còn mờ mờ, và những đám mây đen càng làm bầu trời thêm xám xịt. Cơn bão thật dữ dội, nhắc cô nhớ lại những trận bão dữ tợn ở miền Nam. Chớp xé ngang bầu trời tối đen, và tiếng sấm đùng đoàng làm không trung rung chuyển. Cô lười biếng đếm số giây trong khoảng thời gian ngắt quãng giữa những tia sét và tiếng sấm để đoán xem cơn bão ở bao xa - có lẽ là khoảng bảy dặm. Rồi trời đổ mưa, âm thanh rầm rập trên mái tôn cũ kỹ. Cảm giác thật tuyệt.

Mary cảm thấy vừa tràn đầy sức sống vừa vô cùng bình tĩnh, như thể đang chờ đợi điều gì đó. Ngày hôm qua, theo đúng nghĩa đen, đã là quá khứ. Nó không thể làm cô tổn thương nữa. Hôm nay là hiện tại, và hiện tại là Wolf.

Anh không có trên giường, nhưng cô biết anh đã ở đó suốt đêm. Ngay cả trong giấc ngủ cô cũng cảm thấy có anh, cảm thấy hai cánh tay mạnh khỏe của anh ôm lấy cô. Được ngủ cùng nhau là niềm vui sướng vô hạn mà cô không thể diễn tả, như thể đó là định mệnh. Cũng có thể định mệnh là thế. Cô không thể ngăn mình ước ao...

Anh đâu rồi? Cô thoáng ngửi thấy mùi cà phê và ra khỏi giường. Cô vào phòng tắm, chải tóc và đánh răng, rồi quay lại phòng ngủ để mặc quần áo. Thật kỳ cục, đột nhiên cô cảm thấy chiếc áo ngực vừa mặc vào thật quá sức cầm tù, thế là cô cởi bỏ. Cả cơ thể cô rợn rã, và cảm giác mong đợi dần tăng lên. Thậm chí quần lót cũng là thừa thãi. Vì vậy cô chỉ tròng chiếc váy ở nhà bằng cotton rộng rãi bên ngoài cơ thể trần truồng và chân không bước xuống tầng.

Anh không có trong phòng khách, cũng không có ở trong bếp, mặc dù bình cà phê trống không cùng chiếc tách trong bồn rửa giải thích cho mùi hương thoang thoảng. Cửa nhà bếp đang mở, cánh cửa liếp không

ngăn được luồng không khí lạnh ẩm, và mùi mưa tươi mát hòa quyện với mùi cà phê. Xe của anh vẫn đỗ ở hiên sau nhà.

Chỉ mất vài phút để đun sôi nước và pha một gói trà, Mary ngồi xuống bàn ăn và uống trà, ngắm nhìn màn mưa đang trút xuống bên cửa sổ. Trời hơi lạnh, lẽ ra cô phải rung mình vì chỉ mặc mỗi chiếc váy mỏng, nhưng cô không thấy lạnh. Giờ cô chỉ nghĩ đến Wolf.

Cô vừa bước được nửa đường từ bàn ra bồn rửa với cái tách rỗng trên tay thì đột nhiên anh xuất hiện ở đó, đứng bên kia cánh cửa liếp, nhìn cô qua tấm lưới sắt. Quần áo anh dính chặt vào người, nước mưa trên mặt nhỏ xuống thành giọt. Mary đứng người lại, đầu quay sang bên nhìn anh chằm chằm.

Trông Wolf thật hoang dã, ban sơ, hai mắt nhắm lại và sáng lấp lánh, chân dang rộng. Cô có thể thấy từng hơi thở phập phồng trên ngực anh, thấy mạch máu đập rộn ràng trên cổ anh. Mặc dù anh đứng rất yên lặng nhưng cô có thể cảm thấy toàn thân anh đang rung lên vì căng thẳng. Trong khoảnh khắc đấy cô biết anh sắp sửa chiếm lấy cô, và cô biết đó là căn nguyên cảm giác mong chờ trong cô.

“Anh sẽ luôn là người lạ,” Wolf nói bằng giọng trầm khàn, gần như bị tiếng mưa âm ỉ át mất. “Người ta sẽ luôn khinh bỉ anh vì điều đó. Hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi đồng ý làm người đàn bà của anh, bởi vì sẽ không có đường cho em quay lại đâu.”

Một cách nhẹ nhàng, rành rọt, cô nói, “Em không muốn quay lại.”

Anh mở cánh cửa liếp ra rồi bước vào trong bếp, động tác chậm rãi và thông thả. Tay Mary run rẩy khi cô đặt chiếc tách lên tủ bát, rồi quay lại đối mặt với anh.

Anh đặt hai tay lên eo cô và nhẹ nhàng kéo cô sát vào mình; quần áo anh ướt sũng, và ngay lập tức thân váy phía trước của cô ướt đầm. Hai tay Mary trượt lên vai anh rồi đan vào nhau sau cổ anh, môi cô rướn lên gặp môi anh. Nụ hôn của anh thật chậm và thật sâu, làm ngón chân cô co lại khi cảm giác sung sướng nóng bỏng bắt đầu xuyên thẳng qua người. Giờ cô đã biết cách hôn, và cô vừa đón chào lưỡi anh vừa đùa nghịch với nó bằng lưỡi mình. Ngực anh thắt lại trước hơi thở thật sâu và đột ngột, và tay anh siết chặt trên người cô. Đột nhiên nụ hôn không còn chậm rãi nữa, mà trở nên đói khát và cấp bách, và áp lực từ môi anh gần như đau đớn.

Cô cảm thấy anh kéo váy cô lên, rồi lòng bàn tay chai sần của anh trượt trên đùi cô. Tay anh tiến đến hông cô và dừng lại, rung mình trước sự kích thích mãnh liệt khi anh nhận ra cô hoàn toàn trần truồng bên dưới chiếc váy. Chậm rãi, tay anh di chuyển lên ve vuốt cặp mông trần của cô. Cảm giác thật sung sướng và kỳ lạ... Anh đã mở ra một thế giới hoàn toàn mới cho cô, thế giới của khoái lạc thể xác, và anh vẫn liên tiếp mở rộng đường biên của nó.

Không thể đợi nữa, anh bế thốc cô lên. Mặt anh khắc nghiệt và kiên quyết khi nhìn xuống cô. “Lần này anh sẽ chỉ dừng lại nếu ngôi nhà bốc cháy,” anh lạnh lẽo nói. “Anh không quan tâm nếu điện thoại đổ chuông, hay ai đó ghé thăm, hay thậm chí là cả tiếng gõ cửa phòng ngủ. Lần này, chúng ta sẽ đi đến cùng.”

Cô không trả lời, nhưng lại trao cho anh một nụ cười chậm rãi, ngọt ngào khiến anh bốc lửa và chỉ muốn chiếm lấy cô ngay tại chỗ. Vòng tay anh siết lại khi anh đưa cô lên chiếc cầu thang ọp ọp để vào trong phòng ngủ, rồi cẩn thận đặt cô lên giường.

Anh đứng đó nhìn xuống cô một lát, rồi bước về phía cửa sổ và nâng cửa sập lên. “Cứ để cơn bão ủa vào,” anh nói, và rồi cơn bão xông vào cùng họ, lấp đầy căn phòng tranh tối tranh sáng bằng âm thanh và sự rung chuyển từng hồi. Luồng không khí lạnh đầy nước mưa quét qua người cô, mát lạnh và sạch sẽ trên làn da nóng hổi. Cô thở hắt ra, âm thanh nhỏ đó bị nhấn chìm dưới tiếng sấm và tiếng mưa sầm sập.

Bên cửa sổ, dưới ánh sáng mờ mờ phác nên đường nét của những cơ bắp khỏe mạnh, Wolf cởi bỏ đồng quần áo ướt ra khỏi người. Mary nằm trên giường, lặng lẽ ngắm anh. Chiếc áo bị lột ra trước, để lộ bờ vai tròn bóng, chắc nịch và phần bụng cơ bắp. Chỉ chạm vào anh cô đã biết anh rắn chắc đến khó tin, không có chút mỡ thừa nào bên dưới làn da trơn phẳng đó. Anh cúi xuống lột ủng và tất, rồi đứng thẳng dậy tháo thắt lưng. Âm thanh ầm ĩ từ cơn bão khiến những động tác của anh như một vở kịch câm, nhưng cô vẫn hình dung ra tiếng tách nho nhỏ khi anh bật khóa quần jean, rồi tiếng khóa quần rít lên khi hàm răng kim loại mở tách ra. Không một chút do dự, anh đẩy quần jean và quần lót xuống rồi bước ra khỏi đồng áo quần.

Anh hoàn toàn khỏa thân. Tim Mary nảy lên đau đớn trong lồng ngực khi cô nhìn anh chăm chú, cho đến lúc này mới cảm thấy mình nhỏ bé và bất lực biết bao khi ở cạnh anh. Anh thật to lớn, mạnh mẽ, và quá đàn ông. Cô không thể dứt ánh mắt ra khỏi vật đàn ông rắn chắc ấy. Cô sắp tiếp nhận anh vào trong mình, tiếp nhận trọng lượng nặng nề của anh khi họ hòa vào nhau trong hành động kết đôi, và cô hơi hoảng sợ.

Wolf nhìn thấy điều đó trong mắt cô khi hạ người xuống cạnh cô. “Đừng sợ,” anh thì thầm, vén tóc ra khỏi mặt cô. Và thật dịu dàng, anh luồn tay xuống dưới cô rồi mở khóa chiếc váy.

“Em biết chuyện gì sắp xảy ra,” cô rủ rỉ áp mặt vào vai anh. “Dù sao cũng chỉ là lý thuyết. Nhưng em không biết làm sao chuyện đó có thể xảy ra được.”

“Được mà. Anh sẽ thật chậm rãi và nhẹ nhàng.”

“Vâng.” Cô thì thầm ưng thuận và để anh nhắc cô lên, kéo chiếc váy ra khỏi vai. Ngực cô lộ ra, cô có thể cảm thấy chúng săn lại, căng phồng, hai núm vú dựng lên. Anh cúi xuống hôn lên cả hai núm vú, dùng lưỡi thấm ướt chúng, khiến cô ưỡn lưng lên khi hơi nóng chạy xuyên khắp người. Wolf nhanh chóng tuột chiếc váy xuống hông rồi chân cô, anh không thể phớt lờ nhu cầu muốn có cô trần trụi trong tay thêm nữa vì nó đã trở nên vô cùng cấp bách.

Mary run lên, rồi sau đó nằm im. Đây là lần đầu tiên có người khác nhìn thấy cô hoàn toàn trần truồng; hai má cô nóng bừng, cô nhắm nghiền mắt lại đấu tranh với cảm giác xấu hổ và trần trụi. Anh chạm vào ngực cô, nhẹ nhàng mơn trớn; thế rồi lòng bàn tay thô ráp của anh từ từ di chuyển xuống bụng cô cho đến khi những ngón tay anh chạm vào vật lông hình tam giác mềm mại. Cô thốt lên một âm thanh khe khẽ, hai mắt bừng mở và thấy anh đang nhìn mình với vẻ mặt dữ dội và đầy kích thích. Đột nhiên cô cảm thấy tự hào vì anh muốn cô mãnh liệt đến thế, vì cơ thể cô đã khuấy động được anh đến thế. Hai chân cô thả lỏng, và một ngón tay lách vào giữa nếp gấp mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve phần thịt vô cùng nhạy cảm mà anh tìm thấy ở đó. Toàn thân Mary lại căng cứng, và cô rên lên. Cô chưa từng biết đến cảm giác này, nhưng cô đoán vẫn còn nhiều hơn nữa, và không biết liệu mình có thể sống sót hay không. Cảm giác khoái lạc này đã vượt quá sức chịu đựng của cô rồi.

“Em thích thế chứ?” Wolf thì thầm. Mary thở dốc, cơ thể mỏng manh của cô bắt đầu từ từ quần quai trên tấm ga trải giường theo một nhịp điệu cổ xưa. Anh dùng tay tách hai chân cô rộng hơn, rồi quay lại với cuộc thám hiểm đầy nhục dục của mình, cùng lúc đó cúi xuống phủ môi mình lên môi cô với vẻ đói khát. Đầu Mary quay cuồng, móng tay cô cắm vào vai anh khi cô đeo cứng lấy anh. Cô không thể tin được cách anh chạm vào cô, cảm xúc mà sự đụng chạm đó gợi lên, nhưng cô không muốn chuyện này dừng lại. Anh đang thổi bùng luồng hơi nóng bên trong cô, một cơn nóng lan truyền và dữ dội cho đến khi cô không còn nhận thấy điều gì khác ngoài cơ thể cô và anh. Những ngón tay vuốt ve của anh khiến cô điên cuồng trong khi môi anh làm nghẹn đi những tiếng rên khe khẽ của cô.

Cô tách môi ra khỏi môi anh. “Wolf, xin anh,” cô cầu xin, điên cuồng vì khao khát.

“Chỉ thêm một phút nữa thôi, em yêu. Nhìn anh đi. Cho anh được thấy mặt em khi anh... aaa...”

Cô rên rỉ. Anh đang chạm vào cô thậm chí còn sâu hơn, tìm kiếm phía bên trong ướt nhẹp và sưng phồng.

Ánh mắt đen như màn đêm của anh khóa chặt lấy mắt cô khi anh chậm rãi trượt ngón tay vào trong cô, và cả hai người họ rung mình dữ dội.

Wolf biết anh không thể chờ thêm nữa. Toàn thân anh rung động. Cô thật mềm mại, ướt sũng, chặt không thể tin được, và cô đang quần quai trên bờ vực đam mê. Làn da trắng mờ, trong suốt của cô làm anh say sưa, làm anh mê mết; chỉ chạm vào cô thôi đã khiến anh trở nên hoang dã. Cơ thể cô làm anh kích thích hơn bất kỳ thứ gì anh biết trước đây. Tất cả mọi thứ về cô đều mềm mại và mịn màng. Tóc cô như tóc em bé, làn da cô mỏng manh, bóng mịn; ngay cả những lọn tóc xoắn giữa hai chân cô cũng mịn như tơ. Anh muốn cô còn hơn hơi thở tiếp theo của mình.

Anh di chuyển vào giữa hai chân cô, trải chúng rộng ra để hông anh có thể nép vào cô. Cô hít vào thật mạnh khi cảm thấy anh, rắn chắc và nóng rực. Ánh mắt họ lại gặp nhau khi tay anh với xuống giữa hai cơ thể và đưa mình vào đúng vị trí, rồi anh bắt đầu đi vào trong cô.

Cơn bão lúc này đã ở ngay trên đầu họ. Tia chớp sáng lòa, và tiếng sấm gần như đồng thời nổ vang làm căn

nhà cũ kỹ rung chuyển. Cơn gió mạnh quất lớp rèm cửa bay thẳng vào trong phòng, vẩy tung nước mưa lên sàn ngay trước khung cửa sổ mở toang và cuốn theo một lượng nước bắn lên cơ thể họ. Mary hét lên, nước mắt cô hòa lẫn với nước mưa trên mặt khi cô tiếp nhận sự xâm nhập chậm rãi của anh.

Wolf chống người lên hai tay, mặt anh sát mặt cô. Anh liếm đi những giọt nước mắt của cô, rồi hôn lên môi cô, và cô nếm thấy vị mặn mặn. Cô có thể cảm thấy cơn đau thiêu đốt khi cơ thể mình giãn ra để tiếp nhận anh, và cả cảm giác thúc bách khủng khiếp. Nước mắt cô tiếp tục tuôn ra từ khóe mắt. Nụ hôn của anh sâu hơn trong khi miệng anh uốn cong lên, sử dụng thêm nhiều lực, và đột nhiên lớp che chắn trong cơ thể cô vỡ bung. Anh đẩy thật sâu vào trong cô, chôn vùi mình đến tận cùng đồng thời thốt lên một tiếng rên trầm đục, gần như đau đớn vì khoái lạc.

Không chỉ cảm giác đau đớn mà còn nhiều hơn thế nữa. Anh đã bảo cô rằng làm tình là nóng bức và đầy mồ hôi, rằng cô sẽ chẳng thích thú gì, vậy là những gì anh nói vừa sai lại vừa đúng. Đúng là nóng bỏng và đầy mồ hôi, và thô ráp, và nguyên sơ. Nó quá mạnh mẽ đến nỗi cuốn phăng cô đi cùng với nhịp điệu ân ái. Nhưng, bất chấp cảm giác đau đớn, cô cảm thấy mình trở nên cao đẹp trước sự chiếm hữu của anh. Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng và niềm háo hức hoang dại trong cơ thể mạnh mẽ của anh khi cô choàng lấy anh bằng cả hai tay lẫn hai chân, chiều sâu mềm mại trong cô được anh lấp đầy. Cô yêu anh, và anh cần cô. Cô chưa từng thực sự sống, cho đến tận khoảnh khắc này, khi cô dâng hiến cho người đàn ông cô yêu.

Cô chẳng giữ lại gì, mà điều đó cũng chẳng quan trọng. Anh đã biết trước.

Mary chưa bao giờ che giấu cảm xúc. Tay cô di chuyển trên bờ vai trơn bóng, ướt đầm của anh rồi luồn vào trong tóc anh. “Em yêu anh,” giọng nói nhẹ nhàng của cô gần như không nghe thấy trong một tràng sấm rền vang khác.

Nếu anh có trả lời thì cô cũng chẳng nghe thấy. Tay anh lại với xuống giữa hai cơ thể, nhưng lần này bàn tay anh ở trên cô, và anh bắt đầu di chuyển. Hơi nóng lại lan khắp người cô, làm cho cảm giác khó chịu tan biến; người cô uốn cong, hông nhấc lên trong nỗ lực tiếp nhận anh thậm chí còn sâu hơn, và cô thốt lên lần nữa rằng cô yêu anh. Mồ hôi đọng thành giọt trên gương mặt căng cứng của anh khi anh cố kiểm soát nhịp điệu của mình, nhưng cơn bão đang ở trong phòng, trong cơ thể họ. Hông cô nhấp nhô, xoay tròn, làm anh phát điên. Họ chuyển động cùng nhau, đánh dấu nhịp điệu bằng tiếng sấm, bằng tiếng đầu giường đập vào tường, và tiếng khung giường kéo kẹt bên dưới. Những tiếng rên rỉ trầm đục và tiếng kêu khe khẽ; da thịt ướt đầm và cơ bắp run rẩy; những bàn tay túm chặt điên cuồng; hơi thở thô ráp, gấp gáp và nhịp điệu thúc bách - cô nhận biết tất cả, cảm thấy nó, nghe thấy nó, và cảm thấy mình đang bị hơi nóng nuốt chửng.

“Wolf?” Tiếng kêu dò hỏi của Mary thốt lên yếu ớt, hoảng sợ. Móng tay cô cắm vào những cơ bắp co giật trên lưng anh.

“Đừng chống lại nó, bé con. Thả lỏng đi.” Anh đang rên rỉ, cảm thấy sự giải thoát của mình đang đến gần, và anh không còn chút kiểm soát nào trong người nữa. Anh túm lấy hông cô, nhấc cô lên, khớp cơ thể anh và cô chắc hơn rồi lao thật mạnh vào trong cô.

Mary cảm thấy cơn căng cứng và nóng bừng dâng lên đến mức không chịu được nữa, và rồi các giác quan của cô nổ tung. Cô hét lên, toàn thân rung động và siết chặt. Đây là cảm giác điên rồ ngọt ngào nhất cô có thể tưởng tượng được, một cảm giác sung sướng không thể diễn tả, và nó kéo dài cho đến khi cô tưởng mình sẽ chết vì nó. Anh ôm cô cho đến khi cô lảo đảo, rồi bắt đầu thúc vào cô thật mạnh và nhanh. Tiếng gầm gừ của anh hòa với tiếng sấm khi anh ghì cô xuống nệm, cơ thể anh chấn động khi đỉnh điểm bùng nổ và anh trút cạn mình vào trong cô.

Sau đó họ nằm im, như thể lời nói sẽ là sự xâm phạm giữa họ. Sự kết đôi của họ đã vô cùng thúc bách và khẩn cấp đến nỗi chẳng còn gì khác tồn tại. Ngay cả cơn bão, dù có dữ dội đến thế, cũng chỉ là một bản nhạc đệm đi cùng. Mary từ từ, miễn cưỡng cảm thấy hiện thực quay lại, nhưng cô hài lòng khi được nằm dưới anh và không làm gì khác ngoài vuốt ve tóc anh.

Khi hơi thở của họ đều lại một lúc lâu và cơn bão đã lùi xa thì Wolf mới rời khỏi cô và xoay người nằm nghiêng. Anh ôm cô một lúc, nhưng giờ khi da họ đã lạnh đi, chiếc giường ẩm ướt trở nên khó chịu. Cô bắt đầu run rẩy, và anh liền ra khỏi giường, bước về phía cửa sổ để đóng cửa lại. Cô nhìn cơ bắp của anh luân phiên co lại rồi dần ra theo từng cử động của cơ thể trần trụi. Rồi anh quay lại, và ngay lập tức cô không

thể cường được cảm giác bị mê hoặc, thích thú. Cô ước gì mình có can đảm lướt tay trên khắp người anh. Cô muốn thăm dò anh, như một cuộc thám hiểm trên vùng đất chưa được khai phá.

“Thích những gì em nhìn thấy chứ?” Giọng anh trầm và đầy vẻ thích thú. Mọi chuyện giữa họ đã đi quá xa làm Mary chẳng còn gì để mà xấu hổ nữa. Cô ngẩng lên nhìn anh và mỉm cười. “Rất thích. Em đã từng hình dung ra anh với một cái khối, nhưng như thế này hay hơn nhiều.”

Anh cúi xuống bế thốc cô ra khỏi giường dễ dàng như thể cô là một sợi lông. “Tốt hơn chúng ta nên mặc quần áo vào trước khi em bị cảm, và trước khi anh quên mất ý định tốt đẹp của mình.”

“Ý định tốt đẹp nào?”

“Không tiếp tục với em trước khi em trở nên đau rất đến nỗi không đi lại được nữa.”

Cô nghiêm trang nhìn anh. “Anh đã khiến chuyện này trở nên thật tuyệt vời. Cảm ơn anh.”

“Với anh nó cũng quá tuyệt.” Wolf mỉm cười, bàn tay anh lùa vào trong mái tóc nâu ánh bạc của cô. “Không có khoảnh khắc nào khó chịu chứ?” Cô hiểu ý anh và nép đầu vào ngực anh. “Không. Đó là một điều hoàn toàn khác.”

Nhưng cô cũng không quên những chuyện đã xảy ra, và anh biết thế. Bên trong cô vẫn còn run rẩy và dễ bị tổn thương, mặc dù cảm cô đang héch lên đầy kiêu hãnh. Anh nhất định sẽ bắt kẻ đã làm tổn hại tinh thần cô phải trả giá.

Đã nhiều năm Wolf lặng lẽ sống bên lề, duy trì thỏa ước ngừng bắn giữa anh và các cư dân của Ruth, nhưng giờ thì không còn. Vì Mary, anh sẽ tìm ra tên khốn kiếp bệnh hoạn đã tấn công cô, và nếu như người dân trong thị trấn không thích điều đó, thì đó là điều quá tệ.

8. Chương 8

Mary quăng đồng quần áo ướt của Wolf vào máy sấy, rồi chuẩn bị bữa sáng muộn. Cả hai đều không nói nhiều. Bất chấp quyết tâm vượt qua cơn sốc, Mary vẫn không thể hoàn toàn quên được khoảnh khắc kinh hoàng khi cô trở nên bất lực trong tay gã điên. Cho dù cô làm gì hay nghĩ gì thì chỉ cần một tia ký ức lóe lên là cô lại quay lại với cuộc tấn công, dù chỉ trong một phút, cho đến khi cô có thể giành lại sự kiểm soát và tống khứ hình ảnh đó đi.

Wolf nhìn cô, biết cô đang cảm thấy gì qua cái cách thân hình mảnh dẻ của cô trở nên căng cứng, rồi lại từ từ thả lỏng. Anh đã sống qua những ký ức về Việt Nam, về nhà tù, và anh biết chuyện đó có tác động như thế nào, cũng như nó lấy đi những gì. Anh muốn lại đưa cô vào giường, muốn giữ bóng tối tránh xa cô, nhưng từ những biểu hiện bề ngoài của cô anh biết rằng cô còn chưa quen với việc làm tình. Thêm lần nữa ngay lúc này sẽ chẳng khác gì làm cô đau hơn. Khi cô đã quen với anh... Một nụ cười thoáng nở trên môi Wolf khi anh nghĩ đến những giây phút khoái lạc và tất cả những cách khác nhau mà anh sẽ chiếm lấy cô.

Nhưng trước tiên anh phải tìm ra cái kẻ đốn mạt ấy.

Khi quần áo đã khô, anh liền mặc vào và lôi Mary ra ngoài hiên sau với mình. Cơn mưa đã dịu đi thành mưa phùn, vì thế anh đoán họ sẽ không bị ướt. “Ra nhà kho với anh đi,” anh vừa nói vừa nắm lấy tay cô.

“Để làm gì hả anh?”

“Anh muốn chỉ cho em một thứ.”

“Em đã vào nhà kho rồi. Ở đó chẳng có gì thú vị cả.”

“Hôm nay thì có. Em sẽ thích cho xem.”

“Được rồi.” Họ chạy nhanh qua làn mưa bụi đến cái nhà kho cũ kỹ tối hù và đầy bụi bặm, không có hơi ẩm và mùi gia súc như nhà kho của anh.

Bụi bẩn làm mũi cô ngứa ngáy. “Ồ đây tối quá, em chẳng thấy gì cả.”

“Có đủ ánh sáng mà. Đi nào.” vẫn nắm lấy tay cô, anh dẫn cô vào trong một ngăn chuồng đã mất vài tấm ván trên tường, để thứ ánh sáng ảm đạm lọt vào. Lúc này cô đã có thể nhìn thấy khá rõ.

“Cái gì thế?”

“Nhìn dưới máng ăn xem.”

Mary cúi xuống nhìn. Cô nhận ra Woodrow nằm cuộn tròn trong một cái khăn cũ phủ trên một tổ rơm bụi bẩn. Cuộn trong bụng nó là bốn thứ nhỏ xíu như bốn chú chuột con.

Cô đứng phắt dậy. “Woodrow làm cha rồi!”

“Không. Woodrow làm mẹ.”

“Mẹ á!” Cô trở mắt nhìn con mèo, nó trừng mắt nhìn lại cô với vẻ bí ẩn trước khi bắt đầu liếm láp lù mèo con. “Em đã được thông báo một cách rõ ràng rằng Woodrow là mèo đực mà?”

“Chà, Woodrow là mèo cái. Em không nhìn à?”

Mary ném cho anh một ánh mắt nghiêm khắc. “Em không có thói quen nhìn bộ phận kín của thú vật.”

“Chỉ của anh thôi, đúng không?”

Cô đỏ mặt, nhưng không thể phủ nhận lời buộc tội. “Đúng thế.”

Anh luồn tay quanh eo cô rồi kéo cô lại với một nụ hôn chậm rãi, ấm áp. Cô thở dài và thả lỏng người trong vòng tay anh, tay vòng lên ôm gáy anh trong khi môi anh di chuyển trên môi cô. Sức mạnh trong cơ thể to lớn của anh đã trấn an cô, làm cô cảm thấy an toàn. Khi cánh tay rắn chắc ấy đã vòng quanh người cô, không gì có thể làm hại cô.

“Anh phải về nhà,” Wolf thủ thỉ khi môi anh rời khỏi môi cô. “Joe sẽ làm nhiều việc nhất trong khả năng của nó, nhưng phải cả hai cha con thì mới làm hết việc.”

Cô đã nghĩ mình có thể tự xoay sở được, nhưng nỗi hoảng sợ siết chặt lấy cô trước ý nghĩ phải ở một mình. Cô nhanh chóng trấn tĩnh và buông tay ra khỏi gáy anh. “Được mà.” Cô định hỏi liệu sau này cô có được gặp lại anh không, nhưng rồi kìm lại không nói ra. Thật kỳ quặc, giờ khi quan hệ của họ đã trở nên gần gũi, cô lại cảm thấy tự ti hơn trước. Để anh lại gần đến thế, để anh xâm nhập vào cơ thể cô như thế, đã phơi bày ra sự yếu đuối mà cô không biết là có tồn tại. Kiểu gần gũi như thế hơi đáng sợ.

“Lấy áo khoác đi,” anh nói khi họ rời khỏi nhà kho.

“Em đã có một cái rồi.”

“Ý anh là lấy áo khoác ngay bây giờ. Em sẽ đi với anh.”

Cô liếc nhanh nhìn anh, rồi cup mắt xuống tránh khỏi ánh mắt thấu hiểu của anh. “Em cần chút thời gian ở một mình,” cô lặng lẽ nói.

“Nhưng không phải hôm nay. Đi nào, lấy áo khoác đi.”

Mary lấy áo khoác rồi trèo lên xe anh, cảm giác như thể vừa được hoãn tử hình. Có lẽ tối nay cô sẽ kiểm soát được cảm giác sợ hãi của mình.

Joe bước vội ra khỏi nhà kho khi họ lên đến nơi. Khi Mary mở cửa xe, thằng bé giơ tay nhắc cô ra rồi ôm cô thật chặt. “Cô không sao chứ?”

Giọng nói trẻ trung của nó đầy tức giận.

Cô đáp lại cái ôm đó. “Hắn không làm cô đau. Cô chỉ hơi hoảng sợ thôi.”

Qua đầu cô, Joe nhìn cha mình và thấy cơn thịnh nộ lạnh lùng trong đôi mắt đen khi chúng nấn ná trên người phụ nữ mảnh mai. Ai đó dám làm đau cô, và dù là ai thì kẻ đó cũng sẽ phải trả giá. Joe tức giận, và biết rằng đó chỉ là một phần nhỏ so với những gì Wolf cảm thấy. Mắt họ gặp nhau, và Wolf khẽ lắc đầu,

ra hiệu rằng anh không muốn Joe bám lấy chủ đề này. Mary ở đây để nghỉ ngơi, chứ không phải để nhớ lại cuộc tấn công đó.

Wolf tiến đến gần và quàng tay lên vai cô, dùng lực xoay cô về phía chuồng ngựa, “Sẵn lòng giúp chúng tôi mấy việc vặt vãnh, quý cô?”

Mắt Mary sáng lên. “Dĩ nhiên rồi. Em luôn muốn xem một trại chăn nuôi hoạt động như thế nào.”

Anh chỉnh bước chân ngăn lại cho khớp với bước chân cô, và cả ba người họ bước về phía chuồng ngựa. “Đây không hẳn là trại chăn nuôi. Anh có nuôi một bầy gia súc, nhưng hầu như là để huấn luyện.”

“Huấn luyện kiểu gì?”

“Huấn luyện ngựa thành bầy. Đó là những gì anh làm. Đa phần là ngựa Va cho các chủ trại chăn nuôi, nhưng đôi khi anh cũng huấn luyện ngựa biểu diễn hay ngựa thuần chủng, cả những con ngựa bất kham nữa.”

“Chẳng phải những chủ ngựa thuần chủng thường có người huấn luyện ngựa riêng hay sao?”

Wolf nhún vai. “Một số loài ngựa khó huấn luyện hơn số khác. Một con ngựa dốt tiền chẳng có giá trị gì nếu không ai đến gần nó được.” Anh không giải thích kỹ hơn, nhưng Mary biết rằng anh huấn luyện những con ngựa mà không ai khác có thể điều khiển được.

Khu chuồng ngựa dài thò ra phía bên phải nhà kho. Khi họ bước vào, Mary hít vào mùi ngựa, mùi da thuộc, mùi phân bón, mùi thóc lúa và cỏ khô ngai ngái. Những cái cổ dài lẳng bóng thò ra qua cửa chuồng, những tiếng hí tò mò lấp đầy khoảng không. Cô chưa bao giờ quanh quẩn nhiều với ngựa, nhưng cô không sợ bọn chúng. Cô đi dọc theo dãy chuồng, vỗ về và vuốt ve, rủ rỉ với bọn ngựa. “Tất cả đều là ngựa ¼ à?”

“Không. Con ở chuồng bên cạnh là một loại ngựa chia đàn của Canada, nó thuộc về một chủ trại ở hạt giáp ranh trên mạn bắc. Trong cái chuồng cuối cùng kia là một con ngựa cưỡi biểu diễn, dành cho vợ một chủ trại lớn ở Montana, ông ta sẽ tặng con ngựa đó nhân dịp sinh nhật bà ta vào tháng Bảy này. Phần còn lại là ngựa Á. Tất cả bọn chúng đều là ngựa non, nghịch ngợm như lũ trẻ. Wolf cũng đối xử với chúng như với trẻ con, nói chuyện với chúng bằng một giọng trầm ngân nga, dịu dàng với chúng như những đứa trẻ quá khổ. Mary dành nguyên cả buổi chiều trong chuồng ngựa với hai cha con, nhìn họ chăm chỉ liên tục lau chùi, cho ăn, kiểm tra móng, rồi chải lông cho đám ngựa. Cơn mưa phùn cuối cùng cũng dứt vào lúc chiều muộn, và Wolf dắt vài con ngựa ¼ còn nhỏ ra bãi rào phía sau, chậm rãi và nhẹ nhàng tập cho chúng làm quen với hàm thiếc cùng yên cương. Anh không hỏi thúc chúng, hay mất kiên nhẫn khi một con ngựa non bất kham cứ tránh khỏi anh mỗi khi anh cố lắp yên lên lưng nó. Anh chỉ xoa dịu con ngựa và trấn an nó trước khi thử lại. Trước khi kết thúc buổi chiều, chú ngựa con đã thả nước kiệu quanh khu bãi rào như thể nó đã đeo cái yên đó tới mấy năm rồi.

Mary bị mê hoặc, một phần vì cái giọng trầm trầm, êm như nhung của anh, một phần vì cái cách bàn tay khỏe mạnh của anh di chuyển trên con vật nhỏ, vừa dạy dỗ vừa xoa dịu nó. Anh cũng đã làm như thế với cô, nhưng bàn tay anh còn làm cô háo hức. Cô rùng mình khi những ký ức đó ập xuống, và ngực cô thất lại.

“Em chưa bao giờ thấy ai giống như ba,” Joe lên tiếng sau lưng cô, nói khẽ. “Em giỏi, nhưng không thể so sánh với ba. Ba chưa từng chịu thua trước con ngựa nào. Mấy năm trước người ta đem đến cho ba con em một con ngựa giống. Nó bị đem ra ngoài để gây giống, nhưng nó dữ dằn khủng khiếp, đến nỗi người điều khiển không thể kiểm soát nổi nó. Ba chỉ đưa nó vào trong chuồng rồi để nó đó một mình, nhưng ba thường xuyên để lại những viên đường, táo hay cà rốt trên đỉnh cửa chuồng và đứng đó cho đến khi con ngựa chịu nhìn thẳng vào ba. Thế rồi ba bỏ đi, và con ngựa ăn hết những gì ba để trên cửa.

“Con ngựa bắt đầu trông chờ ba và khụt khịt về phía ba nếu ba chưa đặt thức ăn lên đó. Thế rồi ba không bỏ đi nữa, ba cứ đứng ở cánh cửa, và con ngựa, tên là Ringer, phải đến chỗ cánh cửa nếu như nó muốn ăn. Lúc đầu, nó cố xé tan cái chuồng, nhưng cuối cùng nó đành đầu hàng và lấy chỗ thức ăn. Tiếp theo nó phải ăn trên tay ba nếu muốn được ăn. Khi đó ba đã đổi hoàn toàn sang cà rốt để đảm bảo không bị mất ngón tay nào. Cuối cùng Ringer vất cổ qua chuồng ngựa và rúc vào áo ba như một đứa trẻ tìm kẹo. Ba vuốt ve và chải lông cho nó - Ringer thích được chải lông - rồi dần dần tập cho nó đeo yên cương và bắt đầu cưỡi nó. Em cùng ba huấn luyện nó sau khi ba đã thuần hóa được nó, và cuối cùng nó cũng quyết định là không phải lúc nào cũng cần kháng cự.”

“Ba con em có một con ngựa cái động đực, và ba gọi chủ của Ringer để hỏi xem ông ta có muốn thử gây giống cho Ringer bằng con ngựa cái nhà em không. Người đàn ông đó chấp thuận, Ringer đã hoàn thành nhiệm vụ như một quý ông thực thụ, và tất cả mọi người đều vui vẻ. Người chủ thuần hóa được con ngựa giống đắt tiền, bọn em thì được một khoản phí lớn, cũng như một chú ngựa con từ con ngựa cái mà Ringer đã nhảy giống.”

Mary chớp mắt trước những khái niệm về ‘động đực’ rồi lại ‘nhảy giống’, và hắng giọng. “Ba em thật tuyệt vời,” cô đồng ý, rồi lại hắng giọng lần nữa. Da cô có cảm giác nóng bừng và râm ran. Cô không thể rời mắt khỏi Wolf, cao và gầy với bờ vai rộng, mái tóc đen lấp lánh nắng chiều.

“Khi xong việc ở đây, có lẽ tối nay chúng ta nên học một chút, vì em đã lỡ buổi tối thứ Sáu rồi,” giọng Joe cắt ngang luồng suy nghĩ của cô.

Cô không thích nghĩ về lý do Joe lỡ buổi học tối thứ Sáu, về những giờ dài đằng đẳng chờ nghe tin Wolf có bị nhốt vào tù hay không. Chiều nay là một khoảng thời gian yên bình ngắn ngủi, bề ngoài thì mọi thứ có vẻ bình thường, nhưng phải rất lâu thì mọi việc trong hạt mới lại bình thường thật sự. Một cô gái bị cưỡng hiếp, và Mary bị tấn công ngay ngày hôm sau. Mọi người sẽ nổi giận, cảnh giác, dè chừng những người hàng xóm và nổi cơn hoài nghi. Chúa giúp những người lạ tình cờ lang thang qua đây, ít nhất thì cũng đến khi kẻ phạm tội kia bị bắt.

Tiếng lốp xe rít lên trên sỏi, và Joe đi ra để xem ai đã mạo hiểm lên núi Mackenzie. Nó quay lại ngay lập tức, với Clay Armstrong theo sau. Đây như là sự lặp lại của buổi chiều thứ Sáu, và Mary cảm thấy tim mình lão đảo; chắc lần này Clay sẽ không bắt giữ Wolf chứ?

“Mary.” Clay gật đầu chào cô, tay chạm vào vành mũ. “Cô ổn cả chứ?”

“Vâng.” Cô khẳng định.

“Tôi nghĩ sẽ tìm thấy cô ở đây. Cô có muốn kể lại mọi chuyện với tôi lần nữa không?”

Wolf tuột găng tay ra và bước đến gần, mắt long lên. “Cô ấy đã kể cho anh hôm qua rồi.”

“Đôi khi người ta sẽ nhớ những chi tiết nhỏ sau khi cơn sốc đã qua.” Cảm thấy Wolf sắp sửa quăng Clay ra khỏi vùng đất của mình, Mary quay sang đặt tay lên cánh tay anh. “Không sao mà. Em không sao.”

Cô đang nói dối, và anh biết điều đó, nhưng đôi môi buống bình mím lại cho thấy cô sẽ không lùi bước. Wolf hơi thích thú; rất cục thì nàng mèo con của anh đã lấy lại được chút tự tin. Nhưng không đời nào anh để Clay thăm vấn cô một mình. Anh nhìn sang Joe. “Lùa ngựa vào. Ba sẽ đi với Mary.”

“Không cần đâu,” Clay nói.

“Với tôi thì có.

Mary cảm thấy mình như người tí hon giữa hai người đàn ông to lớn khi họ bước về phía ngôi nhà; sự bảo vệ thế này quả là ngọt ngào. Một nụ cười khê nở trên môi cô.

Có lẽ Clay cảm thấy mình phải bảo vệ cô khỏi Wolf cũng như khỏi cuộc tấn công khác, trong khi Wolf lại quyết tâm bảo vệ cô. Cô tự hỏi Clay sẽ nghĩ gì nếu biết cô không muốn được bảo vệ khỏi Wolf. Dì Ardith sẽ nói Wolf đã lợi dụng cô, nhưng cô thành thực hy vọng là anh sẽ lại làm thế lần nữa. Thật sớm vào.

Wolf bắt được ánh mắt liếc xéo của cô và khựng người lại khi nhận ra vẻ thích thú và ầm áp trong đó. Mẹ kiếp, cô không biết anh sẽ phải ứng ra sao ư, và rằng chuyện đó sẽ trở nên vô cùng đáng xấu hổ ư? Chưa gì anh đã thấy háng mình căng lên. Rõ ràng là cô không biết. Mặc dù họ đã làm tình lúc sáng sớm, nhưng cô vẫn còn quá ngây thơ về tình dục nói chung và những ảnh hưởng cô gây ra với anh, nên cô không biết ánh mắt đó tác động đến anh thế nào. Anh bước nhanh hơn. Anh cần ngồi xuống.

Khi họ vào trong bếp, Mary đi tới đi lui pha cà phê tự nhiên như đây là nhà mình, nhấn mạnh cho Clay biết rằng cô và Wolf đã là một cặp. Mọi người trong hạt sẽ phải quen dần với chuyện đó thôi.

“Bắt đầu từ đầu nhé,” Clay nói.

Mary khựng lại trong tích tắc, rồi tiếp tục những động tác đong cà phê vào máy lọc vừng vàng của mình. “Tôi vừa mua một đôi ủng mới ở cửa hàng nhà Hearst và đang cuốc bộ quay lại xe... Ôi, đôi ủng! Tôi đánh rơi mất rồi! Anh có nhìn thấy không? Có ai nhặt được chúng không?”

“Tôi có nhìn thấy, nhưng không biết chuyện gì đã xảy ra với chúng. Tôi sẽ hỏi mọi người xem sao.”

“Hắn hẳn phải nấp cạnh cửa hàng nhà Hearst, bởi vì nếu hắn đứng bên kia đường thì tôi sẽ nhìn thấy ngay. Hắn túm lấy tôi rồi dùng tay bịt miệng tôi. Hắn giữ chặt đầu tôi ngửa ra sau, thế nên tôi không thể xoay đầu được, rồi hắn bắt đầu kéo tôi xuống con ngõ. Tôi vùng được một tay và vớ ra sau, cố cào lên mặt hắn, nhưng hắn đội mũ trùm đầu. Hắn dấn vào đầu tôi và tôi... sau đó tôi thực sự không nhớ nhiều cho đến khi hắn đẩy tôi xuống. Tôi liên tục cào hắn, và tôi nghĩ mình đã cào trúng tay hắn, bởi vì hắn lại đánh tôi. Thế rồi tôi cắn vào tay hắn, nhưng tôi không biết có chảy máu không.”

“Ai đó hét lên, thế là hắn bật dậy và bỏ chạy. Hắn chống tay lên mặt đất ngay trước mặt tôi khi nhôm dậy. Tay áo hắn màu xanh, và trên tay có tàn nhang. Rất nhiều tàn nhang. Thế rồi... anh xuất hiện.”

Cô im lặng và bước tới nhìn ra ngoài cửa sổ nhà bếp, quay lưng lại với hai người đàn ông. Cô không thấy vẻ chột chích trong mắt Wolf, hay cách nắm tay anh siết lại, nhưng Clay thì nhìn thấy, và điều đó làm tay phó đồn lo lắng.

“Người hét lên là tôi. Tôi nhìn thấy túi đồ nằm trên đường bèn chạy lại xem trong túi có gì, rồi tôi nghe thấy tiếng vật lộn phía sau tòa nhà. Khi nhìn thấy hắn, tôi hét lên và rút súng ra bắn cảnh cáo để cố ngăn hắn lại.”

Wolf tức giận. “Lẽ ra anh nên bắn thẳng khốn đó. Như thế sẽ ngăn được hắn lại.”

Nghĩ lại thì Clay cũng ước gì mình đã bắn gã đó. Ít nhất họ sẽ không phải vất óc cố tìm ra hắn là ai, và người dân thị trấn sẽ không hốt hoảng đến thế. Giờ phụ nữ đem theo cả đồng vũ khí bên người bất cứ khi nào ra ngoài, ngay cả khi chỉ ra ngoài để phơi đồ. Mọi người căng như dây đàn, như thế sẽ gây nguy hiểm cho bất cứ người lạ nào ghé ngang qua hạt.

Đó là điều làm Clay lo lắng. “Có vẻ như mọi người sẽ để ý người lạ. Ruth là một thị trấn nhỏ, mọi người biết khá rõ nhau. Người lạ sẽ bị sấm soi ngay, đặc biệt là những ai có mái tóc đen dài.”

Wolf cười lạnh lùng. “Kiểu gì họ chẳng nghĩ đó là tôi.”

Cạnh cửa sổ, Mary cứng người lại. Cô đã cố không lắng nghe, cố xua đi những ký ức bị khơi dậy khi thuật lại mọi chuyện. Nhưng giờ đột nhiên toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào mẫu đối thoại sau lưng. Wolf nói đúng. Khi nhìn thấy mái tóc đen dài của kẻ đã tấn công cô, ngay lập tức Clay cho người bắt giữ anh. Nhưng mái tóc đen dài đó quá đặc biệt, nó không phù hợp với vô số nốt tàn nhang màu nâu đỏ mà cô đã nhìn thấy trên bàn tay kẻ tấn công. Và da hắn nhợt nhạt. Người tóc vàng nhạt mới có tàn nhang. Mái tóc đen là không phù hợp.

Trừ khi đó là cải trang. Trừ khi là nhằm đổ oan cho Wolf.

Sống lưng Mary như kim châm, và cô cảm thấy vừa nóng vừa lạnh. Kẻ đó không biết rằng Wolf đã cắt tóc. Nhưng việc lựa chọn nạn nhân cũng khó hiểu; không hợp lý chút nào. Tại sao hắn lại tấn công cô? Chắc chắn chẳng ai nghĩ rằng Wolf sẽ tấn công người duy nhất bên vực anh trong thị trấn, và cô thì thể hiện rõ ràng những gì mình nghĩ. Trừ khi cô chỉ là sự lựa chọn ngẫu nhiên, còn thì chuyện đó không hợp lý chút nào.

Mà cũng chẳng có mối liên hệ nào giữa cô và Cathy Teele. Tất cả có thể chỉ là tình cờ.

Vẫn không hề quay lại, cô hỏi, “Wolf, anh có biết Cathy Teele không? Anh đã nói chuyện với cô gái đó bao giờ chưa?”

“Anh chỉ biết cô ta thôi. Anh không nói chuyện với con gái Ảng lê trẻ.” Giọng anh đầy mỉa mai. “Ba mẹ họ sẽ không thích.”

“Anh đúng về chuyện đó,” Clay mết mết nói. “Vài tháng trước Cathy bảo với mẹ cô ấy rằng anh là người đàn ông ưa nhìn nhất quanh đây, và rằng cô ấy sẽ không ngại hẹn hò với Joe nếu thằng bé không nhỏ hơn mình. Toàn thị trấn biết chuyện đó. Bà Teele đã cười như tát nước.”

Cơn ớn lạnh lại chạy dọc sống lưng Mary. Rốt cuộc thì đã có mối liên hệ: Wolf. Cô không thể coi đó là sự trùng hợp, mặc dù có điều gì đó trong toàn bộ chuyện này không hợp lý.

Cô xoắn hai tay lại với nhau, rồi quay lại đối mặt với họ. “Sẽ thế nào nếu có người cố ý đổ oan cho Wolf?”

Mặt Wolf trở nên khắc nghiệt và trống rỗng, nhưng Clay thì có vẻ choáng váng. “Mẹ kiếp,” anh ta lẩm bẩm. “Sao cô lại nghĩ đến chuyện đó?”

“Mái tóc đen dài. Đó có thể là tóc giả. Tay kẻ tấn công bị tàn nhang, rất nhiều tàn nhang, và da hắc nhợt nhạt.”

Wolf đứng dậy, và mặc dù Mary biết rằng mình không bao giờ phải sợ anh, nhưng cô vẫn phải lùi lại một bước trước ánh mắt anh. Anh chẳng nói gì; anh không cần phải nói.

Trước đây cô đã từng thấy anh nổi giận, nhưng lần này thì khác. Anh đang nổi điên, một cơn điên lạnh giá, và anh đang rất tự chủ. Có lẽ đó là điều làm cô thấy báo động.

Thế rồi Clay nói, “Rất tiếc, nhưng tôi không nghĩ giả thiết đó hợp lý. Một khi suy xét kỹ, thì việc Wolf tấn công cô là không logic. Cô đã bênh vực anh ấy ngay từ đầu, trong khi phần còn lại của thị trấn...”

“Sẽ chẳng thêm phỉ nhổ cho dù tôi có bị thiêu sống,” Wolf nói nốt.

Clay không thể phủ nhận. “Đúng thế.”

Cà phê đã pha xong, Mary rót ba tách. Họ vừa nhấm nháp cà phê vừa im lặng suy nghĩ, cả ba cùng cân nhắc mọi chuyện trong đầu, cố ghép các mảnh lại với nhau. Thật sự là dù suy luận theo hướng nào thì luôn có gì đó không khớp, trừ khi họ bám theo hướng tên tội phạm ngẫu nhiên chọn Mary và Cathy, và ngay cả việc sử dụng bộ tóc giả đen dài để ngụy trang cũng hoàn toàn chỉ là trùng hợp.

Mọi thứ trong Mary đều phản đối quan điểm về sự trùng hợp. Thế có nghĩa là ai đó cố tình lôi Wolf vào chuyện này. Nhưng sao lại chọn cô làm nạn nhân?

Để trừng phạt Wolf bằng cách tấn công những người đã đứng ra bênh vực anh ư?

Tất cả chỉ là giả thiết mà không có chút bằng chứng. Wolf đã sống ở đây nhiều năm mà không xảy ra chuyện gì tương tự, mặc dù sự hiện diện của anh giống như muối xát vào vết thương lương tâm của thị trấn.

Họ không thích anh, và anh cũng chẳng để họ quên đi điều đó. Thế nhưng, tất cả đều ngầm hiểu có một thỏa ước ngầm bản.

Vậy điều gì đã khơi mào bạo lực?

Cô day day thái dương khi cảm thấy đau nhói và có nguy cơ biến thành cơn đau đầu. Bởi vì hiếm khi bị đau đầu nên Mary cho rằng sự căng thẳng đang tấn công mình, và cô quyết tâm không để điều đó xảy ra. Cô chưa bao giờ là người hay lo nghĩ, và cũng chẳng định bắt đầu vào lúc này.

Clay thở dài và đẩy tách cà phê trống không ra. “Cảm ơn vì tách cà phê. Mai tôi sẽ hoàn thành báo cáo. Tôi sẽ đem giấy tờ đến trường để cô ký - à, cô có định đi dạy không, hay sẽ ở nhà?”

“Sao chứ, dĩ nhiên là đi dạy rồi.”

“Dĩ nhiên,” Wolf lẩm bẩm, quắc mắt nhìn cô. Mary hếch cằm về phía anh. Chẳng có lý do gì mà đột nhiên cô phải trở thành kẻ vô dụng cả.

Clay rời khỏi ngay sau đó, và Joe từ ngoài chuồng ngựa quay vào cùng chuẩn bị bữa tối. Cảm giác thật đúng đắn khi ba người họ ở cùng nhau, cùng thoải mái làm việc như thể họ đã làm thế nhiều năm rồi. Có một lần Joe nháy mắt với cô, và cô đỏ bừng mặt. Ấn ý trong mắt cậu trai trẻ thật rõ ràng - sự hiểu biết, thích thú và tán thành, tất cả đều ở đó.

Wolf vòng tay ôm quanh eo cô. Cô đã đứng im không nhúc nhích vài phút rồi, quên hoàn toàn cái chảo trên tay trong lúc vừa cau mày vừa đỏ mặt. Về mặt bưng bưng của cô cho anh biết cô đang nghĩ gì, và cảm giác căng cứng quen thuộc làm ngón tay anh siết lại cho đến khi chúng cắm vào sườn cô. Mary ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt xanh xám tròn xoe và sưng sốt; thế rồi về thấu hiểu lóe lên, và mi mắt cô sụp xuống che giấu nỗi khát khao mà cô không thể ngụy trang.

Joe với sang cầm lấy cái chảo từ những ngón tay không còn cảm giác của cô. “Con nghĩ con sẽ đi xem phim ở đâu đó,” nó tuyên bố.

Mary quay phắt đầu sang, vùng ra khỏi bùa mê nhục dục mà Wolf dễ dàng chẳng quanh cô. “Không! Còn học nữa, nhớ không?”

“Thêm một tối nữa cũng không chết đâu.”

“Thêm một tối nữa là chết,” cô khẳng định. “Học viện không phải là thứ tất nhiên có được chỉ bởi vì Thượng nghị sĩ Allard sẽ giới thiệu em. Em không được bỏ phí một phút nào.” Wolf thả cô ra. “Cô ấy nói đúng, con trai. Con không thể bị điểm thấp được.” Anh có thể chờ.

Phải đến sau chín giờ Mary mới gấp lại những cuốn sách rồi duỗi thẳng hai tay ra sau đầu. “Anh đưa em về được chứ?” Cô hỏi Wolf, suýt không tìm được cái ngáp. Hôm nay quả là một ngày đầy ắp sự kiện.

Mặt anh điềm tĩnh. “Sao em không ở lại đây?” Đó như một câu ra lệnh hơn là gợi ý.

“Em không thể làm thế!”

“Tại sao không?”

“Như thế là không đứng đắn.”

“Tối qua anh đã ở lại chỗ em.”

“Chuyện đó khác.”

“Khác thế nào?”

“Em sợ.”

“Giường của em quá bé. Giường anh to hơn.”

“Con đi đây,” Joe nói, và làm như lời nói.

Mary nổi cáu. “Anh có nhất thiết phải nói điều đó trước mặt thằng bé không?”

“Dù sao thì nó cũng biết rồi. Còn nhớ những gì anh nói về chuyện không có đường quay lại không?”

Cô cứng người lại và đáp. “Có.” vẻ ảm áp lại hiện lên trong mắt cô. “Em không muốn quay lại. Nhưng em không thể ở đây tối nay. Sáng mai em còn phải đến trường.”

“Sẽ chẳng ai nghĩ em kém cỏi hơn nếu em không đi làm.”

“Nhưng em thì có nghĩ.” Cô lại mang ánh mắt đó, cái vẻ ngang bướng, quyết tâm của một ý chí sắt đá.

Wolf đứng dậy. “Thôi được. Anh sẽ đưa em về.” Anh về phòng ngủ và vài phút sau xuất hiện trở lại, trên tay là cái túi nhỏ đựng đồ cạo râu và một bộ quần áo để thay vắt ngang vai.

Anh gõ cửa phòng Joe lúc đi ngang qua. “Sáng mai ba về.”

Cánh cửa mở ra, Joe đi chân trần và không mặc áo, chuẩn bị đi tắm. “Okay. Ba có đưa cô đến trường không, hay ba muốn con đưa?”

“Cô không cần ai phải đưa cô đi làm,” Mary xen ngang.

“Cứng rắn đấy.” Wolf quay lại với cậu con trai. “Sáng mai Baugh sẽ đem mấy con ngựa lên đây, nên ba phải có mặt ở nhà. Con đưa cô ấy đến trường, rồi chiều ba sẽ đón cô ấy.”

“Em sẽ đi bằng xe của mình, và hai người không thể ngăn em được!”

“Được rồi mà. Em sẽ chỉ có thêm người hộ tống thôi.” Wolf băng qua phòng đến chỗ cô và nắm lấy tay cô. “Sẵn sàng rồi chứ?”

Nhận ra rằng anh đã quyết định và cô chẳng thể làm gì, Mary đi cùng anh ra xe. Đêm đang lạnh dần, nhưng cơ thể to lớn của anh lại tỏa ra hơi ấm, và cô bước sát cạnh anh. Vừa vào xe, anh liền thô bạo ôm lấy cô và cúi đầu xuống. Cô hé môi dưới sự công kích dữ dội của anh và lùa tay vào mái tóc dày của anh. Mùi vị ấm

áp từ miệng anh lấp đầy cô; sức ép từ vòng tay anh quanh sườn cô, từ vầng ngực cơ bắp rắn chắc của anh trên ngực cô, làm cô mê mẩn hơn bất kỳ loại thuốc giảm đau nào. Nếu anh kéo cô xuống ghế ngồi và chiếm lấy cô ngay ở đây thì cô cũng chẳng phản đối.

Đến khi anh đẩy cô ra thì toàn bộ cơ thể cô đã rạo rực. Cô ngồi im lặng suốt quãng đường xuống núi, nghĩ về trận làm tình của họ lúc sáng và đau đớn muốn lặp lại chuyện đó. Một ý nghĩ vọng lại trong tâm trí cô: vậy đây là ý nghĩa của việc làm đàn bà. Woodrow đang kiên nhẫn đợi trên hiên sau. Mary cho chú mèo ăn - nàng mèo chứ nhỉ! - trong khi Wolf tắm rửa và cạo râu. Hàm râu của anh không rậm, nhưng hai ngày không cạo đã làm quai hàm anh sẫm lại, và mặt cô hơi rất vì sự đụng chạm khi họ hôn nhau. Cô lại có cảm giác chờ đợi gần như nhứt nhối khi trèo lên cầu thang về phòng ngủ.

Anh lặng lẽ bước vào và đứng im một lát ngắm nhìn cô trước khi cô cảm thấy sự hiện diện của anh và quay lại. “Phòng tắm là của em đấy.”

Anh đã khóa thân, vẫn còn hơi ướt vì hơi ẩm trong phòng tắm. Mái tóc đen lấp lánh dưới ánh đèn, từng giọt nước lấp lánh trên lớp lông xoắn sẫm màu trên ngực anh. Anh đã bị khuấy động rồi. Cảm giác rạo rực trong người cô trở nên nhối nhối. Mary đi tắm, và sau đó, lần đầu tiên trong đời cô xịt ít nước hoa lên những điểm nhạy cảm của mình. Trong đời mình cô chưa bao giờ mua nước hoa, nhưng may là một học sinh của cô ở Savannah đã tặng cô một lọ nhân dịp Giáng sinh. Mùi hương của nó ngọt ngào kỳ lạ.

Cô mở cửa phòng tắm, rồi há hốc miệng và lùi lại. Wolf đang chờ cô ở ngưỡng cửa, đôi mắt nheo lại và dữ dội xuyên thẳng vào cô. Cô đã liều lĩnh bỏ lại chiếc váy ngủ, và dưới cái nhìn rừng rực của anh, cảm giác rạo rực trong cô càng tăng lên. Anh đặt hai tay lên ngực cô rồi khẽ nâng chúng lên trong lòng bàn tay mình. Núm vú cô săn lại trước cả khi anh bắt đầu dùng ngón tay cái vẽ chúng. Mary đứng im, hơi thở ngắn và gấp gáp, hai mắt nhắm hờ khi cô cố đương đầu với cảm giác sung sướng ấy.

Mắt Wolf nheo lại thành hai khe hẹp đen sẫm. “Anh đã muốn làm thế này vào cái ngày anh nhìn thấy em lần đầu tiên trên ngọn núi của anh,” anh thầm thì. “Cơ thể nhỏ nhắn xinh xắn trong cái váy khùng khiêu đó. Anh đã muốn lột tung nó ra và nhìn thấy em trần truồng.”

Hơi nóng trong mắt anh, trong giọng anh làm cô rùng mình. Anh kéo cô ra khỏi ngưỡng cửa vào hành lang tối om, rồi đặt hai tay lên eo cô và nhấc cô lên. Cô nhớ anh đã từng làm thế trước đây và rên lên trước cả khi miệng anh khép lại quanh núm vú cô. Anh nút vào mạnh đến nỗi lưng cô cong lại, và cô kêu lên trong khi hai chân tách ra và quàng quanh hông anh để giữ thăng bằng. Anh rên lên, không thể đợi thêm phút nào nữa. Anh hoặc phải vào trong cô hoặc sẽ phát điên. Anh nhấc cô lên, điều chỉnh mình rồi đi vào trong cô.

Mary rùng mình, rồi cứng người lại khi anh từ từ đẩy vào trong cô. Lần này thậm chí còn hơn cả lần trước. Những thứ thịt bên trong cô nhẹ nhàng siết chặt rồi lại nhả ra khi cô thích nghi dần với anh, tạo nên những cơn sóng khoái lạc tỏa khắp người. Cô đeo cứng lấy anh, thở dốc. Nỗi khao khát phát huy ma thuật của nó trên cơ thể cô, làm vài thứ thịt săn lại, nổi lên một số khác, để cô trở nên vừa cương vừa nhu trong khi nâng lên rồi hạ xuống trên người anh. Chuyển động nhỏ đó làm cả hai người thở dốc, và Wolf di chuyển để tựa lưng vào tường. Cô lại tiếp tục, rồi tiếp tục lần nữa. Anh đặt hai tay lên hông cô để nắm quyền kiểm soát và bắt đầu di chuyển bên trong cô. Làn da cô như đang bốc lửa, nó vừa căng vừa trơn và cực kỳ nhạy cảm đến nỗi cô có thể cảm thấy từng ngón tay anh trên hông mình, bộ ngực thô ráp của anh trên ngực mình, hai núm vú nhỏ nhắn của anh, bức tường đầy cơ bắp trên bụng anh, lớp lông ram ráp phía dưới anh. Cô có thể cảm thấy anh ở thật sâu trong cô.

Lưng cô uốn cong lại, và các dây thần kinh chấn động. Wolf chống lại sự hưởng ứng của cơ thể anh, không muốn kết thúc nhanh như thế, và ôm chặt cô cho đến khi cô dịu lại. Thế rồi anh mang cô vào phòng ngủ, hai chân cô vẫn khóa quanh hông anh, và hạ cô xuống giường.

Cô nuốt xuống và nới lỏng vòng tay trên người anh. “Anh vẫn chưa...?”

“Vẫn chưa,” anh thầm thì, rồi bắt đầu di chuyển thật mạnh vào trong cô. Mary không muốn kết thúc chuyện này. Cô đón nhận cú thúc của anh, bao phủ lấy anh khi một tiếng rên khàn đục thoát ra từ cổ họng anh và Cơn rung động dữ dội của sự giải thoát làm anh rung chuyển. Sau đó, thật nhẹ nhàng, anh nằm nghỉ trên người cô. Cô không muốn anh rút ra, để lại cô trống rỗng lần nữa. Cô đã tồn tại trong sự quên lãng suốt cả cuộc đời trước khi gặp được anh.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, anh đã chiếm lĩnh toàn bộ cuộc sống mà những năm về trước với cô vốn chỉ là màn sương mù mờ, mơ hồ.

Wolf từ từ hồi phục lại và cố rời khỏi cô. Mary siết chặt hai chân quanh người anh, anh làu bàu.

“Để anh đi, em yêu. Anh quá nặng so với em.”

“Không đâu,” cô thì thầm, rồi hôn lên cổ anh.

“Anh nặng gấp đôi em đấy. Em có đến bốn mươi lăm cân không?”

“Hơn chút,” cô nói với vẻ phẫn nộ. Cô nặng bốn mươi bảy cân cơ mà. “Chẳng hơn là mấy. Anh thì tận chín mươi cân, và cao hơn em cả ba mươi centimet. Nếu anh nằm ngủ trên em, em sẽ dẹp lép.”

Giọng anh có vẻ buồn ngủ. Tay Mary vuốt ve xuống hai bên mạng sườn cơ bắp của anh. “Em muốn nằm yên như thế này.”

Anh khẽ đẩy vào người cô. “Thế này à?”

“Vâng.” Cô thở hắt ra.

Anh chỉnh lại mình trên người cô, hơi dời trọng lượng sang một bên. “Thế này được chứ?”

Cảm giác thật kỳ diệu. Cô có thể thở, nhưng anh vẫn ở sát cạnh cô, vẫn ở trong cô. Anh nhanh chóng thiếp đi, cũng hài lòng như cô về tư thế giữa họ. Mary vừa ôm anh vừa mỉm cười trong bóng tối.

Những ý nghĩ đen tối từ từ quay lại. Ai đó cố tình đổ oan cho anh, để đẩy anh vào tù lại. Ý nghĩ Wolf không còn tự do thật kinh khủng và đáng sợ, bởi cô biết anh sẽ không bao giờ để mình bị tổng vào tù lần nữa.

Cô muốn anh được an toàn, muốn bao bọc anh trong vòng tay của mình, chen mình vào giữa anh và hiểm nguy. Lạy Chúa lòng lành, điều gì đã khơi mào tất cả chuyện này? Mọi chuyện đã khá là yên ắng! Cái gì là nguyên nhân?

Rồi cô nghĩ ra, và nỗi kinh hoàng suýt làm cô nghẹn thở. Cô chính là nguyên nhân.

Khi Wolf và Joe còn là những kẻ bị xã hội ruồng bỏ, bị trừng phạt vì giống nòi của mình và vì quá khứ của Wolf thì mọi việc đều yên bình. Thế rồi cô đến thị trấn này, một phụ nữ Ảng lê, nhưng thay vì đứng về phía những người trong thị trấn, cô lại lên tiếng bên vực nhà Mackenzie. Với sự giúp đỡ của cô, Joe đã có được niềm vinh dự mà rất ít người giành được. Những người khác đã bắt đầu nói chuyện thẳng bệ nhà Mackenzie được vào Học viện Không Quân thật tốt lành. Cathy Teele cũng nói Wolf là người đàn ông ưa nhìn nhất trong hạt. Ranh giới giữa thị trấn và cha con nhà Mackenzie đã bắt đầu mờ đi. Nhưng ai đó, với nỗi căm ghét đã thành ung nhọt sâu hoắm trong người, không thể chịu được điều đó.

Và cô là nguyên nhân của tất cả những chuyện đó. Nếu có điều gì xảy đến với Wolf, thì đó chính là lỗi của cô.

9. Chương 9

Mary không biết phải làm gì. Ý nghĩ cô là nguyên nhân của tất cả mọi chuyện cứ hành hạ, quấy rầy giấc ngủ của cô. Cô cứ trần trối làm Wolf thức giấc, và anh cảm nhận được sự lo âu của cô dù anh hiểu sai lý do. Anh xoa dịu cô bằng những lời thì thầm và kéo cô nằm gọn bên dưới mình. Cô cảm thấy anh cứng lại trong cô. Lần này anh ân ái với cô thật dịu dàng, và sau đó cô ngủ dễ dàng như một đứa trẻ cho đến khi anh đánh thức cô dậy lần nữa trong bóng đêm ngay trước khi trời sáng. Cô đáp ứng anh mà không hỏi han gì- Joe xuất hiện ngay khi cô và Wolf đang chuẩn bị bữa sáng, và không nói lời nào Wolf đập thêm trứng

vào trong một cái tô để đánh lên. Mary mỉm cười với anh, mặc dù chính cô cũng đang bỏ thêm thịt muối vào chảo rán. “Sao anh biết nó đang đói?”

“Con trai anh ăn như ngựa ấy.”

Joe bước vào từ cửa sau và đi thẳng đến máy pha cà phê, lúc này đã pha xong. “Chào buổi sáng.”

“Chào. Bữa sáng sẽ sẵn sàng trong khoảng mười phút nữa.”

Cậu bé cười toe với cô, và Mary cười đáp lại. Wolf nhìn cô, ánh mắt sắc lẹm. Sáng nay trông cô thật mỏng manh, làn da xanh xao, thậm chí còn trong suốt hơn bình thường, với những quầng thâm mờ mờ dưới mắt. Cô cười vui vẻ, nhưng anh tự hỏi điều gì khiến cô trông mong manh đến thế. Có phải anh làm cô mệt mỏi vì chuyện làm tình, hay những ký ức về cuộc tấn công quấy rầy cô? Anh nghĩ hẳn là nguyên nhân sau, vì cô vô cùng háo hức đáp lại anh mỗi khi anh tìm đến cô. Biết rằng cô vẫn còn hoảng sợ làm anh quyết tâm tìm ra kẻ đã tấn công cô hơn. Sau khi Eli Baugh giao ngựa xong và rời khỏi, Wolf sẽ bắt đầu việc tìm kiếm.

Joe đi ngay phía sau xe Mary trên đường đến trường, và thằng bé không rời đi ngay như cô tưởng. Lúc này vẫn còn quá sớm so với giờ đến trường của học sinh, vì thế Joe đi cùng cô vào trong tòa nhà vắng tanh và thậm chí còn kiểm tra các phòng học. Rồi nó tựa vào khung cửa và chờ đợi.

Mary thở dài. “Ồ đây cô tuyệt đối an toàn mà.”

“Em chỉ chờ đến khi có người xuất hiện thôi.”

“Wolf bảo em làm thế này à?”

“Không. Ba không cần phải nói ra.” Họ trao đổi như thế nào nhỉ? Bằng thần giao cách cảm ư? Dường như người này luôn biết người kia đang nghĩ gì. Điều đó thật rầy rà. Cô chỉ hy vọng họ không thể đọc được ý nghĩ của cô, bởi vì gần đây cô đã có những ý nghĩ cực kỳ gợn dục.

Mọi người sẽ nghĩ gì về sự có mặt của Joe? Rõ ràng nó đang thể hiện mình là người giám sát. Cô tự hỏi liệu điều đó có khơi mào hành động bạo lực khác, và cô khó chịu vì biết rằng khả năng đó là có thể. Bản năng được mài sắc bởi cảm giác bảo vệ hai cha con nhà Mackenzie mách bảo cô rằng giả thuyết của cô là đúng. Ai đó đang nổi điên lên trước khả năng họ có thể được mọi người chấp nhận. Điều đó thể hiện nỗi căm ghét khủng khiếp, và nó làm cô rùng mình.

Sharon cùng Dottie bước vào tòa nhà và thoáng khựng lại khi Joe quay đầu nhìn họ lúc họ bước qua khung cửa mở. “Cô Wycliffe, cô Lancaster,” thằng bé lên tiếng chào và đưa tay chạm vào vành mũ.

“Joe,” Sharon lắp bắp. “Em thế nào rồi?”

Dottie thoáng nhìn Joe, ánh mắt gần như hoảng sợ và vội vàng vào lớp học. Joe nhún vai. “Em vẫn đang học hành sơ sơ,” nó nói.

“Sơ sơ ấy à?” Sharon hỏi lại với vẻ chế giễu. Cô ta bước qua Joe và chào Mary, rồi nói, “Nếu hôm nay cô không muốn dạy thì Dottie và tôi có thể dạy các lớp của cô. Dù sao thì tôi cũng chưa bao giờ nghĩ là hôm nay cô lại có mặt ở đây.”

“Tôi chỉ bị đe dọa thôi,” Mary kiên quyết nói. “Clay đã ngăn lại kịp thời. Cathy mới là người cần sự thông cảm, không phải tôi.”

“Toàn thị trấn đang âm ỉ cả lên. Bất kỳ ai có bàn tay tàn nhang đều sẽ bị truy vấn.”

Mary không muốn nói về chuyện đó. Hình ảnh bàn tay tàn nhang đó làm cô buồn nôn, và cô vội nuốt xuống thật mạnh. Joe cau mày bước tới phía trước. Mary giơ tay lên định ngăn nó không được quãng Sharon ra khỏi lớp học, nhưng lúc đó có mấy học sinh bước vào, và tiếng chuyện trò rôm rả của chúng làm mọi người phân tâm. Bọn trẻ nói, “Chào Joe, khỏe không?” rồi vây quanh thằng bé. Tất cả bọn chúng đều muốn biết những kế hoạch để vào Học viện của Joe và bày tỏ sự thích thú của mình. Sharon rời đi để vào lớp học của cô ta, và Mary nhìn Joe đứng cùng bọn trẻ. Thằng bé mới mười sáu tuổi, nhưng trông nó thậm chí còn lớn hơn cả học sinh năm cuối cấp. Joe không còn là thiếu niên, và đó là điều khác biệt. Cô nhận thấy Pam Hearst cũng có mặt trong nhóm. Cô bé không nói nhiều, nhưng không hề rời mắt khỏi Joe mà cứ nhìn

thằng bé với nỗi khát khao và đau đớn mặc dù đã cố che giấu. Vài lần Joe nhìn Pam thật lâu làm cô bé bồn chồn.

Một lúc sau, Joe xem đồng hồ rồi bỏ lại đám bạn cùng lớp cũ để đến nói với Mary, “Ba em sẽ đến và hộ tống cô về nhà. Cô đừng đi đâu một mình đấy”

Mary định lên tiếng phản đối, nhưng rồi lại nghĩ đến gã tội phạm ngoài kia - hẳn căm ghét họ đủ để lặp lại những gì hắn đã làm. Cô không phải là người duy nhất gặp nguy hiểm. Cô túm lấy tay Joe. “Em và Wolf phải cẩn thận. Hai người có thể là mục tiêu tiếp theo.”

Joe cau mày như thể chưa bao giờ nghĩ đến điều đó. Kẻ tấn công là một kẻ hiếp dâm, thế nên đàn ông sẽ không nghĩ đến chuyện mình gặp nguy hiểm. Cô hẳn cũng chẳng nghĩ đến điều đó, nếu cô không tin rằng toàn bộ chuyện này là nhằm mục đích trừng phạt nhà Mackenzie. Còn sự trừng phạt nào lớn hơn ngoài giết họ? Đến một mức nào đó, biết đâu gã điên kia sẽ quyết định vác một cây súng và thực hiện thứ công lý méo mó của hắn?

Clay xuất hiện vào giờ ăn trưa cùng với đồng giấy tờ để cô đọc và ký.

Nhận thấy đám học sinh đang quan sát họ với vẻ hứng thú rõ rệt, cô đi cùng anh ta ra xe. “Tôi lo lắng,” cô thừa nhận.

Clay vịn tay lên cánh cửa mở. “Họa có là người ngu mới không lo lắng.”

“Không phải tôi lo cho mình. Tôi nghĩ Wolf và Joe mới là mục tiêu thực sự.”

Clay bắn cho cô một ánh mắt sắc lẹm. “Sao cô lại nghĩ thế?”

Như được khuyến khích, Mary nói với Clay về giả thuyết của mình. “Tôi nghĩ Cathy và tôi đặc biệt bị chọn làm mục tiêu để trừng phạt Wolf. Anh không thấy mối liên hệ à? Cô gái đó thấy Wolf đẹp trai, và còn muốn hẹn hò với Joe. Còn tôi, mọi người ai cũng biết tôi làm bạn với họ ngay từ đầu. Vì thế chúng tôi bị chọn.”

“Và cô nghĩ hắn sẽ lại tấn công?”

“Tôi chắc chắn hắn sẽ lại tấn công, nhưng tôi sợ lần này hắn sẽ bám theo cha con họ. Có lẽ hắn sẽ không dùng vũ lực với họ đâu, nhưng nếu phải đối mặt với súng đạn thì họ có cơ hội nào chứ? Bao nhiêu đàn ông trong hạt này có súng?”

“Gã đàn ông nào cũng có,” Clay khẳng định. “Nhưng điều gì đã kích động hắn?”

Mary khựng lại, gương mặt đau khổ. “Là tôi.”

“Cái gì?”

“Tôi đã kích động hắn. Trước khi tôi đến đây, Wolf chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ. Mọi người đều thấy thoải mái với chuyện ấy. Thế rồi tôi kết bạn với anh ấy và dạy dỗ Joe để giúp nó vào Học viện. Nhiều người khá tự hào về điều đó và trở nên thân thiện hơn. Đó là vết rạn trên bức tường hoàn hảo, và kẻ gây ra chuyện này không chịu được điều đó.”

“Cô đang nói về sự căm hận thấu xương, nhưng tôi nghĩ khó có khả năng đó. Mọi người quanh đây không hòa thuận với Wolf, nhưng đa phần là vì sợ hãi chứ không phải căm ghét. Sợ hãi và căm giận có tội. Họ đã tống anh ta vào tù vì một tội mà anh ta không phạm phải, và sự hiện diện thường xuyên của anh ta làm họ nhớ đến chuyện đó. Anh ta không phải là người dễ tha thứ, đúng không?”

“Tha thứ cho một chuyện như thế cũng hơi khó,” Mary chỉ ra.

Clay buộc phải đồng ý và thở dài mệt mỏi. “Thế nhưng, tôi không thể nghĩ ra ai lại có thể ghét anh ta đến mức tấn công hai người phụ nữ chỉ bởi vì họ thân thiện với anh ta. Quỷ tha ma bắt, Cathy thậm chí còn chẳng thân thiện gì. Cô ấy chỉ vô tình thốt ra nhận xét đó.”

“Vậy là anh đồng ý với tôi? Rằng tất cả những chuyện này là vì Wolf?”

“Dù không thích nhưng có lẽ tôi đồng ý với cô. Không có lý do nào khác nghe hợp lý, bởi vì có thể có vài trường hợp ngẫu nhiên trong cuộc sống, nhưng trong chuyện phạm tội thì không. Cái gì cũng phải có động cơ.”

“Vậy chúng ta có thể làm gì?”

“Chúng ta chẳng làm gì cả,” Clay nhấn mạnh, “tôi sẽ nói chuyện này với cảnh sát trưởng, nhưng chúng tôi thực sự không thể bắt giữ ai mà không có chứng cứ. Tất cả những gì chúng ta có chỉ là một giả thiết. Chúng tôi thậm chí còn chẳng có lấy một kẻ tình nghi.”

Quai hàm cô siết lại. “Vậy là anh sẽ bỏ qua một cơ hội tuyệt vời?”

Clay tỏ vẻ ngờ vực. “Cơ hội gì?”

“Tất nhiên là dựng lên một cái bẫy.”

“Tôi không thích chuyện này. Tôi không biết cô đang nghĩ gì, nhưng tôi không thích.”

“Tôi chỉ phán đoán theo lẽ thường thôi. Hẳn đã thất bại trong cái... ờ... mục tiêu nhằm vào tôi. Có lẽ tôi sẽ...”

“Không! Và trước khi cô lên mặt ta đây, hãy nghĩ đến những gì Wolf sẽ nói nếu cô báo với anh ta cô tự đưa mình ra làm mồi nhử. Cô có thể - có thể - bị cấm cửa đến tận Giáng sinh.” Điều đó có vẻ đúng, nhưng cô vẫn thấy mình có thể làm được. “Vậy thì tôi chỉ cần không nói với anh ấy.”

“Chẳng có cách nào giấu anh ta chuyện đó, trừ khi mưu kế này không được thực thi. Chứ nếu chúng ta thực thi nó - chắc chắn là tôi chẳng muốn lảng vảng quanh đây khi anh ta phát hiện ra, và một chuyện như thế không thể nào giữ bí mật được.”

Mary cân nhắc đến tất cả những phản ứng có thể có của Wolf và chẳng thích cái nào. Dù vậy, cô vẫn lo có chuyện xảy ra với anh. “Tôi sẽ thử,” cô quyết định.

“Không có sự giúp đỡ của tôi, cô sẽ chẳng thử được đâu.”

Cầm cô hếch lên. “Tôi sẽ làm mà không cần anh giúp.”

“Nếu cô cản trở quá trình điều tra của chúng tôi, tôi sẽ tống cô vào xà lim trong chớp mắt,” Clay đe dọa. Nhưng cô vẫn chẳng sợ hãi gì, và anh ta lầm bầm chửi rủa. “Quý tha ma bắt, tôi sẽ nói với Wolf và để anh ta đeo còng vào cổ cô.”

Mary cau mày và cân nhắc đến chuyện chìa ngón tay cô giáo vào mặt Clay. “Anh nghe tôi nói đây, Clay Armstrong. Tôi là cơ hội tốt nhất mà anh có để lôi kẻ phạm tội ra ánh sáng. Giờ anh chẳng có kẻ tình nghi nào. Anh định sẽ làm gì, chờ cho đến khi hấn tấn công cô gái khác và có thể sẽ giết chết cô ta ư? Anh muốn làm việc theo cách đó à?”

“Không, tôi không muốn làm thế. Tôi chỉ muốn cô và những phụ nữ khác phải cảnh giác và không đi đâu một mình. Tôi không muốn mạo hiểm cô hay bất kỳ ai. Cô đã nghĩ đến chuyện đôi khi những cái bẫy cũng thất bại chưa, như việc bọn thú lấy được mồi nhử và vẫn chạy thoát ấy? Cô có thực sự muốn đối mặt với khả năng đó không?”

Ý nghĩ đó làm ruột Mary cuộn lên, cô vội nuốt mạnh xuống để chế ngự cơn buồn nôn chột dâng lên trong họng. “Không, nhưng dù sao tôi vẫn sẽ làm,” cô kiên quyết.

“Tôi nói lần cuối là không. Tôi biết cô muốn giúp, nhưng tôi không thích kế hoạch này. Kế này quá thất thường.”

Hấn túm lấy Cathy trên lối xe chạy nhà cô ấy, rồi chop lấy cô ngay trên phố chính. Cách hấn hành động thật điên rồ, và tôi chắc chính hấn cũng điên nữa.”

Thở dài, Mary kết luận rằng tính che chở ở Clay quá mạnh nên anh ta không đồng ý dùng phụ nữ làm mồi nhử, và sử dụng phụ nữ là đi ngược lại với bản tính tự nhiên của anh ta. Tuy vậy, như thế không có nghĩa là cô cần sự đồng ý của Clay. Tất cả những gì cô cần là một vệ sĩ. Cô vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch cụ thể nào,

nhưng rõ ràng phải có hai người mới có thể làm cho một cái bẫy dù đơn giản nhất thành công: mỗi nhữ, và người bảo vệ sự an toàn cho mỗi nhữ.

Clay chui vào xe đóng cửa lại, rồi lại chồm người ra qua khung cửa mở. “Tôi không muốn nghe thêm câu nào về chuyện này nữa đâu đấy,” anh ta cảnh cáo.

“Như ý anh,” cô hứa. Không nói với anh ta không có nghĩa là không làm gì. Clay ném cho cô một ánh mắt nghi ngờ, nhưng rồi vẫn nổ máy xe và rời khỏi. Mary quay lại lớp học, cố suy tính trong đầu một kế hoạch khả thi để nhử kẻ hiếp dâm lộ diện với ít rủi ro nhất.

Wolf đến sớm hơn giờ tan học mười phút. Anh tựa vai vào tường ngay bên ngoài lớp học của Mary, lắng nghe giọng nói trong trẻo của cô giảng giải cho học sinh về cách địa lý và lịch sử hợp lại rồi tạo ra tình trạng chính trị hiện thời ở Trung Đông. Anh chắc chắn điều này chẳng có trong sách giáo khoa, nhưng Mary có sở trường làm cho học sinh liên hệ những bài học với thực tế để khiến môn học trở nên thú vị và dễ hiểu hơn. Anh đã thấy cô làm thế với Joe, mặc dù bản thân thằng bé đã say mê sách vở lắm rồi. Rõ ràng là đám học sinh hưởng ứng với cô; chúng vẫn gọi cô là “cô Potter,” nhưng không hề ngại ngần đặt câu hỏi, rồi đưa ra câu trả lời, thậm chí còn đùa giỡn nữa.

Thế rồi cô nhìn đồng hồ và cho lớp nghỉ, vừa đúng lúc cửa hai lớp còn lại cũng mở ra. Wolf đứng thẳng dậy và bước vào phòng học của cô, nhận thức được tiếng huyền thuyên của bọn trẻ đột nhiên khựng lại khi chúng nhận thấy sự có mặt của anh. Mary ngẩng lên mỉm cười, một nụ cười chỉ dành cho mình anh, và mạch của anh đập nhanh hơn khi thấy cô chẳng ngại ngần thể hiện cảm xúc. Anh bỏ mũ ra và thọc tay vào trong tóc. “Dịch vụ hộ tống đã đến, thưa cô,” anh nói.

Một cô bé cười khúc khích, và Wolf chậm rãi quay sang nhìn đám trẻ đang đứng như tượng. “Mấy cô gái có về nhà cùng nhau không? Có anh chàng nào đảm bảo các bạn gái sẽ về đến nhà an toàn không?”

Christa Teele, em gái của Cathy, lăm bầm rằng nó và Pam Hearst sẽ về cùng nhau. Bốn đứa con gái còn lại không nói gì. Wolf nhìn bảy cậu con trai. “Đi cùng các bạn nữ đi.” Đó là một mệnh lệnh mà bọn con trai ngay lập tức tuân theo. Bọn trẻ rời khỏi phòng, tự động tách ra sao cho mỗi cô gái có ít nhất một cậu con trai đi kèm.

Mary gật đầu. “Làm rất tốt.”

“Em thấy không, tất cả bọn chúng đều đủ tỉnh táo để không tranh cãi rằng mình không cần người hộ tống.” Cô cau mày nhìn anh, vì cô cảm thấy anh không cần phải chỉ ra điều đó. “Wolf, thật đấy, em an toàn tuyệt đối khi lái xe từ nhà đến đây. Làm sao có chuyện gì xảy ra nếu em không dừng lại chứ?”

“Sẽ thế nào nếu xe em bị xì hơi? Sẽ thế nào nếu ống dẫn tản nhiệt lại nổ lần nữa?”

Rõ ràng là cô chẳng có cách nào dàn dựng bẫy nhử nếu Wolf hoặc Joe cứ lờn vờn quanh cô từng giây từng phút. Và theo cái cách mà mắt Wolf đang nheo lại nhìn cô thì hiển nhiên là anh không định đối ý. Lúc này chuyện đó không quan trọng, bởi vì cô vẫn chưa nghĩ ra kế hoạch nào. Nhưng một khi có kế hoạch, cô sẽ phải nghĩ ra một kế sách để thoát khỏi hai vệ sĩ của mình.

Wolf choàng áo khoác lên vai cô, cầm lấy túi cùng chìa khóa của cô rồi giục cô ra khỏi lớp. Đang khóa cửa lớp học, Dottie ngẩng lên nhìn và chết đứng tại chỗ khi Wolf khóa cửa lớp của Mary, lắc lắc ổ khóa để đảm bảo là đã khóa, rồi quàng tay quanh eo cô. Anh ta nhìn thấy bà và giơ tay chạm vào vành mũ. “Cô Lancaster.” Dottie cúi đầu xuống và giả vờ đang gặp trục trặc với ổ khóa. Mặt bà đỏ bừng. Đây là lần đầu tiên Wolf Mackenzie nói chuyện với bà, tay bà run lên khi thả chìa khóa vào trong túi xách. Cảm giác sợ hãi gần như không thể kiểm soát được làm bà toát mồ hôi hột. Bà không biết mình sẽ làm gì.

Vòng tay Wolf vững vàng quanh eo Mary khi họ cùng nhau bước ra xe. Sức nặng của nó làm nhịp tim cô đập dồn. Anh chỉ cần đặt tay lên cô là cơ thể cô đã sẵn sàng cho anh. Một cơn rung mình dữ dội bắt đầu từ sâu bên trong cô, rồi trải rộng ra bên ngoài như một cơn thủy triều âm ập.

Wolf cảm thấy sự căng cứng đột ngột trong cơ thể mảnh mai của Mary khi anh mở cửa xe. Cô cũng đang thở nhanh hơn. Anh nhìn xuống cô, và toàn thân anh thất lại, bởi vì cô đang nhìn anh với nỗi khát khao hiển hiện trong đôi mắt xanh nhạt dịu dàng. Hai má cô đỏ bừng, môi hé ra. Anh lùi lại. “Anh sẽ ở ngay sau em.” Câu nói đó thốt ra từ sâu trong cổ họng.

Mary bình thần lái xe về nhà, mặc dù máu cô đang rần rật trong huyết quản và vỗ ầm ầm bên tai. Chưa bao giờ ngôi nhà cũ kỹ, cô lập đó lại trông đẹp đến thế. Woodrow đang sưởi nắng trên thềm, và Mary bước qua nó để mở khóa cửa sau. Đúng như anh hứa, Wolf đã ra khỏi xe và ở ngay sau lưng cô lúc cô mở cửa. Không nói một lời nào, cô cởi áo khoác, quăng túi xách lên ghế rồi bước lên cầu thang, nhận thức rõ ràng những bước đi nặng nề từ đôi ủng của Wolf khi anh theo sau cô. Họ vào phòng ngủ của cô.

Anh lột trần cô trước khi cô kịp định thần, mặc dù cô hẳn cũng chẳng muốn phản đối ngay cả nếu anh cho cô thời gian. Anh đè cô xuống giường, cơ thể to lớn trùm lên cô, hai cánh tay khỏe mạnh ôm lấy cô. Lông ngực anh chà xát lên núm vú nhạy cảm của cô làm chúng dựng đứng lên, và với một tiếng rên rỉ đầy háo hức, cô chà ngực vào anh để tăng thêm khoái cảm. Anh mở đùi cô ra và đặt mình vào chính giữa. Giọng anh thật trầm và thô ráp khi thâm thi vào tai cô những gì anh chuẩn bị làm với cô.

Mary hơi co lại, đôi mắt xanh thoáng sưng söt, cảm thấy hơi háo hức, và cũng hơi xấu hổ bởi vì mình đã háo hức như thế. “Wolf Mackenzie!” Cô nói, mắt mở to hơn. “Anh đã nói... từ đó!”

Gương mặt rần rỏ của Wolf trông vừa dịu dàng, vừa thích thú. “Anh đã nói thế.”

Cô nuốt xuống. “Trước đây em chưa từng nghe ai nói thế. Ý em là trong cuộc sống thực ậy. Chỉ có ở trong phim thôi, và trong phim thì nó gần như chẳng bao giờ được dùng đúng nghĩa. Người ta dùng nó như một tính từ thay vì động từ.” Cô có vẻ bối rối trước một sai lầm về mặt ngữ pháp không thể lý giải như thế.

Vừa mỉm cười, anh vừa đi vào trong cô, đôi mắt đen sáng lên. “Đây,” anh nói, “là động từ.”

Anh yêu vẻ ngoài của cô khi anh làm tình với cô, đôi mắt cô đờ đẫn, còn má thì đỏ lựng. Cô hít vào thật mạnh và chuyển động bên dưới anh, ôm trọn vẹn anh trong mình và bao phủ anh trong cái nóng ngọt ngào. Hai tay cô lần ngược từ lưng lên cổ anh. “Vâng,” cô đồng ý. “Đây là động từ.” Nếu lần làm tình đầu tiên của họ diễn ra dữ dội thì kể từ đó anh đã dạy cô biết cảm giác ngọt ngào là thế nào khi niềm sung sướng được kéo dài, khi những cái vuốt ve và những nụ hôn cứ lần lữa trong khi sức ép từ từ cuộn lại bên trong cho đến khi nó trở nên quá nóng, quá mãnh liệt đến nỗi nổ tung ngoài tầm kiểm soát. Nỗi khao khát anh dành cho cô mạnh đến nỗi anh cố trì hoãn đạt đỉnh lâu nhất có thể, như thế anh có thể ở trong cô và kéo dài cơn khát đó. Đó không phải là cơn đói khát tình dục mặc dù nó dựa trên thể xác. Anh không đơn giản là muốn làm tình, anh muốn làm tình chỉ với mình cô, Mary Elizabeth Potter. Anh phải cảm thấy làn da mềm mại, mỏng manh của cô trên tay, cảm thấy cơ thể mềm mại của cô bao bọc lấy mình, ngửi thấy mùi đàn bà, tạo dựng những kết nối cổ xưa với từng nhịp chuyển động chậm rãi và sự hưởng ứng của hai cơ thể. Anh là người lai; tâm hồn anh mạnh mẽ và thuần khiết, bản năng của anh gần giống tổ tiên của cả hai giống người. Với những người đàn bà khác, anh chỉ có tình dục; còn với Mary, anh đã kết đôi.

Anh choàng tay quanh người cô và lăn người nằm ngửa ra. Sưng söt, Mary ngồi dậy, vô tình tạo nên tư thế mà anh muốn. Cô thở dốc khi động tác đó làm anh vào sâu hơn trong cô. “Anh đang làm gì thế?”

“Không gì cả,” anh thủ thỉ, hai tay với lên phủ lên ngực cô. “Anh sẽ để em làm chủ.”

Mary xem xét tư thế và nhận thức được khoảnh khắc sự háo hức và khuấy động chiến thắng sự bất an của tư thế không quen thuộc. Mi mắt cô lại sụp xuống, rồi cô vừa bặm môi vừa nhẹ nhàng di chuyển trên anh. “Thế này à?”

Anh gần như rên lên thành tiếng. Động tác chậm rãi đó đúng là sự tra tấn ngọt ngào, và cô nhanh chóng di chuyển thành điệu. Anh định kéo dài sự ân ái này bằng cách đổi tư thế, nhưng giờ anh e là mình đã tính sai. Không thể ngờ một phụ nữ cổ hũ như cô lại nhiều khoái cảm đến thế. Sau vài phút, anh đành lăn người lại và đẩy cô nằm dưới.

Mary đan hai tay lại sau cổ anh. “Em đang thích mà.”

“Anh cũng thế.” Anh trao cho cô một nụ hôn chóng vánh, rồi một lần nữa môi họ nắn ná cùng nhau. “Rất nhiều.”

Cô mỉm cười, nụ cười bí ẩn đầy nữ tính chỉ dành riêng cho anh, và hình ảnh đó làm anh bùng cháy. Anh quên mất việc định kiểm chế, quên đi tất cả mọi thứ ngoài sự sung sướng đang chờ đợi họ. Sau đó, thỏa mãn và kiệt sức, cả hai cùng thiếp đi.

Khi tiếng xe hơi vang lên, Wolf lăn ra khỏi giường, ngay lập tức cảnh giác. Mary tựa quây trong cơn ngủ. “Chuyện gì thế anh?”

“Em có khách.”

“Khách?” Cô bật ngồi dậy và vén tóc ra khỏi mặt. “Mấy giờ rồi?”

“Gần sáu giờ. Chúng ta đã ngủ quên.”

“Sáu giờ! Là giờ học của Joe!”

Wolf vừa chửi thề vừa giật mở quần áo. “Chuyện này đang vượt khỏi tầm kiểm soát. Mẹ kiếp, mỗi lần làm tình với em là con trai anh lại chen ngang. Một lần đã đủ tệ rồi, nhưng giờ nó đang làm thành thói quen.”

Mary mò mẫm vợ lấy quần áo, mong rằng tình huống này sẽ không quá xấu hổ. Thật khó đối diện với Joe khi mà cô và cha nó mới lên giường với nhau. Dì Ardith hẳn sẽ từ cô vì đã quên đi phẩm giá và ý thức phải cư xử đúng đắn. Thế rồi cô nhìn Wolf khi anh xỏ chân vào giày, và cô cảm thấy như thể tìm mình nở ra cho đến khi lấp đầy khoang ngực. Cô yêu anh, và không có gì có giá trị hơn tình yêu. Còn với thái độ đứng đắn - cô nhún vai, thầm trao nụ hôn tạm biệt với nó. Không ai có thể có được mọi thứ.

Joe đã trải sách vở lên bàn và đang pha cà phê khi họ bước vào bếp. Nó ngẩng lên và cau mày. “Nhìn kìa, ba à, chuyện này đang vượt khỏi tầm kiểm soát. Ba đang lẩn vào giờ học của con đấy.” Chỉ có vẻ lấp lánh trong đôi mắt xanh nhạt của nó mới ngăn Wolf không nổi giận; và sau một giây, anh vò tóc con trai.

“Con trai, lần trước ba đã nói rồi, thế mà con vẫn chọn thời điểm dở tệ.” Giờ học của Joe thậm chí còn bị lẩn qua nhiều hơn bởi họ cần thời gian ăn tối. Tất cả đều dói ngẫu, vì thế họ quyết định ăn sandwich cho nhanh, và vừa ăn xong thì một chiếc xe khác xuất hiện.

“Lạy Chúa lòng lành, ngôi nhà này đang trở nên nổi tiếng,” Mary lầm bầm rồi đứng dậy ra mở cửa.

Clay bỏ mũ ra rồi bước vào trong nhà. Anh khựng lại khịt mũi. “Đó có phải là mùi cà phê mới pha không?”

“Ừ.” Wolf vươn người với lấy bình cà phê trong khi Mary lấy một chiếc tách từ trên tủ chén bát cho Clay.

Clay ngồi phịch xuống ghế và thở hắt ra mệt mỏi, nhưng anh ta nhanh chóng cảm kích khi hít vào luồng hơi bay lên từ chỗ cà phê Wolf rót. “Cảm ơn. Tôi nghĩ là sẽ tìm thấy hai người ở đây.”

“Có chuyện gì xảy ra à?” Giọng Wolf kéo dài.

“Chẳng có gì ngoài mấy lời phàn nàn. Anh đã làm vài người hơi lo lắng.”

“Anh đã làm gì?” Mary xen vào.

“Chỉ xem xét xung quanh thôi,” Wolf nói bằng giọng thờ ơ nhưng không đánh lừa được cô, cũng như Clay. “Đừng nhúng tay vào. Anh không phải là dân phòng. Tôi cảnh cáo anh lần cuối đấy.”

“Tôi không nghĩ mình đã làm gì phi pháp, tôi chỉ xem xét loanh quanh và tìm kiếm. Tôi chẳng cản trở bất cứ nhân viên cảnh sát nào, chẳng hỏi han gì ai, cũng chẳng hủy hay giấu bằng chứng gì. Tất cả những gì tôi làm là xem xét.” Mặt Wolf long lên. “Nếu thông minh thì anh sẽ sử dụng tôi. Tôi là kẻ lẩn tìm giỏi nhất mà anh có thể tìm thấy.”

“Và nếu thông minh thì anh sẽ dành thời gian trông chừng những gì là của anh ấy!” Clay nhìn Mary, và môi cô mím lại. Mẹ kiếp, anh ta sẽ nói ra! “Đó là những gì tôi vẫn đang làm.”

“Có lẽ không giỏi như anh nghĩ đâu. Mary đã nói với tôi kế hoạch dùng chính mình làm mồi nhử để lôi gã đó ra ánh sáng.”

Wolf quay phắt sang, hai hàng lông mày nhíu xuống trên đôi mắt đen nheo nheo khi anh ghim cô bằng ánh mắt giận dữ đến nỗi cô phải cố hết sức mới có thể giữ vững tinh thần. “Không đời nào,” anh khẽ nói, và đó là vẻ mặt quyết tâm hơn là ngạc nhiên.

“Ừ, tôi cũng biết thế. Tôi nghe nói anh và Joe sẽ hộ tống cô ấy đến trường và về nhà, nhưng còn khoảng thời gian giữa đó thì sao? Rồi năm học sẽ kết thúc trong vài tuần nữa. Lúc đó thì sao?”

Đôi vai mảnh khảnh của Mary nhướng lên. “Tôi sẽ không để mọi người nói qua nói lại như kiểu tôi vô hình thế đâu. Đây là nhà tôi, và để tôi nhắc cho các người nhớ tôi đã qua cái tuổi hai mươi mốt rồi. Tôi sẽ đi bất cứ đâu, bất cứ lúc nào tôi muốn.”

Họ cứ việc nghĩ họ sẽ làm gì đi!

Sống với dì Ardith không hẳn là vô ích; về nguyên tắc, dì Ardith sẽ chết trước khi để bất cứ người đàn ông nào bảo dì phải làm gì.

Ánh mắt của Wolf không hề nao núng. “Em sẽ làm những gì mình được bảo.”

“Nếu tôi là anh,” Clay gợi ý, “tôi sẽ đưa cô ấy lên núi và giữ cô ấy ở đó. Như tôi đã nói, trường sẽ nghỉ trong vài tuần nữa, và ngôi nhà cũ này khá cô lập. Sẽ chẳng ai biết cô ấy ở đâu. Như thế sẽ an toàn hơn.”

Nổi điên, Mary giật tách cà phê từ tay Clay rồi đổ hết cà phê bên trong vào bồn rửa. “Anh không được uống cà phê của tôi, đồ mánh lẻo!”

Clay trông có vẻ sững sốt. “Tôi chỉ đang cố bảo vệ cô.”

“Còn tôi chỉ đang cố bảo vệ anh ấy!” Cô hét lên.

“Bảo vệ ai?” Wolf nạt.

“Anh đấy!”

“Tại sao anh lại cần được bảo vệ?”

“Bởi vì cái kẻ gây ra chuyện này đang cố hãm hại anh! Đầu tiên là cố gán tội cho anh bằng những vụ tấn công, và sau đó là tấn công những người không căm ghét anh như hấn ta!”

Wolf sững người lại. Tối hôm trước, lần đầu tiên Mary đưa ra giả thiết của mình, anh và Clay đã không tin bởi chẳng hợp lý chút nào khi có kẻ tấn công Mary để cố gán tội cho anh. Nhưng theo những gì cô vừa nói, rằng những cuộc tấn công là kiểu trừng phạt đan xen, thì câu chuyện trở nên hết sức có lý. Bản thân kẻ hiếp dâm đã méo mó, vậy thì cái logic của hấn cũng sẽ méo mó thôi. Mary bị tấn công vì anh. Bởi anh quá say mê cô đến nỗi không thể kiểm soát được mình, nên một tên điên nào đó đã tấn công cô, khiến cô hoảng sợ và rồi cố cưỡng hiếp cô. Ham muốn của anh đã khiến cô bị chú ý.

Vẻ mặt Wolf trở nên lạnh giá và trống rỗng khi anh nhìn Clay nhún vai. “Tôi phải tin giả thiết đó thôi,” Clay nói.

“Đó là giả thiết duy nhất có chút hợp lý. Khi cô ấy làm bạn với anh và giúp Joe vào Học viện, mọi người bắt đầu nhìn hai người khác đi. Có kẻ không chịu được điều đó.”

Mary xoắn hai tay lại với nhau. “Bởi đó là lỗi của tôi, nên điều tối thiểu tôi có thể làm là...”

“Không!” Wolf gầm lên, đứng bật dậy làm chiếc ghế đổ ra sau cái rầm. Anh cố hạ giọng. “Lên tầng và sắp xếp quần áo. Em sẽ đi cùng cha con anh.”

Joe đập tay lên bàn. “Đến lúc rồi.” Nó đứng dậy và bắt đầu dọn bàn. “Em sẽ dọn dẹp trong khi cô xếp đồ.”

Mary mím môi. Cô bị giằng xé giữa mong muốn được tự do thực hiện kế hoạch của mình và viễn cảnh được sống chung với Wolf quá hấp dẫn. Như thế là không đúng đắn. Như thế là một tấm gương xấu cho đám học sinh của cô. Người dân trong thị trấn sẽ nổi giận. Còn hấn sẽ nhìn cô ấy như điều hâu ấy! Nhưng, cô yêu anh điên cuồng và không chút hổ thẹn về mối quan hệ giữa họ. Đôi khi cũng hơi xấu hổ, bởi vì cô không quen với sự thân mật như thế và không biết phải xử lý nó ra sao, nhưng chưa bao giờ hổ thẹn.

Mặt khác, nếu cô ngoan cố và ở lại đây, Wolf sẽ ở lại đây cùng cô, lúc đó họ sẽ dễ bị trông thấy hơn và khả năng xúc phạm đến sự nhạy cảm của người dân trong thị trấn sẽ cao hơn. Đó là điều quyết định, bởi cô không muốn có thêm dù chỉ một chút thù địch nhằm vào Wolf vì cô. Đó có thể là tất cả những gì cần để kích động kẻ hiếp dâm tấn công anh trực tiếp, hoặc bám theo Joe.

Anh đặt tay lên vai cô và khẽ đẩy. “Đi đi,” anh nhẹ nhàng nói, và cô bước đi.

Khi cô đã an toàn trên tầng và nằm ngoài tầm nghe, Clay nhìn Wolf với vẻ mặt vừa cău kính vừa lo lắng. “Dù đúng dù không, cô ấy nghĩ anh và Joe đang gặp nguy hiểm, rằng kẻ điên rồ này có thể nổ súng vào hai người. Tôi cũng đồng quan điểm với cô ấy, mẹ kiếp.”

“Cứ để hấn thử xem,” Wolf nói, nét mặt và giọng nói của anh không biểu lộ gì. “Cô ấy dễ bị tấn công nhất là trên đường đến trường và từ trường về nhà, và tôi không nghĩ gã này sẽ kiên nhẫn chờ đợi. Hấn đã tấn công cách nhau có hai ngày. Dù hấn có hoảng sợ khi bị anh suýt bắt được và cần thời gian để hoàn hồn lại, hấn vẫn sẽ tìm kiếm một cơ hội tấn công khác. Trong lúc đó, tôi sẽ tìm kiếm hấn.”

Clay không muốn hỏi, nhưng câu hỏi vẫn cháy lên trên đầu lưỡi anh. “Hôm nay anh có tìm được gì không?”

“Tôi đã loại trừ được vài người ra khỏi danh sách.”

“Làm vài người hoảng sợ nữa.”

Wolf nhún vai. “Tốt hơn hết mọi người nên quen với việc tôi lảng vảng xung quanh. Nếu họ không thích thế thì thật tệ.”

“Tôi cũng nghe nói anh bắt bọn con trai hộ tống đám con gái từ trường về nhà. Phụ huynh của mấy đứa con gái khá là nhẹ nhõm và cảm kích.”

“Lẽ ra chính họ phải nghĩ đến chuyện đó.”

“Đây là một thị trấn nhỏ bình yên. Họ không quen với những việc như thế này.”

“Đó không phải là lý do biện hộ cho sự ngu ngốc.” Và đúng là ngu ngốc khi những ông bố bà mẹ đó không chú ý đến sự an toàn của con gái mình.

Clay cầu nhàu. “Tôi vẫn muốn nhấn mạnh ý của mình. Tôi đồng ý với Mary rằng anh và Joe là mục tiêu chính yếu. Anh có thể giỏi, nhưng chẳng ai giỏi hơn súng đạn, và Joe cũng thế. Anh không chỉ trông chừng Mary, anh còn phải tự cảnh giác nữa. Tôi cũng hi vọng anh có thể thuyết phục cô ấy nghỉ dạy cho đến khi năm học kết thúc, như thế ba người có thể ở lại trên núi cho đến khi chúng tôi bắt được gã này.”

Trốn chạy là đi ngược với bản tính của Wolf, và điều đó hiện rõ trong ánh mắt anh nhìn Clay. Wolf đã được huấn luyện để sẵn lòng; hơn thế nữa, điều đó nằm trong bản chất của anh, trong gen di truyền mà những chiến binh Comanche và Cao nguyên để lại hòa lẫn trong cơ thể anh, trong sự hình thành tính cách của anh.

“Chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn của Mary,” anh chỉ nói vậy, và Clay biết rằng mình không thể thuyết phục Wolf tránh xa chuyện này.

Joe đang đứng tựa vào tủ bát, lắng nghe. “Người dân trong thị trấn sẽ nổi giận nếu họ phát hiện Mary ở chung với chúng ta,” nó chỉ ra. “Đúng.” Clay đứng dậy và đội mũ lên đầu.

“Kệ họ.” Giọng Wolf thẳng thừng.

Anh đã cho Mary cơ hội thận trọng, nhưng cô không nhận lấy. Giờ cô là của anh, vì Chúa. Cứ để bọn họ quàng quạc.

Clay thông thả đi ra cửa. “Nếu có ai hỏi tôi, tôi sẽ bảo đã sắp xếp để cô ấy ở một nơi an toàn hơn cho đến khi chuyện này qua đi. Anh chẳng muốn cho ai biết nơi đó là đâu, đúng không? Mặc dù dĩ nhiên Mary sẽ cho mọi người biết thôi, giống như cô ấy đã làm hôm thứ Bảy trong cửa hàng của Hearst.”

Wolf rên lên. “Quý tha ma bắt. Cô ấy đã làm gì? Tôi chưa nghe chuyện đó.”

“Với tất cả những gì đã xảy ra chiều hôm đó thì tôi cũng không mong anh sẽ nghe được. Có vẻ như cô ấy đã gây gỗ với cả Dottie Lancaster và bà Karr, chỉ còn thiếu nước nói thẳng với cả hai người đó rằng cô ấy chờ anh chiếm lấy nữa thôi.” Mép Clay giãn ra thành nụ cười. “Cô ấy quát họ một đòn đau đấy.”

Khi Clay đã rời khỏi, Wolf và Joe nhìn nhau. “Mọi chuyện quanh đây có thể sẽ thú vị đấy.”

“Có thể,” Joe đồng ý.

“Phải cẩn thận đấy, con trai. Nếu Mary và Armstrong đoán đúng thì hai ta mới thực sự là mục tiêu của thằng con hoang đó. Đừng đi đâu mà không mang theo súng, và luôn cảnh giác.”

Joe gật đầu. Wolf không lo chuyện đánh nhau tay không, thậm chí kể cả »67977 khi gã kia có dao, bởi anh đã dạy Joe chiến đấu theo cách anh đã học trong quân đội. Không phải karate, võ Trung Quốc, taekwondo, hay judo, mà là sự hòa trộn của nhiều thứ, gồm cả cách đánh nhau trên đường phố. Mục tiêu của trận chiến không phải là công bằng, chơi sao cho đẹp, mà là sống mái bằng mọi cách, với bất kỳ vũ khí nào có được. Đó chính là điều đã giúp anh sống sót và bình an vô sự trong tù. Nhưng súng lại là một thứ khác hẳn. Họ sẽ phải cảnh giác gấp đôi.

Mary quay lại và ném hai chiếc va li xuống sàn. “Em phải đem theo sách vở nữa,” cô tuyên bố. “Và ai đó phải đưa Woodrow cùng lũ mèo con đi cùng.”

10. Chương 10

Mary cố tự nhủ rằng cô không ngủ được vì đang nằm trên một chiếc giường lạ, vì quá háo hức, vì quá lo lắng, rồi vì... cô cạn kiệt lý do bào chữa và không thể nghĩ ra thêm lý do nào khác. Mặc dù đã mệt lử bởi thỏa mãn sau trận ân ái với Wolf, nhưng cô vẫn cảm thấy quá bồn chồn đến nỗi không thể ngủ được và cuối cùng cũng nhận ra vì sao. Cô xoay người trong vòng tay anh rồi đưa tay sờ lên cằm anh, thích cảm giác khuôn mặt và hàm râu ram ráp của anh dưới ngón tay mình. “Anh vẫn còn thức à?” Cô thì thầm.

“Vừa này thì không,” giọng anh lầm bầm trầm đục. “Nhưng giờ thì thức rồi.”

Cô xin lỗi anh và nằm im thít. Sau một lúc anh siết lấy người cô và vén tóc ra khỏi mặt cô. “Em không ngủ được à?”

“Không. Em chỉ cảm thấy... lạ nhà, chắc thế.”

“Theo kiểu nào?”

“Vợ anh - mẹ của Joe ấy. Em cứ nghĩ đến chuyện chị ấy trên chiếc giường này.”

Tay anh siết chặt cô. “Cô ấy chưa bao giờ nằm trên chiếc giường này.”

“Em biết. Nhưng Joe ở phòng bên kia, và em cứ nghĩ mọi chuyện hẳn là như thế này khi thằng bé còn nhỏ, trước khi chị ấy mất.”

“Không thường xuyên lắm. Bọn anh không hay gặp nhau, và cô ấy qua đời khi Joe lên hai tuổi. Đó là lúc anh xuất ngũ.”

“Kể em nghe chuyện đó đi,” cô thì thầm dụ dỗ anh. Cô cần biết thêm về người đàn ông mình yêu. “Lúc đó chắc anh còn trẻ lắm.”

“Anh nhập ngũ năm mười bảy tuổi. Mặc dù anh biết rằng có thể mình sẽ phải đến Việt Nam, nhưng đó là cách thoát ly duy nhất. Ba mẹ anh đã chết, và ông ngoại anh chưa bao giờ thực sự chấp nhận anh vì anh có nửa dòng máu Áng lê. Tất cả những gì anh biết là mình phải rời khỏi vùng đất của người da đỏ. Ở đó cũng tồi tệ gần như nhà tù. Nói một cách khác thì đó là nhà tù. Chẳng có gì để làm, chẳng có gì để hy vọng.

“Anh gặp Billie năm anh lên mười tám. Cô ấy là người Crow lai, và anh đoán cô ấy cưới anh vì biết anh sẽ không bao giờ quay lại vùng đất của người da đỏ. Cô ấy muốn nhiều hơn thế. Cô ấy muốn ánh sáng phồn hoa và cuộc sống đô thị. Có lẽ cô ấy nghĩ rằng lính tráng thì thuận tiện cho chuyện đó, chuyển quân từ căn cứ này đến căn cứ nọ, tiệc tùng mỗi khi hết ca trực. Nhưng cô ấy không coi thường anh vì anh là người lai, và bọn anh quyết định kết hôn. Một tháng sau anh đến Việt Nam. Khi anh được nghỉ phép, anh và cô ấy đến Hawaii, và lúc về cô ấy đã mang thai. Joe được sinh ra khi anh mười chín tuổi, lúc đó anh được về nhà sau lần ra trận đầu tiên và được chứng kiến giây phút nó ra đời. Chúa ơi, anh quá háo hức. Thằng bé gào thét ầm trời. Thế rồi người ta đặt nó lên tay anh, cảm giác như có ai đó giật tung tim anh ra vậy. Anh yêu nó nhiều đến nỗi sẵn sàng chết vì nó.”

Wolf im lặng trầm ngâm một lát, rồi khẽ bật cười. “Và rồi anh ở đó, với một đứa con trai vừa mới sinh cùng một người vợ không nghĩ rằng cô ấy lại có nhiều thứ đến thế, mà thời gian trong quân ngũ của anh

gần hết. Anh chẳng có nghề gì, không biết làm gì để nuôi con, thế nên anh lại đăng lính, và mọi chuyện giữa anh và Billie trở nên tồi tệ đến nỗi anh xung phong thực hiện nhiệm vụ ở nước ngoài. Cô ấy qua đời ngay trước khi chuyển ra nước ngoài làm nhiệm vụ lần thứ ba của anh kết thúc. Anh giải ngũ và quay về nhà chăm sóc Joe.”

“ Anh đã làm gì?”

“Làm ở trại nuôi súc vật. Đua tài. Đó là tất cả những gì anh biết. Ngoài thời gian phục vụ trong quân đội, anh không nhớ được lúc nào mình không làm việc với ngựa. Anh mê ngựa từ nhỏ, và giờ vẫn thế. Joe cùng anh lang thang từ chỗ này sang chỗ kia cho đến lúc nó đến tuổi đi học, và bọn anh dừng lại ở Ruth. Phần còn lại thì em biết rồi.”

Mary nằm im trong vòng tay Wolf, nghĩ về cuộc đời anh. Cuộc sống của anh không dễ dàng chút nào. Nhưng nó tạo nên con người anh, người đàn ông mạnh mẽ với ý chí sắt đá này. Anh đã kinh qua chiến tranh, địa ngục và khi thoát ra còn mạnh mẽ hơn trước. Ý nghĩ có kẻ muốn hãm hại anh làm cô tức giận đến nỗi gần như không chịu nổi. Cô phải tìm ra cách để bảo vệ anh.

Sáng hôm sau anh hộ tống cô đến trường, và một lần nữa Mary nhận thấy cách mọi người trở mắt nhìn anh. Nhưng cái cô thấy trong mắt bọn trẻ không phải là nỗi sợ hãi hay căm ghét, mà là vẻ hết sức tò mò, thậm chí còn kính sợ. Nhiều năm qua chúng chỉ nghe kể về anh, đối với chúng anh là một bóng hình vừa uy nghiêm vừa hùng vĩ. Cha chúng làm việc với anh, bọn con trai thấy anh làm việc, và sự thành thạo của anh với bọn ngựa càng khiến những câu chuyện về anh thêm hoang đường. Người ta đồn rằng anh có thể “thì thầm” với ngựa, thậm chí con ngựa bất kham nhất cũng sẽ đáp lại giọng nói ngậm nga đặc biệt của anh.

Giờ anh đang sẵn lòng kể hiếp dâm. Chuyện đó đã lan truyền khắp hạt.

Cả ngày hôm ấy Dottie còn chẳng thèm nói chuyện với Mary; bà ta bỏ đi mỗi khi cô đến gần và ăn trưa một mình. Sharon thở dài nhún vai.

“Đừng để ý đến bà ấy. Bà ấy luôn dị ứng với nhà Mackenzie mà.”

Mary cũng nhún vai. Dường như cô chẳng có cách nào để tiếp cận Dottie.

Joe lái xe vào thị trấn chiều hôm đó để đi theo cô về nhà. Khi cả hai ra đến bãi xe, cô bảo thẳng bé, “Cô cần ghé qua cửa hàng nhà Hearst để mua vài thứ.”

“Em sẽ ở ngay sau lưng cô.”

Joe ở ngay sau gót Mary khi cô bước vào cửa hàng, và mọi người đều quay ra nhìn họ. Thăng bé nở một nụ cười có thể nói là giống hệt cha nó, và vài người vội vàng quay đi. Mary thở dài rồi dẫn tay vệ sĩ cao hơn mét tám của mình vào trong quầy hàng. Joe khựng lại trong tích tắc khi nó nhìn thấy Pam Hearst. Cô bé đứng như chôn chân tại chỗ, trở mắt nhìn nó. Nó nghiêng mũ chào rồi bước theo Mary.

Một giây sau Joe cảm thấy có người chạm nhẹ vào tay. Nó liền quay lại và thấy Pam đang đứng sau lưng mình. “Mình nói chuyện với cậu được chứ?” Cô bé hỏi bằng giọng nhỏ xíu. “Ch... chuyện quan trọng. Đi mà.” Mary đi tiếp. Joe đổi vị trí để nó vẫn có thể nhìn thấy Mary và hỏi, “Sao?” Pam hít vào thật sâu. “Mình nghĩ...”

Có lẽ... cậu sẽ đi cùng mình đến vũ hội vào tối thứ Bảy này chứ?” Cô bé hấp tấp nói hết câu.

Đầu Joe ngẩng phắt lên. “Gì?”

“Mình vừa nói... cậu sẽ đi cùng mình đến vũ hội chứ?”

Joe dùng ngón tay cái đẩy mũ ra sau và khẽ huýt sáo. “Cậu biết cậu đang tự mình dính vào rắc rối, đúng không? Ba cậu có thể sẽ nhốt cậu vào hầm rượu cả năm.”

“Nhà mình không có hầm rượu.” Cô bé thoáng cười, một nụ cười lập tức tác động đến hóc môn mười-sáu-tuổi của Joe. “Và dù sao thì mình cũng chẳng quan tâm. Ba đã sai, sai về cậu và về ba cậu. Mình cảm thấy cách xử sự trước đây của mình rất tệ. Mình... mình thích cậu, Joe, và mình muốn đi chơi với cậu.”

Joe cũng đủ cay nghiệt để lên tiếng, “Ừ. Rất nhiều người bắt đầu thích tôi khi phát hiện tôi có vị trí ở Học viện. Chuyện đó hóa ra lại khá khôi hài, nhỉ?”

Hai má Pam trở nên đỏ bừng. “Đó không phải lý do mình rủ cậu đi chơi.”

“Cậu chắc chứ? Đường như trước đây tôi không đủ tư cách để đi chơi công khai cùng cậu thì phải. Cậu đâu có muốn người ta bảo Pam Hearst đi chơi với một gã lai. Nhưng khi người ta bảo cậu đi chơi cùng một ứng viên dự tuyển vào Học viện Không quân thì khác hẳn, nhỉ!”

“Không phải thế!” Lúc này Pam đã thực sự nổi giận, và giọng cô bé vút lên. Vài người liếc sang nhìn hai đứa.

“Với tôi mọi chuyện có vẻ là thế.”

“À, thế thì cậu sai rồi! Cậu cũng nhầm như ba tôi mà thôi!”

Như thể thần giao cách cảm, bị báo động bởi giọng vút cao của cô con gái, ông Hearst đi về phía hai đứa trẻ. “Có chuyện gì xảy ra ở đây thế? Pam, có phải thằng l... thằng bé này làm phiền con không?”

Joe nhận ra từ “thằng lai” đã nhanh chóng chuyển thành “thằng bé” như thế nào và nhướn mày nhìn Pam. Mặt cô bé thậm chí còn đỏ hơn và rồi cô bé quay sang đối mặt với ba nó. “Không, cậu ấy không làm phiền con! Chờ đã. Phải, đúng thế, cậu ấy làm con phiền lòng vì con rủ cậu ấy đi chơi nhưng cậu ấy lại từ chối!”

Tất cả mọi người trong cửa hàng đều nghe thấy tiếng cô bé. Joe thở dài. Giờ rắc rối đã bắt đầu.

Mặt Ralph Hearst chuyển sang tím tái, và ông ta đột ngột khựng lại trên đường đi như thể vừa tông vào tường. “Mày vừa nói gì?” ông ta há hốc mồm, rõ ràng không tin vào tai mình.

Pam không thối lui, mặc dù trông cha nó đang đằng đằng sát khí. “Con bảo cậu ấy đã từ chối đi chơi với con! Con rủ cậu ấy đến đêm vũ hội thứ Bảy này.”

Mắt ông Hearst lồi ra khỏi hốc mắt. “Mày lên nhà ngay. Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau!”

“Con không muốn để sau, con muốn nói ngay bây giờ!”

“Tao bảo lên nhà!” Hearst gầm lên. Ông ta chuyển ánh mắt điên tiết sang Joe. “Và mày tránh xa con gái tao ra, mày...”

“Cậu ấy vẫn đang tránh xa con!” Pam hét lên. “Nhưng con sẽ không tránh cậu ấy nữa! Đây không phải lần đầu tiên con rủ cậu ấy đi chơi. Ba và tất cả những người khác trong thị trấn đều đã sai trong cách đối xử với nhà Mackenzie, và con kể chuyện đó lắm rồi. Cô Potter là người duy nhất trong chúng ta có gan ra mặt bênh vực cho những gì cô ấy nghĩ là đúng!”

“Tất cả chuyện này là lỗi của cô ta, cái chuyện cải cách đó...”

“Thôi ngay đi.” Đến lúc này Joe mới lên tiếng. Có điều gì đó trong giọng nói lạnh lùng, trong đôi mắt xanh nhạt của nó đã ngăn người đàn ông lớn tuổi hơn lại. Joe mới mười sáu tuổi, nhưng nó cao và lực lưỡng, và trong thế đứng của nó đột nhiên có vẻ báo động làm Hearst đột ngột khựng lại.

Pam nhảy vào. Cô bé vốn lanh lợi và vui vẻ, nhưng cũng cứng đầu chẳng khác gì cha mình. “Ba đừng có đụng vào cô Potter,” cô bé cảnh cáo. “Cô ấy là giáo viên tốt nhất mà chúng ta từng có ở Ruth, và nếu ba làm gì đó khiến cô ấy bỏ đi, con thề là con sẽ bỏ học.”

“Con sẽ không làm chuyện đó!”

“Con thề đấy! Con yêu ba, ba à, nhưng ba sai rồi! Hôm nay ở trường tất cả bọn con đã thảo luận chuyện này, về cái cách mà bọn con đã thấy các giáo viên đối xử với Joe trong nhiều năm qua - điều đó thật sai trái, bởi vì cậu ấy rõ ràng là người thông minh nhất trong bọn con! Bọn con còn nói về chuyện hôm qua Wolf Mackenzie đã đảm bảo cho tất cả đám con gái bọn con về nhà an toàn như thế nào nữa. Chẳng ai nghĩ đến điều đó cả! Hay là ba không quan tâm?”

“Dĩ nhiên là ba em quan tâm,” giọng Mary vang lên kiên quyết, cô đã quay lại mà không ai khác ngoài Joe nhận thấy. “Chỉ là Wolf với những kinh nghiệm ở quân đội biết rằng phải làm gì thôi.” Cô bịa ra chuyện đó, nhưng nghe cũng khá đáng tin. Cô đặt tay lên cánh tay ông Hearst. “Sao ông không ra tiếp khách và cứ để bọn trẻ tự nói lý lẽ với nhau? Ông biết lứa tuổi thiếu niên thế nào rồi đấy.”

Ralph Hearst chợt nhận ra mình đang đứng trước cửa hàng, ông ta dừng lại và nhìn xuống Mary. “Tôi không muốn con gái tôi hẹn hò với bọn lai!” Giọng ông ta dữ dội.

“Con bé sẽ an toàn với cậu bé lai đó hơn với bất kỳ đứa con trai nào quanh đây,” Mary đáp lại. “Vì một lý do, cậu bé này vững vàng như núi. Joe sẽ không uống rượu hay lái ẩu, và một lý do khác nữa, nó chẳng định dính dáng với bất kỳ cô bé nào quanh đây. Nó sẽ ra đi, và nó biết điều đó.”

“Tôi không muốn con gái tôi hẹn hò với bọn da đỏ!”

“Ông đang nói rằng ông chẳng quan tâm đến tính cách con người sao? Rằng ông thà để Pam đi chơi với một kẻ Ảng lê say xỉn, kẻ có thể khiến con bé chết trong một tai nạn xe hơi, hơn là đi với một chàng trai da đỏ tỉnh táo, người sẽ bảo vệ cô bé bằng cả mạng sống của mình?”

Trông Hearst như bị thụi một cái, ông ta giơ tay xoa xoa lên đầu với vẻ bối rối. “Không, mẹ kiếp, ý tôi không phải vậy,” ông ta lầm bầm.

Mary thở dài. “Dì Ardith của tôi nhớ mọi câu tục ngữ mà dì từng được nghe, và một trong những câu dì hay nói nhất là ‘tốt gỗ hơn tốt nước sơn’. Ông coi trọng cách con người ta cư xử hơn, đúng không ông Hearst. Ông bầu cử dựa vào cách các ứng viên giải quyết những vấn đề, đúng không?”

“Dĩ nhiên.” Trông ông ta có vẻ không thoải mái.

“Và?” Cô thúc giục.

“Được rồi, được rồi! Chỉ là... có vài thứ khó mà quên đi được, cô hiểu chứ? Không phải những gì Joe đã làm, mà chỉ là... nhiều thứ. Và cha của nó...”

“Cũng kiêu hãnh giống ông,” cô cắt ngang. “Tất cả những gì anh ấy muốn là một nơi để nuôi dạy đứa con mồ côi mẹ của mình.” Cô đang quá kích đến nỗi cô cảm thấy tiếng đàn violin có thể cất lên làm nên bất kỳ lúc nào, nhưng đã đến lúc những người này phải nhận ra vài điều về Wolf. Có thể anh giỏi tự chủ hơn là tỏ ra văn minh, và khả năng tự chủ của anh lại quá tốt, nên họ sẽ chẳng bao giờ nhận ra sự khác biệt.

Quyết định đã đến lúc cho Hearst ít không gian để thở, Mary nói, “Sao ông không bàn bạc chuyện này với vợ mình?”

Ông ta có vẻ nhẹ nhõm hẳn trước lời gợi ý đó. “Tôi sẽ làm vậy.”

Joe đang bước lên từ mấy dãy hàng. Pam quay lưng lại, đang bận rộn sắp xếp gọn ghẽ một chồng chất pha sơn và cổ tỏ ra bình thường. Mary trả tiền cho những thứ cô đã chọn, và Joe nhấc túi đồ lên. Họ cùng nhau bước ra ngoài trong im lặng.

“Thế nào?” Cô hỏi khi họ đã ra ngoài. “Thế nào cái gì?”

“Em sẽ đi cùng cô bé đến vũ hội chứ?”

“Có vẻ thế. Cô ấy không chấp nhận câu trả lời không, cũng giống một người khác mà em biết.”

Mary ném cho Joe ánh mắt nghiêm nghị và không đáp trả câu đùa của nó. Thế rồi, khi nó mở cửa xe cho cô, một ý nghĩ bỗng lóe lên, và cô nhìn Joe hoảng hốt. “Ồi không,” cô khẽ kêu lên. “Joe, gã đó tấn công những phụ nữ gần gũi thân thiện với em và Wolf.”

Toàn thân Joe nẩy nèn, môi nó mím lại. “Mẹ kiếp!” Nó nghĩ một lát rồi lắc đầu. “Mai em sẽ bảo với cô ấy là em không thể đi cùng.”

“Như thế cũng vô ích. Bao nhiêu người nghe cô bé ấy nói rồi? Đến mai thì chuyện đó đã lan khắp hạt, cho dù em có đưa Pam đến vũ hội hay không.”

Joe không trả lời, chỉ đóng cửa lại sau khi Mary vào xe. Trông nó thật khắc nghiệt, quá khắc nghiệt so với một cậu con trai ở độ tuổi của nó.

Joe cũng cảm thấy mình thật khắc nghiệt, nhưng một ý tưởng đang dần hình thành. Nó sẽ trông chừng Pam và cảnh báo để cô bé cảnh giác, nhưng có thể chuyện này sẽ dụ được tên khốn kiếp dám ra mặt. Nó sẽ sử dụng kế hoạch của Mary, nhưng với một mối nhử khác: chính nó. Nó sẽ đảm bảo để Pam được an toàn, nhưng thì thoảng nó tự chường mặt ra khi chỉ có một mình. Có thể khi tên khốn kia nhận ra hẳn không

thể chạm tới một người phụ nữ chân yếu tay mềm, hẳn sẽ nổi điên lên đến nỗi bám theo một trong hai mục tiêu chính yếu. Joe biết nguy cơ mà nó sẽ đối mặt, nhưng nếu ba nó không thể lần ra gì, thì nó chẳng thấy có sự lựa chọn nào khác.

Mary nhìn quanh tìm Wolf khi họ về đến nhà, nhưng không thấy anh đâu. Cô thay sang quần jean và bước ra ngoài. Cô thấy Joe trong nhà kho, đang chải lông cho ngựa. “Ba em có ở ngoài này không?”

Joe lắc đầu và tiếp tục chải bộ da trơn bóng của con ngựa. “Ngựa của ba không có ở nhà. Có lẽ ba đi kiểm tra hàng rào rồi.” Hoặc sẵn lòng dấu vết nào đó, nhưng thằng bé không nói với Mary điều đó.

Cô bảo Joe chỉ cho cô cách chải lông ngựa và làm tiếp công việc của thằng bé cho đến khi cánh tay cô bắt đầu đau nhức. Con ngựa khụt khịt khi cô dừng lại, vì thế cô lại tiếp tục chải. “Chuyện này khó hơn cô tưởng đấy,” cô than thở.

Joe cười toe toét với cô qua lưng một con ngựa khác. “Làm thế cô sẽ có thêm chút cơ bắp. Nhưng cô chải xong rồi, vì thế đừng làm nó hư nữa. Nó sẽ đứng đó cả ngày nếu có người tiếp tục chải lông cho nó đấy.”

Mary dừng tay và lùi lại. “Trời, sao em không nói sớm?” Joe lừa con ngựa vào chuồng, còn Mary quay vào nhà. Cô lên đến gần hiên thì bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa nhịp nhàng, liền quay lại và thấy Wolf đang cười ngựa đi lên. Cô nín thở.

Dù không biết gì về ngựa, nhưng cô biết chẳng có nhiều người trông giống anh khi ngồi trên lưng ngựa. Không hề xóc nảy hay lúc lắc; anh ngồi vững vàng trên yên, chuyển động nhịp nhàng với con ngựa đến nỗi trông anh như thể bất động. Người Comanche là những người cưỡi ngựa giỏi nhất thế giới, thậm chí còn giỏi hơn cả người Berber hay người Bedouin, và Wolf đã tiếp thu rất tốt nòi giống của mẹ mình. Đôi chân khỏe mạnh của anh điều khiển con ngựa giống màu hồng mà anh đang cưỡi, vì vậy mà dây cương khá lỏng và miệng của con ngựa chẳng bị xây sát gì.

Anh kìm ngựa đi chậm lại trong lúc tiến gần đến cô. “Hôm nay có rắc rối gì không em?”

Cô quyết định không kể anh nghe chuyện về Pam Hearst. Joe sẽ quyết định cậu có muốn cho người khác biết chuyện đó hay không. “Không, bọn em không thấy ai đáng nghi cả, và chẳng có ai bám theo bọn em.” Anh kéo cương kìm ngựa lại rồi cúi xuống, chống hai cẳng tay lên vành yên. Đôi mắt đen của anh lướt khắp thân hình mảnh mai của cô. “Em có biết cưỡi ngựa không?”

“Không. Em chưa từng ngồi trên lưng ngựa.”

“Chà, tình trạng đó sắp được khắc phục rồi.” Anh rút ủng ra khỏi bàn đạp và chìa tay cho cô. “Đặt chân trái lên bàn đạp và nhảy lên khi anh kéo em nhé.”

Mary rất sẵn lòng muốn thử. Nhưng con ngựa quá cao, và chân cô không thể với tới bàn đạp. Cô đang trừng mắt nhìn con ngựa hồng bằng vẻ mặt cáu kỉnh thì Wolf bật cười và ngồi lùi lại trên yên ngựa. “Nào, anh sẽ nhắc em lên.”

Anh nhào người ra khỏi yên ngựa và nhắc cô lên. Mary há hốc miệng túm lấy tay anh khi cảm thấy hai chân rời khỏi mặt đất; thế rồi anh ngồi thẳng lên và đặt cô chắc chắn trên yên ngựa, ngay phía trước mình. Cô túm lấy vành yên trong khi anh cầm lấy dây cương, và con ngựa bước về trước.

“Con đường này sẽ thật dài cho xem,” cô nói, người nảy lên thật mạnh đến nỗi rằng cô va vào nhau côm cốp.

Anh cười khoái trá rồi vòng tay quanh người cô, kéo cô sát vào mình. “Thả lỏng người và hòa cùng với nhịp chạy của con ngựa. Cảm nhận cách anh di chuyển và di chuyển cùng anh.”

Cô làm theo lời anh và cảm nhận được nhịp điệu khi đã thả lỏng người. Cơ thể cô dường như tự động lún sâu hơn xuống yên, và thân trên của cô di chuyển cùng Wolf. Người cô không còn bị nảy lên nữa. Thật không may đến lúc đó thì họ đã đến nhà kho và lần cưỡi ngựa đầu tiên của cô kết thúc. Wolf nhắc cô xuống rồi xuống ngựa.

“Em thích lắm,” cô tuyên bố.

“Thật à? Tốt. Mai mình sẽ bắt đầu bài học cưỡi ngựa cho em.”

Giọng Joe vọng đến từ chuồng ngựa ở tít xa phía dưới. “Hôm nay con đã bắt đầu bài học chải lông ngựa cho cô ấy rồi.”

“Em sẽ cảm thấy thoải mái với bọn ngựa như thể đã ở cạnh chúng cả đời,” Wolf nói, rồi cúi xuống hôn cô. Cô kiễng chân lên, môi hé ra. Phải một lúc lâu sau anh mới ngẩng đầu lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Hai mắt đen thẫm và nheo lại. Mẹ kiếp, cô tác động đến anh nhanh đến nỗi anh phản ứng như một thằng bé tuổi teen mỗi khi ở quanh cô.

Khi Mary đã vào trong nhà, Joe ra khỏi chuồng và nhìn Wolf. “Hôm nay ba có tìm được gì không?”

Wolf bắt đầu gỡ yên ra khỏi con ngựa. “Không. Ba đã xem xét quanh mấy khu trại nuôi, nhưng chẳng có dấu chân nào khớp cả. Chắc chắn là người trong thị trấn.”

Joe cau mày. “Nghe hợp lý đấy. Cả hai vụ tấn công đều ở trong thị trấn. Nhưng con không thể nghĩ ra được ai. Trước đây con chưa bao giờ để ý người nào có bàn tay tàn nhang.”

“Ba không tìm kiếm tàn nhang, ba tìm dấu chân. Ba biết cách hẩn đi lại, hơi tì mũi chân xuống và đặt trọng tâm lên má ngoài bàn chân.”

“Ba sẽ làm gì nếu tìm ra hẩn? Ba nghĩ cảnh sát trưởng sẽ bắt giam hẩn chỉ vì hẩn có bàn tay đầy tàn nhang và đi theo kiểu mà ba đoán?” Wolf mỉm cười, nhưng chẳng chút vui vẻ. Mắt anh lạnh băng. “Khi ba tìm thấy hẩn,” anh nhẹ nhàng nói, “nếu thông minh thì hẩn sẽ tự thú. Ba sẽ cho luật pháp một cơ hội, nhưng hẩn chẳng thể đi lại tự do. Hẩn sẽ an toàn hơn nhiều nếu ở trong tù, và ba sẽ đảm bảo để hẩn biết điều đó.”

Một giờ sau họ xong việc với lũ ngựa. Joe nán lại để kiểm tra bộ yên cương của mình, còn Wolf một mình quay lên nhà. Mary đang mê mải nấu nướng, miệng ngâm nga trong khi tay khuấy một nồi thịt bò hầm thật lớn nên cô không nghe thấy anh bước vào từ cửa sau. Anh đến sau lưng cô và đặt tay lên vai cô.

Cơn kinh hoàng mù mẫm bắn xuyên qua người Mary. Cô hét lên và lao người sang một bên, tựa lưng vào tường. Cô cầm cái muối vẫn còn nhỏ từng giọt xuống trong tay như một con dao, mặt trắng bệch còn hai mắt trừng trừng nhìn anh.

Mặt Wolf đanh lại. Họ im lặng, nhìn nhau chằm chằm trong một lúc lâu. Thế rồi cô thả cái muối rơi đánh xoảng xuống sàn nhà. “Ôi Chúa ơi, em xin lỗi,” cô nói bằng giọng yếu ớt, vụt đưa hai tay lên ôm mặt.

Anh kéo cô vào lòng, tay đặt trên tóc cô, giữ đầu cô tựa vào ngực anh. “Em tưởng lại là hẩn, phải không?” Cô níu lấy anh, cổ gạt đi nỗi hoảng sợ. Nó xuất hiện từ hư vô, ập xuống cô một cách bất ngờ và đập tan mọi sự kiểm soát. Khi tay Wolf chạm vào vai cô, trong một tích tắc, khoảnh khắc kinh hoàng đó như thể lại xảy ra lần nữa. Cô cảm thấy lạnh buốt; cô muốn chìm vào trong hơi ấm của anh, để cái vuốt ve của anh trùm lên ký ức gớm ghiếc về một cái đụng chạm khác.

“Em không phải sợ,” anh rủ rỉ bên tai cô. “Ở đây em được an toàn.”

Nhưng anh biết rằng ký ức của cô vẫn ở đó, rằng sự đụng chạm từ phía sau là cơn ác mộng đối với cô. Bằng cách nào đó anh phải quét bỏ nỗi sợ hãi đó đi, để cô được giải thoát.

Mary lấy lại sự tự chủ và khẽ lách ra khỏi anh, và anh thả cô ra, vì anh biết điều đó quan trọng đối với cô. Trong suốt bữa tối và cả lúc học cùng Joe, cô tỏ ra gần như bình thường; dấu hiệu căng thẳng duy nhất chỉ là vẻ hoang vắng thi thoảng lại hiện lên trong mắt, như thể cô vẫn chưa hoàn toàn thành công trong việc đẩy ký ức đó ra khỏi đầu.

Nhưng khi họ đã lên giường và cơ thể mềm mại của cô ở trong tay anh, cô liền đáp ứng lại anh đầy háo hức như thường lệ. Cô chẳng thể nghĩ gì khi làm tình với Wolf, chẳng có những ký ức rầy rà hay dấu vết của nỗi kinh hoàng. Toàn thân và trí óc cô đều bận rộn với anh. Sau đó cô cuộn người lại trong lòng anh và ngủ say sưa, ít nhất thì cũng đến tận khi trời gần sáng, lúc anh đánh thức cô và kéo cô xuống dưới mình lần nữa. Mary nhận thức rõ về tình trạng mong manh trong mối quan hệ của cô với Wolf cũng như sự hiện diện của cô trong nhà anh. Anh thường xuyên bảo cô một cách dứt khoát rằng anh muốn cô nhiều thế nào, nhưng là về mặt thể xác chứ không phải tình yêu. Anh chưa hề nói một từ nào về yêu đương, thậm chí trong lúc làm tình cũng không, trong khi cô không thể ngăn mình bảo anh hết lần này đến lần khác rằng cô yêu anh.

Khi cơn sốt nhục dục đã qua, rất có thể anh sẽ gạt cô ra khỏi cuộc sống của mình, và Mary đã chuẩn bị tinh thần cho ngày đó ngay cả khi cô đang đắm chìm trong khoái cảm.

Mary biết rằng cô ở cùng anh để được an toàn, và đó chỉ là tạm thời. Cô cũng biết rằng chẳng có gì tai tiếng hơn việc một cô giáo làng lang chạ với con chiên ghê của thị trấn, và mọi người trong thị trấn sẽ nghĩ vậy nếu họ biết. Cô biết cô đang mạo hiểm công việc của mình, và quyết định những ngày đêm được ở cạnh Wolf xứng đáng với cái giá đó. Nếu cô mất việc thì vẫn còn những công việc khác, nhưng cô biết sẽ chẳng có tình yêu nào khác dành cho cô. Cô đã hai chín tuổi và chưa bao giờ có chút hứng thú hay háo hức với bất kỳ người đàn ông nào khác trong đời. Một số người chỉ yêu một lần trong đời, và có vẻ như cô là một trong những người đó.

Thời gian duy nhất cô cho phép mình lo lắng về tương lai là những lúc lái xe đến trường và từ trường quay về, khi cô chỉ có một mình trong xe. Khi ở cạnh Wolf cô chẳng muốn phí dù chỉ một giây để hối tiếc. Với anh, cô hoàn toàn được sống, hoàn toàn được là đàn bà.

Cô cũng lo lắng cho Wolf và Joe nữa. Cô biết Wolf đang tích cực săn lùng kẻ đã tấn công cô, và cô sợ anh sẽ bị thương. Cô không cho phép mình nghĩ đến chuyện anh có thể bị giết. Và Joe đang âm mưu gì đó, cô biết thế. Thành bé quá giống Wolf nên cô không thể không nhận ra các dấu hiệu. Nó đang suy tính gì đó, và quá nghiêm túc, như thể nó bắt buộc phải lựa chọn trong khi nó chẳng muốn chọn gì. Nhưng cô không thể khiến thằng bé giải bày, và riêng chuyện đó thôi đã đủ làm cô hoảng sợ, bởi vì ngay từ đầu, Joe luôn nói mọi chuyện với cô.

Joe đang bồn chồn. Nó bảo Pam phải thận trọng hơn thường lệ, và cố đảm bảo để cô bé không bao giờ phải cuộc bộ về nhà một mình, nhưng luôn có khả năng Pam sẽ sơ suất. Joe cũng bắt đầu để người khác thấy nó chỉ có một mình, bất cần, nhưng chẳng có gì xảy ra. Toàn thị trấn nín thinh, dù tức giận. Nhận thức của nó buộc phải đồng ý với Wolf rằng với quá ít manh mối như thế thì tất cả những gì họ có thể làm là cảnh giác và chờ cho đến khi gã khốn kia mắc sai lầm.

Khi Joe bảo với Wolf rằng nó sẽ đến vũ hội cùng Pam, Wolf nhìn xoáy thẳng vào thằng bé. “Con có biết mình đang làm gì không?”

“Con hy vọng là có.”

“Cẩn thận đấy.”

Lời khuyên ngắn gọn đó làm Joe nhếch mép cười. Nó biết đến vũ hội này có thể là một sai lầm nghiêm trọng, rằng tình cảnh có thể sẽ trở nên kinh khủng, nhưng nó nói với Pam sẽ đến đón cô bé, và chuyện là thế. Nó sẽ phải cảnh giác gấp đôi, % 73650 nhưng mẹ kiếp, nó muốn ôm Pam trong vòng tay khi hai đứa nó chậm rãi di chuyển trên cái sàn nhà đầy mùn cưa kia. Mặc dù nó biết mình sẽ ra đi và sẽ chẳng có điều gì vĩnh cửu giữa nó và Pam, nhưng nó bị Pam cuốn hút. Nó không thể giải thích được và biết rằng cảm giác đó sẽ mau qua đi, nhưng giờ nó cảm thấy thế, và lúc này nó phải đối mặt với chuyện đó.

Pam cũng bồn chồn khi Joe đến đón. Cô bé cố giấu điều đó bằng cách nói quá nhanh và quá hồ hởi, cho đến khi Joe đặt tay lên môi cô bé. “Mình biết,” Joe lẩm bẩm. “Cả mình cũng lo lam”

Pam quay đầu sang bên, giải thoát cho đôi môi. “Mình không lo. Sẽ không sao đâu, rồi cậu sẽ thấy. Bọn mình đã nói về chuyện đó rồi mà.”

“Vậy sao cậu lại căng thẳng đến thế?”

Pam tránh ánh mắt Joe và hắng giọng, “Ừm... đây là lần đầu tiên mình đi chơi với cậu. Mình chỉ cảm thấy... mình không biết nữa... căng thẳng, sợ hãi và háo hức, tất cả cùng một lúc.”

Joe nghĩ về điều đó một lát, và sự yên lặng bao trùm buồng lái chiếc xe tải. Thế rồi nó nói, “Mình cho là mình có thể hiểu cảm giác căng thẳng và háo hức, nhưng sao lại sợ hãi?”

Giờ thì đến lượt Pam im lặng, rồi cô bé hơi đỏ mặt khi cuối cùng cũng chịu lên tiếng, “Bởi vì cậu không giống bọn mình.”

Môi Joe siết lại với vẻ khắc nghiệt.

“Ừ, mình biết. Mình là con lai.”

“Không phải thế,” Pam nạt. “Đó là... cậu già dặn hơn bọn mình, chẳng hiểu sao lại thế. Mình biết cậu và bọn mình cùng tuổi, nhưng cậu đã hoàn toàn trưởng thành. Bọn mình là những người bình thường. Bọn mình ở đây và quản lý trại chăn nuôi như mọi người, kết hôn với những người giống bọn mình và ở lại trong hạt, hoặc chuyển đến một hạt khác cũng giống như ở đây, rồi sinh con đẻ cái và sống vui vẻ. Nhưng cậu không như thế. Cậu sẽ vào Học viện, cậu sẽ không quay trở về, ít nhất thì không quay về để ở lại. Cậu có thể quay lại thăm, nhưng chỉ thế thôi.” Joe ngạc nhiên khi Pam tóm mọi chuyện gọn đến thế. Nó luôn cảm thấy già dặn, và đã luôn già dặn, đặc biệt là so với bọn cùng trang lứa. Nó biết nó sẽ không quay lại đây để quản lý trại chăn nuôi. Nó thuộc về bầu trời, lái chiếc March 2, đánh dấu vị trí của mình trong không trung bằng một dải khói dài.

Hai đứa im lặng trên quảng đường còn lại đến vũ hội. Khi Joe đậu xe cùng với những chiếc xe tải và xe hơi khác, nó chuẩn bị tinh thần cho bất kỳ điều gì có thể xảy ra.

Joe gần như chuẩn bị tinh thần cho mọi chuyện, nhưng với những gì thực sự xảy ra thì không. Khi nó và Pam bước vào tòa nhà cũ xập xệ được dùng để tổ chức vũ hội, mọi thứ im lặng trong một giây, một sự im lặng bất thường; rồi giây tiếp theo tiếng ồn ào tái lập và tất cả mọi người đều quay lại với câu chuyện đang dang dở. Pam đặt tay lên tay Joe, siết chặt.

Vài phút sau ban nhạc bắt đầu chơi, và các đôi lượn lờ trên sàn nhảy làm bằng ván phủ đầy mùn cưa. Pam dẫn Joe ra giữa sàn và mỉm cười với cậu.

Joe cười đáp lại, gượng gạo thừa nhận và ngưỡng mộ sự can đảm của Pam. Thế rồi nó ôm lấy Pam và bắt đầu trôi theo từng nhịp chậm rãi của điệu nhảy.

Hai đứa không nói chuyện. Sau một thời gian rất dài muốn được chạm vào Pam, Joe chỉ cần ôm Pam và di chuyển cùng nhau là đã hài lòng. Nó có thể ngửi thấy mùi thơm từ Pam, cảm thấy sự mềm mại trên mái tóc, bộ ngực căng tròn, chuyển động của đôi chân Pam cùng với chân nó. Như mọi thanh niên từ thời sơ khai khởi thủy, hai đứa cùng nhau lắc lư trong thế giới riêng của mình, thực tại như ngừng hẳn lại.

Thế nhưng hiện thực lại xâm nhập khi Joe nghe thấy một tiếng lẩm bầm giận dữ “ồ Anh điêng bần thiêu”. Nó ngay lập tức cứng người lại, đồng thời đưa mắt nhìn quanh xem ai vừa lên tiếng.

Pam nài nỉ, “Thôi bỏ đi,” rồi kéo Joe quay lại với điệu nhảy.

Khi bài hát kết thúc, một chàng trai đứng lên ghé và hét lên, “Này, Joe! Pam! Đẳng này!”

Hai đứa nhìn về hướng phát ra tiếng hét, và Joe không thể không nhe răng ra cười. Tất cả học sinh trong ba lớp của Mary đã tụm lại ở chỗ bàn, với hai chiếc ghế trống đang chờ nó và Pam. Bọn bạn đang vỗ tay gọi.

Bọn chúng đã cứu buổi tối. Chúng bủa vây nó và Pam bằng một vòng tròn cười đùa và nhảy nhót. Joe khiêu vũ với mọi cô gái trong nhóm đó; bọn con trai thì nói về ngựa, về gia súc, về quản lý trại và đua ngựa, và giữa những mẩu chuyện chúng đảm bảo không cô gái nào có cơ hội ngồi nhiều. Bọn chúng cũng trò chuyện với những người khác ở vũ hội, và chẳng mấy chốc mọi người đều biết cậu bé lai sắp sửa được vào học ở Học viện. Những ông chủ trại gia súc nói chung đều chăm chỉ làm việc, bảo thủ và yêu nước, và chẳng bao lâu, bất kỳ ai nói khó nghe về cậu bé lai đều thấy mình im bật và buộc phải nhìn lại cách cư xử của bản thân.

Joe và Pam ra về trước khi vũ hội kết thúc, vì Joe không muốn cô bé ở lại quá muộn. Khi hai đứa cuốc bộ ra xe, Joe lắc đầu. “Mình chẳng bao giờ tin được chuyện này,” nó khẽ nói. “Cậu có biết tất cả các bạn đều sẽ ở đó không?”

Pam phủ nhận ngay. “Nhưng họ biết mình đã rủ cậu. Mình đoán cả thị trấn đều biết mình đã rủ cậu. Cũng thú vị, đúng không?”

“Thú vị,” Joe đồng ý. “Nhưng mọi chuyện có thể trở nên tồi tệ. Cậu biết thế, đúng không? Nếu không nhờ có bọn con trai...”

“Cả đám con gái nữa!” Pam xen ngang.

“Cả bọn nó nữa. Nếu không nhờ có bọn nó, mình hẳn đã bị ném ra ngoài.”

“Chuyện đó đã không xảy ra. Và lần tới thậm chí sẽ còn tốt đẹp hơn.”

“Sẽ có lần tới nữa à?”

Pam đột nhiên có vẻ không tự tin lắm. “Cậu... cậu vẫn có thể đến các buổi vũ hội, ngay cả khi không muốn đi cùng mình.”

Joe bật cười khi mở cửa xe. Nó quay lại đặt tay lên eo Pam rồi nhắc cô bé lên ghế. “Mình thích đi cùng cậu.”

Đi được nửa đường về Ruth, Pam đặt tay lên tay Joe. “Joe này?”

“Ừ?”

“Cậu có muốn... ừm, ý mình là, cậu có biết chỗ nào dừng lại được không?” Cô bé lấp ba lấp bắp.

Joe biết mình nên chống lại cảm dỗ này, nhưng nó không thể. Nó rẽ ở lối rẽ tiếp theo, rời khỏi đường lớn và băng qua cánh đồng cỏ đầy ổ gà khoảng một dặm trước khi đỗ lại dưới một hàng cây.

Đêm tháng Năm dịu dịu bao quanh hai đứa. Ánh trăng không thể xuyên qua tán lá dày đặc, và buồng lái tối đen của chiếc xe tải trở thành một cái hang ấm áp, an toàn. Pam chỉ còn là một hình thù trắng xanh, lơ mơ khi Joe với sang cô bé.

Cô bé ngoan ngoãn và háo hức, khao khát hai bàn tay của nó, áp sát vào nó để nhận được nhiều hơn từ những nụ hôn. Cơ thể trẻ trung chắc nịch của cô bé làm Joe cảm thấy sắp nổ tung. Gần như không nhận ra mình đang làm gì, Joe cựa quậy và xoay chuyển cho đến khi hai đứa nằm dài ra trên chỗ ngồi và Pam bên dưới nó. Thế rồi thật nhanh chóng ngực Pam lộ ra, và nó nghe thấy cô bé hít vào khó nhọc khi nó ngậm lấy một núm vú. Rồi móng tay Pam cắm vào vai nó, và hông cô bé ưỡn lên. Mọi chuyện nhanh chóng vượt khỏi tầm kiểm soát. Quần áo bị cởi ra và gạt sang bên. Da chạm da. Bằng cách nào đó, quần jean của Pam biến mất. Nhưng khi Joe trượt tay vào trong quần lót của cô bé, Pam khẽ thì thầm, “Trước đây mình chưa từng làm thế này. Có đau không?” Joe rên lên thành tiếng nhưng cũng buộc được mình dừng lại, vận dụng đến từng chút tự chủ trong người.

Cơ thể nó rạo rục đến nhức nhối, và nó cố kiểm soát bản thân. Sau một lúc, nó ngồi dậy và kéo Pam ngồi lên đùi.

“Joe?”

Joe thì thầm lên trán Pam. “Bọn mình không làm thế này được,” nó lẩm bẩm với vẻ nuối tiếc.

“Nhưng vì sao?” Pam cọ người vào Joe, cơ thể cô bé vẫn còn trống rỗng và nhức nhối với một nhu cầu mà cô bé không hiểu được.

“Bởi vì đây sẽ là lần đầu tiên của cậu.”

“Nhưng mình muốn cậu!”

“Mình cũng muốn cậu.” Joe cố nở nụ cười gượng gạo. “Mình đoán chuyện đó khá hiển nhiên. Nhưng lần đầu tiên của cậu... bé cưng, nên là với người cậu yêu. Và cậu không yêu mình.”

“Mình có thể,” Pam thì thầm. “Ồi, Joe, mình thực sự có thể.”

Joe tuyệt vọng đến nỗi gần như không kiểm soát được giọng mình để có thể lên tiếng. “Mình hy vọng cậu sẽ không yêu mình. Mình sẽ rời khỏi đây. Đang có một cơ hội chờ đợi mình và mình sẽ chết trước khi từ bỏ nó.”

“Và không người con gái nào có thể làm cậu đổi ý?”

Joe biết rõ sự thật, và nó biết Pam sẽ không thích điều này, nhưng nó phải thành thật với cô bé. “Không có gái nào có thể làm mình đổi ý. Mình muốn vào Học viện nhiều đến nỗi không gì có thể giữ mình ở lại đây.” Pam nắm lấy tay Joe và thẹn thùng đặt chúng lên ngực. “Bọn mình vẫn có thể, cậu biết đấy, làm chuyện này mà. Không ai biết đâu.”

“Cậu sẽ biết. Và khi cậu yêu ai đó, cậu sẽ hối hận vì lần đầu tiên của cậu không phải với người đó. Chúa ơi, Pam, đừng làm chuyện này khó khăn với mình đến thế! Hãy tát mình hay làm gì đó đi!” Cảm giác bộ ngực trẻ trung của cô bé lấp đầy tay làm Joe tự hỏi liệu nó có đủ tỉnh táo để vượt qua chuyện này không.

Pam ngã người về trước và tựa đầu lên vai Joe. Joe cảm thấy người Pam run lên khi cô bé bắt đầu khóc, và nó choàng tay ôm lấy cô bé.

“Với mình cậu luôn là người đặc biệt,” Pam nói bằng giọng thổn thức. “Cậu có cần phải chu toàn đến mức chết tiệt như thế không?”

“Cậu có muốn mạo hiểm với chuyện mang thai ở tuổi mười sáu không?” Điều đó làm những giọt nước mắt của Pam ngừng rơi. Cô bé ngồi dậy. “Ồ. Mình tưởng cậu có... không phải tất cả đám con trai đều mang theo mình hay sao?”

“Mình đoán là không. Và giả sử mình có đem theo thì cũng chẳng quan trọng. Mình không muốn dính dáng - không phải dính dáng kiểu này - với cậu hay bất kỳ ai, bởi dù có chuyện gì đi nữa, mình cũng sẽ vào Học viện. Hơn nữa, cậu còn quá trẻ.”

Pam không thể ngăn lại tiếng cười khúc khích. “Cậu cũng chỉ bằng tuổi mình.”

“Vậy thì bọn mình còn quá trẻ.”

“Cậu thì không.” Pam trấn tĩnh lại và dùng hai bàn tay ôm lấy mặt Joe. “Cậu không hề non dại chút nào, và mình đoán đó là lý do cậu dừng lại. Những đứa con trai khác mà mình biết hẳn sẽ tuột quần ra nhanh đến đốt cháy cả chân. Nhưng bọn mình thỏa thuận nhé?”

“Thỏa thuận kiểu gì?”

“Bọn mình vẫn là bạn, đúng không?”

“Cậu biết mà.”

“Vậy thì bọn mình sẽ đi chơi cùng nhau và giữ cho mọi chuyện được trong sáng. Không có vụ du hí nào như thế này nữa, bởi vì cảm giác rất đau khi cậu dừng lại. Cậu có thể đến Colorado như kế hoạch của cậu, và mình sẽ chấp nhận mọi chuyện khi nó đến. Mình có thể sẽ kết hôn. Nhưng nếu mình không kết hôn, rồi cậu quay lại đây vào mùa hè nào đó và cả hai bọn mình lúc đó đều đã đủ lớn - lúc đó cậu sẽ làm người tình đầu tiên của mình, được không?”

“Chuyện đó cũng không thể giữ mình ở lại Ruth,” Joe kiên định nói.

“Mình không kỳ vọng điều đó. Nhưng thỏa thuận chứ?”

Joe chấp nhận rằng thời gian sẽ làm mọi chuyện khác đi, và nó biết Pam chắc chắn sẽ kết hôn. Nếu không - thì có thể chứ.

“Nếu lúc đó cậu vẫn còn muốn thế, thì chúng ta thỏa thuận như vậy.” Pam chìa tay ra, và hai đứa nghiêm trang bắt tay thỏa thuận. Thế rồi cô bé hôn Joe và bắt đầu mặc quần áo vào.

Mary vẫn còn thức đợi khi Joe về đến nhà, mắt cô lộ vẻ lo lắng. Cô đứng dậy và thắt chặt dây lưng trên chiếc váy ngủ. “Em không sao chứ?” Cô hỏi. “Có chuyện gì xảy ra không?”

“Em ổn cả. Mọi chuyện diễn ra tuyệt lắm”

Thế rồi Joe nhận ra ánh mắt lo lắng đó đang thực sự sợ hãi. Mary chạm vào tay thằng bé. “Em không thấy ai...” Cô dừng lại, rồi lại nói tiếp. “Không ai bắn vào xe em, hay cố hất xe em ra khỏi đường chứ?”

“Không, không có chuyện gì mà.” Cả hai cùng nhìn nhau một lúc, và Joe nhận ra Mary sợ những điều đó sẽ xảy đến với nó. Hơn thế nữa, cô biết là nó quyết định mạo hiểm để cố dụ kẻ hiếp dâm lộ mặt.

Nó hắng giọng. “Ba đi ngủ rồi à?”

“Không,” Wolf lặng lẽ lên tiếng từ ngưỡng cửa. Anh chỉ mặc độc chiếc quần jean. Đôi mắt đen của anh kiên định. “Ba muốn chắc chắn là con không sao. Chuyện này giống như chứng kiến Daniel bước vào hang sư tử vậy[7]”

[7] Dựa theo tích về Daniel trong Kinh của người Do Thái. Daniel là một quan chức trong đế chế Ba Tư dưới triều đại của vua Darius. Vị vua này vì nghe theo lời xúi giục của một số quan chức khác nên đã ban một sắc lệnh quy định không ai được cầu nguyện cho bất kỳ thánh thần hay con người nào khác ngoài ông

ta trong thời hạn 30 ngày. Theo thói quen Daniel vẫn tiếp tục cầu nguyện và vì thế đã bị ném vào hang sư tử. Tuy nhiên, ông không bị đám sư tử ăn thịt, và sáng hôm sau sau khi ông được thả ra, đến lượt những kẻ đã xúi giục nhà vua ban hành sắc lệnh trên (với mục đích duy nhất là hãm hại Daniel) đã bị ném vào hang sư tử.

“Chà, Daniel đã ổn cả, đúng không? Con cũng thế. Thậm chí còn vui nữa. Cả lớp đều ở đó.”

Mary mỉm cười, tâm trí cô đã hết khiếp đảm. Giờ cô biết chuyện gì đã xảy ra. Biết rằng tình hình có thể trở nên tồi tệ nếu Joe tham dự vũ hội mà không có người hỗ trợ phía sau, bọn trẻ đã đảm nhận nhiệm vụ làm cho thằng bé trở thành một phần trong nhóm và cho tất cả mọi người ở vũ hội biết rằng Joe đã được chấp nhận. Wolf chia tay ra, và Mary đến với anh. Giờ cô có thể ngủ. Hai người đàn ông mà cô yêu quý lại được an toàn thêm một đêm nữa.

11. Chương 11

Năm học kết thúc. Mary vô cùng tự hào về những học sinh của mình. Tất cả học sinh năm cuối đều tốt nghiệp, còn tất cả học sinh chưa tốt nghiệp đều lên lớp. Tất cả bọn chúng đều định học hết trung học, một số muốn học lên đại học. Đó là một thành tích có thể làm nức lòng bất kỳ giáo viên nào.

Riêng Joe thì không có thời gian nghỉ. Mary quyết định là thằng bé cần học thêm toán nâng cao và bắt đầu tìm giáo viên thích hợp. Cô tìm thấy một giáo viên dạy toán nâng cao ở một thị trấn cách đó bảy mươi dặm, và một tuần ba lần Joe lại lên đường tham dự khóa học cấp tốc trong vòng hai giờ. Buổi tối cô vẫn tiếp tục dạy thằng bé.

Thời gian trôi qua trong màn sương hạnh phúc đối với Mary. Cô hiếm khi rời khỏi núi, hiếm khi thấy ai khác ngoài Wolf và Joe. Ngay cả khi cả hai cha con họ không có nhà cô vẫn cảm thấy an toàn. Mới chỉ hơn hai tuần kể từ vụ tấn công, nhưng chuyện đó cứ như thể đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Cứ khi nào một mảnh ký ức trôi lên làm cho những cảm xúc của cô xáo trộn, cô liền tự trách mình vì đã để nó quấy rầy. Chẳng có gì xảy ra cả, ngoại trừ chuyện cô hoảng sợ. Nếu có người cần sự quan tâm và để ý, thì đó là Cathy Teele. Vì thế Mary đẩy những ký ức đó ra khỏi đầu và tập trung vào hiện tại. Mà hiện tại chắc chắn là Wolf.

Anh chiếm lĩnh cuộc sống của cô, cả lúc thức lẫn khi ngủ. Anh bắt đầu dạy cô cưỡi ngựa và giúp anh làm việc với bọn ngựa, và cô ngờ là với cô anh cũng dùng cùng một phương pháp với đám ngựa con được đưa đến cho anh. Anh thật kiên quyết và đòi hỏi, nhưng cực kỳ rõ ràng trong những chỉ dẫn và yêu cầu của mình. Khi đối phương nghe lời thì anh thưởng bằng sự tán thành và lòng yêu mến. Thực ra, Mary mơ màng, anh dễ tính với bọn ngựa hơn với cô! Khi đám ngựa không nghe lời, anh vẫn luôn tỏ ra kiên nhẫn. Còn khi cô không làm gì đó đúng như anh bảo, anh liền để cô biết chuyện đó bằng những lời thẳng thừng.

Nhưng anh luôn trìu mến. “Mê đắm” thì đúng hơn. Đêm nào anh cũng làm tình với cô, đôi khi đến tận hai lần. Anh làm tình với cô trong chuồng ngựa trống nơi Joe bắt ngờ xen ngang. Anh làm tình với cô trong phòng tắm. Cô biết mình thậm chí còn không khêu gợi cho lắm, nhưng anh dường như mê mẩn cơ thể của cô. Ban đêm khi họ nằm trên giường, anh thường bật đèn lên và chống người trên khuỷu tay, mắt nhắm nhìn trong khi bàn tay vuốt ve cô từ vai xuống đầu gối, dường như bị mê hoặc trước sự tương phản giữa làn da trắng xanh, mỏng manh của cô với bàn tay chai sần, mạnh mẽ, sẫm màu của anh.

Thời tiết Wyoming trong mùa hè thường hanh và khô, chỉ ít là so với Savannah, nhưng khi kỳ nghỉ hè năm nay vừa mới bắt đầu thì một đợt nóng ập đến đẩy nhiệt độ lên hơn 30°C, thậm chí còn lên đến gần 40°C vào chiều muộn. Lần đầu tiên trong đời, Mary ước gì cô có vài cái quần soóc để mặc, thứ mà trước đây di Ardith chưa bao giờ cho phép. Tuy nhiên, cô phát hiện ra mấy cái chân váy cotton giản dị cũng mát mẻ hơn đồng quần jean mới mà cô vốn rất tự hào, chúng cho phép những cơn gió nhẹ tình cờ thổi qua quần lấy. Ngay cả như thế cũng không có nghĩa là di Ardith sẽ tán thành kiểu ăn mặc của Mary lúc này, bởi vì cô không chịu mặc lớp váy lót hay tất quần. Ngày nào di Ardith cũng mặc cả hai thứ đó trong suốt cuộc đời của di, và hẳn di sẽ coi người phụ nữ nào ra đường mà không mặc váy lót là một kẻ hoàn toàn hư hỏng.

Một buổi sáng ngay sau khi Joe rời khỏi nhà để đến lớp học thêm, Mary bước ra khỏi nhà kho và ngẫm nghĩ về tình trạng hư hỏng của mình. Nói chung cô thỏa mãn với chuyện đó. Làm kẻ hư hỏng cũng có cái lợi của nó.

Cô có thể nghe thấy mấy con ngựa đang khịt khịt và giậm chân trong bãi quây phía sau nhà kho. Wolf vẫn thường sử dụng bãi quây lớn hơn liền kề với khu chuồng ngựa để huấn luyện chúng. Tuy nhiên, tiếng động cho cô biết phải tìm anh ở đâu, và đó là tất cả những gì cô muốn biết. Nhưng khi vòng qua góc nhà kho, cô liền khựng ngay lại. Con ngựa đực hồng to lớn của Wolf đang nhảy con ngựa cái mà cô đã cưỡi trong những bài học cưỡi ngựa. Chân trước của con ngựa cái bị buộc chằng, còn chân sau thì bị lớp bọc bảo vệ bao phủ. Con ngựa đực đang thở phì phò qua mũi và gầm gừ, còn con ngựa cái ré lên khi con ngựa đực xâm nhập vào trong nó. Wolf chuyển ra phía đầu con ngựa cái để dỗ yên nó, và rồi nó đứng yên lặng. “Nào, bé cưng,” anh thủ thỉ. “Mày có thể xử lý được cái gã to lớn già nua này mà, đúng không?”

Con ngựa cái rung lên trước những cú thúc từ con ngựa đực, nhưng nó đứng yên đón nhận và cuộc giao phối kết thúc chỉ trong vài phút. Con ngựa đực khịt khịt mũi rồi nhảy xuống khỏi con ngựa cái, đầu cúi thấp và xì ra thật mạnh.

Wolf tiếp tục nói với con ngựa cái bằng giọng trầm, êm dịu khi anh cúi xuống gỡ dây chằng ra khỏi chân nó. Ngay khi anh định gỡ bỏ lớp bọc bảo vệ chân sau, Mary liền bước tới và làm anh chú ý. “Anh - anh đã trói nó!” Cô nói với vẻ buột tội.

Anh cười và hoàn tất nốt việc tháo bọc bảo vệ chân ngựa ra. Cô Mary Elizabeth Potter đứng sừng sững trước anh, lưng thẳng như nòng súng, cằm héch lên. “Anh có trói nó đâu,” anh nói với vẻ kiên nhẫn thích thú. “Anh chằng chân nó lại đấy chứ.”

“Như thế nó không thể thoát khỏi con ngựa đực kia!”

“Nó có muốn thoát đâu.”

“Sao anh biết được?”

“Bởi vì nếu không sẵn sàng để gã kia nhảy giống thì nó đã đá hậu rồi,” anh vừa giải thích vừa dẫn con ngựa cái quay vào nhà kho. Mary đi theo, mặt vẫn chứa đầy vẻ căm phẫn.

“Nó mà đá thì cũng chẳng làm được gì - anh lấp miếng bọc bảo vệ đó vào chân nó nên nó đâu thể làm con ngựa đực đâu!”

“À, anh không muốn con ngựa đực này bị thương. Mặt khác, nếu nòng ngựa này kháng cự việc giao phối thì anh sẽ đưa nó ra khỏi đó. Khi ngựa cái chống cự, nghĩa là anh đã đoán sai thời điểm, hay có gì đó không ổn với nó. Nhưng nó thoải mái chấp nhận con ngựa đực kia, đúng không cô bé?” Nói xong anh vỗ lên cổ con ngựa cái.

Mary đứng nhìn anh tấm cho con ngựa, trong lòng bồn chồn. Cô vẫn không thích ý nghĩ con ngựa cái không thể bỏ chạy khỏi con ngựa đực, mặc dù lúc này cô nòng đang đứng thong thả như thể vài phút trước chưa hề có chuyện gì xảy ra. Và điều đó làm cô cảm thấy hết sức bất an.

Wolf dẫn con ngựa cái vào chuồng, cho nó ăn và uống nước sạch. Rồi anh ngồi xổm xuống trước vòi nước để rửa tay. Khi anh ngẩng lên, Mary vẫn đang đứng đó, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, gần như là hoảng sợ. Anh đứng dậy. “Có chuyện gì thế?” Cô cố nhún vai gạt cảm giác bất an sang bên một cách tuyệt vọng, nhưng không thành công. Nó vẫn hiển hiện rõ ràng trên mặt và trong ánh mắt cô. “Trông nó... trông nó...” Giọng cô trôi tuột đi, nhưng đột nhiên anh hiểu ra.

Anh từ từ đến gần cô và không ngạc nhiên khi thấy cô lùi lại một bước. “Ngựa không phải là người,” anh dịu dàng nói. “Chúng to lớn, chúng còn thở phì phò và hí lên nữa. Chuyện đó trông thì thô bạo, nhưng đó chỉ là cách bọn ngựa giao phối mà thôi. Thậm chí nếu chúng được phép chạy tự do thì trông còn thô thiển hơn nữa, vì chúng sẽ đá và cắn.”

Cô nhìn con ngựa cái. “Em biết. Chỉ là...” Cô dừng lại, bởi vì cô không thể nói ra điều đang làm mình phiền muộn.

Wolf giơ tay đặt lên eo cô, khẽ giữ lấy cô để cô hết hoảng sợ. “Chỉ là sự thô bạo đó làm em nhớ đến chuyện bị tấn công đúng không?” Anh nói nốt hộ cô.

Cô thoáng nhìn anh bối rối, rồi nhanh chóng nhìn đi nơi khác.

“Anh biết ký ức đó vẫn còn, bé cưng.” Anh từ từ siết chặt tay, kéo cô sát lại anh và chỉ giữ lấy cô như thế. Sau một lát cô bắt đầu thả lỏng người, và mái tóc mềm mại của cô tựa vào ngực anh. Chỉ đến khi đó anh mới choàng tay quanh người cô, bởi vì anh không muốn cô cảm thấy căng thẳng.

“Anh muốn hôn em,” anh thăm thì. Mary ngẩng đầu lên mỉm cười với anh. “Đó là lý do em ra đây đây - để dụ dỗ một nụ hôn của anh. Em đã trở thành một ả hư hỏng không biết xấu hổ rồi. Dì Ardith chắc sẽ từ em mất.”

“Dì Ardith có vẻ giống như cái ung nhọt...”

“Dì rất tuyệt,” Mary khẳng định. “Chỉ là dì rất cổ hủ và khắt khe về những gì đúng đắn và không đúng đắn. Ví dụ nhé, chỉ những ả hư hỏng không biết xấu hổ mới mặc váy mà không có lớp lót tử tế bên trong.” Cô kéo chân váy lên một chút để chỉ cho anh thấy.

“Vậy phải tuyên dương những ả hư hỏng không biết xấu hổ thôi.” Anh cúi xuống hôn cô, và thấy cảm giác kích thích nóng bỏng quen thuộc bắt đầu dâng lên trong người. Anh không ngừng kiểm soát cảm giác đó, bởi vì ngay lúc này sự kiểm soát là tối quan trọng. Anh phải cho Mary thấy một thứ, và anh không thể làm điều đó nếu cơn khát nhục dục trong anh trấn áp lý trí thông thường. Anh phải làm gì đó để xua đi nỗi sợ hãi thường trực ẩn sâu trong tâm trí cô.

Anh ngẩng đầu lên và ôm cô một lúc trước khi thả tay xuống. Rồi anh nắm lấy tay cô một lát, về mặt anh làm nụ cười của cô biến mất. Anh chậm rãi nói, “Em có sẵn lòng thử một chuyện có thể sẽ làm cho em hoảng sợ không?”

Cô có vẻ thận trọng. “Ví dụ?”

“Chúng ta có thể tái hiện lại vài phần của cuộc tấn công.”

Mary trở mắt nhìn anh. Cô tò mò, nhưng cũng cảnh giác. Một phần trong cô không muốn làm bất kỳ điều gì có thể khiến cô nhớ lại ngày hôm đó, nhưng mặt khác, cô không muốn phải sợ hãi nữa. Cô hỏi, “Những phần nào?”

“Anh có thể đuổi theo em.”

“Hắn không đuổi theo em. Hắn tóm lấy em từ sau lưng.”

“Vậy anh sẽ làm thế, khi anh bắt được em.”

Cô cân nhắc chuyện đó. “Sẽ không có hiệu quả đâu. Em sẽ biết đó là anh.”

“Chúng ta có thể thử.”

Cô nhìn anh một lúc lâu, rồi cứng người lại khi một ý nghĩ đến với mình. “Hắn đẩy em úp mặt xuống đất,” cô thì thào. “Hắn đè lên người em, cọ người hắn vào người em.” Mặt Wolf căng thẳng. “Em có muốn anh cũng làm thế không?”

Mary rùng mình. “Muốn anh làm ư? Không. Nhưng có lẽ anh sẽ phải làm thế thôi. Em không muốn sợ hãi thêm nữa. Hãy làm tình với em như thế... xin anh đấy.”

“Sẽ thế nào nếu em thực sự hoảng sợ?”

“Đừng...” Cô nuốt xuống. “Đừng dừng lại.”

Anh nhìn cô thật lâu, như thể ước lượng sự quyết tâm của cô; thế rồi anh khẽ mỉm cười. “Được rồi. Chạy đi.”

Cô không chạy, mà trở mắt nhìn anh. “Cái gì?”

“Chạy đi. Anh không thể đuổi theo nếu em không chạy.”

Đột nhiên cô cảm thấy ngu ngốc trước ý nghĩ bỏ chạy quanh sân như một đứa trẻ. “Chỉ thế thôi à?”

“Ừ, chỉ thế thôi. Nghĩ thế này này: khi anh bắt được em, anh sẽ lột quần áo em ra và làm tình với em. Em còn chờ gì nữa?”

Wolf bỏ mũ ra và treo nó lên một cái cọc. Mary lùi lại một bước, rồi, bất chấp phẩm giá của mình, cô quay người và bỏ chạy. Cô nghe thấy tiếng ủng của anh thành thịch đuổi theo sau, và bật cười đầy hào hứng ngoài ý muốn. Cô biết mình chẳng thể lên đến nhà; chân anh dài hơn chân cô nhiều. Thay vào đó cô dùng sự nhanh nhẹn luồn lách quanh xe anh, rồi quanh một thân cây.

“Anh sẽ bắt được em,” Wolf gầm gừ, giọng anh ngay phía sau cô, và tay anh thoáng tóm được vai cô trước khi cô nhanh chóng thoát ra.

Cô lại tìm chỗ trốn sau chiếc xe của anh lần nữa, với anh ở phía bên kia. Họ nhử lẫn nhau, nhưng chẳng ai có lợi thế. Thở hổn hển, mặt sáng bừng vì háo hức và cả chiến thắng, Mary trêu anh, “Anh không bắt thể được em, không thể bắt được em!”

Một nụ cười chậm rãi, xấu xa nở trên môi anh khi anh nhìn cô. Cô gần như tỏa sáng trước chiến thắng, mái tóc nâu mềm mại xỏa tung quanh khuôn mặt, và anh muốn cô nhiều đến nhức nhối. Anh muốn kéo cô vào lòng để làm tình với cô, và anh tự chửi rủa mình bởi vì anh không thể, ngay lúc này thì không. Đầu tiên anh phải diễn xong vụ này, và bất chấp những lời nói can đảm của cô, anh hy vọng là cô có thể chịu đựng được.

Họ nhìn nhau chằm chằm một lúc, và đột nhiên Mary nhận thấy anh trông thật hoang dã. Anh đã bị kích thích. Cô biết vẻ mặt đó của anh cũng như chính vẻ mặt của mình, và cô ngừng thở. Không phải anh đùa; anh đang nghiêm túc đến chết người. Cho đến lúc này cảm giác hoảng sợ mới bắt đầu bò vào người cô. Cô cố đè nó xuống, vì cô biết Wolf sẽ chẳng bao giờ làm cô đau. Chỉ là - ồ, mẹ kiếp, có gì đó về chuyện này đúng là làm cô nhớ đến vụ tấn công, cho dù cô có cố gắng gạt ý nghĩ đó đi như thế nào chẳng nữa. Cảm giác chơi đùa biến mất, và một nỗi sợ hãi vô lý thay thế. “Wolf? Thôi đi.”

Ngực anh nhô lên và xẹp xuống theo hơi thở, và một vẻ lạnh lẽo hiện ra trong mắt anh, nhưng anh vẫn gầm gừ. “Không. Anh sẽ tóm lấy em.”

Cô cuống cuống bỏ chạy, rồi bỏ sự an toàn đáng ngờ bên chiếc xe tải. Tiếng chân anh đuổi theo sau nghe như tiếng sấm, át đi mọi âm thanh khác, kể cả tiếng thở hổn hển của cô. Cảm giác lại giống như lúc ở trong ngõ, mặc dù một phần trong cô vẫn bám lấy nhận thức đây là Wolf, và cô muốn anh làm thế này. Cô đã không có cơ hội bỏ chạy khỏi kẻ tấn công cô; cô đã nghe hấn thở y hệt như lúc này cô nghe Wolf thở. Mary hét lên, một âm thanh chói tai, hoảng hốt, ngay trước khi Wolf tóm được cô và đẩy cô úp bụng xuống đất, trọng lượng nặng nề của anh đè lên người cô.

Wolf chống tay nâng mình lên để không đè bẹp Mary, rồi rúc vào tai cô. “Ha, anh bắt được em rồi.” Anh buộc mình phải nói thật nhẹ nhàng, nhưng ngực anh thất lại vì đau đớn trước những gì cô đang phải trải qua. Anh có thể cảm thấy nỗi kinh hoàng đang siết chặt lấy cô, và anh bắt đầu cố làm cô thoải mái, nói chuyện nhẹ nhàng với cô, nhắc cô nhớ đến những cảm giác sung sướng nóng bỏng, đầy nhục dục mà họ đã cùng nhau trải qua. Mắt anh cay xè trước những âm thanh của một con thú bị mắc bẫy và hoảng sợ mà cô đang thốt ra. Chúa ơi, anh không biết mình có thể làm được không. Cảm giác thèm muốn đã chết trong anh ngay khi tiếng thét đầu tiên của cô vang lên.

Đầu tiên cô vùng vẫy như một con thú hoang, đá chân lung tung, cố giải thoát hai tay, nhưng anh đè chặt chúng xuống. Cô phát điên vì sợ hãi, đến nỗi bất chấp sự khác biệt trong vóc người và sức mạnh của họ, cô có thể sẽ làm anh đau nếu anh không gồng lên. Thế là, tất cả những gì anh có thể làm là đè cô xuống và cố phá tan màn sương mù hoảng sợ tối đen đang bao phủ lấy cô.

“Bình tĩnh lại, em yêu, bình tĩnh lại nào. Em biết anh sẽ không làm đau em, và anh sẽ không để ai làm đau em. Em biết anh là ai mà.” Anh cứ lặp đi lặp lại, cho đến khi cảm giác kiệt sức chiếm lấy cô, và sự vùng vẫy của cô trở nên yếu ớt. Chỉ đến khi đó cô mới bắt đầu lắng nghe; chỉ đến khi đó thì những lời thủ thỉ của anh mới có thể xâm nhập qua hàng rào sợ hãi. Đột nhiên cô gục xuống đất, vùi mặt vào đám cỏ ẩm ướt, ngạt ngào và bắt đầu khóc nức lên.

Wolf nằm trên người cô, hai tay vẫn khóa an toàn quanh cô và xoa dịu cô trong khi cô khóc. Anh vỗ về cô và hôn lên tóc, lên vai cô, lên cái cổ thanh mảnh của cô, cho đến khi cô nằm lả đi trên cổ, cả nước mắt lẫn sức lực đều đã cạn kiệt. Những cái vuốt ve liên tục cũng đã tác động đến anh khi lúc này cô đã bình tĩnh hơn; anh cảm thấy sự quay lại của nỗi khao khát vốn chưa bao giờ mất đi kể từ khi anh gặp cô.

Anh lại rúc vào cổ cô, thì thầm. “Em vẫn còn hoảng sợ à?”

Mi mắt sưng mọng khép lại trên mắt cô. “Không,” cô khẽ trả lời. “Xin lỗi vì đã bắt anh phải chịu đựng chuyện này. Em yêu anh.”

“Anh biết, em yêu. Cứ giữ lấy ý nghĩ ấy nhé.” Thế rồi anh nâng người quỳ lên và đẩy váy của cô lên đến eo. Mary mở bừng mắt ra khi cảm thấy anh kéo quần lót của cô xuống, và giọng cô thất thanh. “Wolf! Không!” Anh lột quần xuống chân cô, và Mary run lên. Thế này quá giống lúc đó, trong con ngõ. Cô nằm úp bụng xuống đất, một người đàn ông nằm trên người cô, và cô không chịu nổi điều này. Cô cố bò về trước, nhưng anh đã khóa một tay quanh eo cô và giữ cô lại, trong khi tay kia mở khóa quần jean. Anh dùng đầu gối tách hai đùi cô ra và lách vào giữa, rồi để trọng lượng cơ thể mình trùm lên cô lần nữa.

“Thế này làm em nhớ lại chuyện đó, đúng không?” Anh hỏi bằng giọng trầm trầm, dịu dàng. “Nằm úp người trên đất, với anh phía sau. Nhưng em biết rằng anh sẽ không làm em đau, rằng em không cần phải sợ, đúng không?”

“Em không quan tâm. Em không thích thế này! Để em đứng dậy, em muốn đứng dậy!”

“Anh biết, bé yêu. Ngoan nào, thả lỏng người đi. Nghĩ xem anh đã làm tình với em bao nhiêu lần và em đã thích như thế nào. Hãy tin anh.”

Mùi đất ngập tràn mũi Mary. “Em không muốn anh làm tình với em lúc này,” cô cố thốt lên thành lời, dù vẫn rời rạc. “Không phải thế này.”

“Vậy anh sẽ không làm gì nữa. Đừng sợ hãi, em yêu. Anh sẽ không làm gì hơn nếu em không muốn. Chỉ thả lỏng người thôi, và để ta cảm nhận lẫn nhau. Anh không muốn em sợ hãi khi anh đến gần em từ phía sau. Anh thừa nhận cái mong nhỏ nhắn xinh xắn của em làm anh nổi hứng. Anh muốn nhìn ngắm, muốn chạm vào nó, và khi em cuộn nó lại nép vào anh trên giường thì anh chỉ muốn phát điên. Anh đoán là em đã nhận ra điều đó, đúng không?”

Mary cố tập hợp lại những giác quan tả tơi của mình. Trước đây anh chưa bao giờ làm cô đau, và giờ khi màn sương sợ hãi đang tan dần, cô biết rằng anh sẽ không bao giờ làm thế. Đây là Wolf, người đàn ông cô yêu, chứ không phải kẻ tấn công cô. Cô đang ở trong vòng tay khỏe mạnh của anh, ở đó cô được an toàn.

Cô thả lỏng người, những cơ bắp mệt mỏi mềm ra. Phải, chắc chắn là anh đã bị khuấy động. Cô có thể cảm thấy anh, đang nấu giữa hai chân giang rộng của cô, nhưng đúng như lời anh nói, anh không làm gì để xâm nhập vào trong cô.

Anh vuốt ve hai bên hông cô và hôn lên cổ cô. “Giờ em ổn rồi chứ?”

Cô thở dài, gần như là hơi thở nhẹ nhõm. “Vâng,” cô khẽ nói.

Wolf nâng người quỳ lên và rồi ngồi lên trên gót chân. Trước khi cô có thể đoán được anh định làm gì thì hai bàn tay cứng như thép của anh đã nhắc cô dậy, đặt cô ngồi lên đùi và áp lưng vào ngực anh. Háng của họ trần truồng áp vào nhau, nhưng anh vẫn chưa vội đi vào trong cô. Cơ hạo hức đầu tiên rung lên trong các dây thần kinh của Mary. Thời điểm này lại khơi gợi gấp đôi vì họ đang ở ngoài trời, gặp người trên cỏ, trong khi ánh nắng chói chang, nóng bỏng đang chiếu xuống họ. Nếu có ai đó tình cờ đánh xe lên, họ sẽ bị bắt gặp. Cảm giác nguy hiểm bất ngờ đó làm cô càng bị khuấy động hơn.

Thực ra, từ phía trước thì họ vẫn còn được che chắn, bởi váy vẫn đang phủ trên cặp đùi cô.

Thế rồi lớp che chắn đó bị lột bỏ khi anh kéo váy của cô lên. Một tay anh ôm ngang bụng cô áp vào mình, tay còn lại trượt xuống giữa hai chân cô. Sự đụng chạm thân mật đó làm cô đột nhiên thốt lên một tiếng rên khe khẽ.

“Em có thích thế không?” Anh rử rĩ vào tai và cắn nhẹ dải tai cô.

Mary thốt lên câu trả lời rời rạc nào đó. Những ngón tay chai sần của anh cọ vào phần nhạy cảm nhất của cô, tạo ra cảm giác sung sướng làm cô gần như chẳng nói nên lời. Anh biết cách chạm vào cô, cách làm cho cô sẵn sàng và đưa cô đến với cảm giác ngất ngây. Cô mù mịt ưỡn lưng trên người anh; hành động đó làm phần đàn ông của anh càng nép chặt hơn vào cô, và cô rên lên thành tiếng.

“Wolf-xin anh đấy!”

Anh cũng rên lên qua hàm răng nghiến chặt. “Anh sẽ làm em thỏa mãn theo bất kỳ cách nào em muốn, bé cưng. Chỉ cần nói với anh phải làm thế nào.”

Cô gần như không thốt nên lời vì cảm giác cuộn xoáy mãnh liệt thắt chặt bên trong người. “Em muốn anh”

“Bây giờ à?”

“Phải.”

“Thế này ư?”

Cô di chuyển trên anh và lần này phải nén lại một tiếng kêu. “Phải!” Anh nhẹ nhàng thả cô về trước cho đến khi cô lại úp bụng xuống rồi phủ người lên cô. Anh tiến vào thật chậm rãi, nhẹ nhàng, và cảm giác nóng bừng bao phủ lấy cô. Cô háo hức đón nhận những lần ra vào của anh, thân hình cô như đang trên ngọn lửa, tất cả những ý nghĩ đều mờ mịt trước ham muốn. Đây không phải là cơn ác mộng; đây là một phần khác của niềm khoái lạc mà anh đã dạy cô. Cô quằn quại dưới anh và cảm giác cuộn xoáy bên trong thắt lại không chịu nổi. Thế rồi cảm giác ấy bùng ra, và cô chấn động trong vòng tay anh. Hai tay anh chụp lấy hông cô rồi buông thả cơ thể mình, tiến vào trong cô thật mạnh và nhanh cho đến khi đỉnh điểm giải phóng cho anh.

Họ nằm cùng nhau trên cỏ một lúc lâu, mơ màng, kiệt sức đến nỗi không cử động được. Chỉ đến khi Mary cảm thấy chân mình bắt đầu ran rít vì ánh nắng chói chang thì cô mới tìm lại được chút sức lực để đẩy chiếc váy xuống. Wolf lồm bồm một câu phản đối và trượt tay lên đùi cô. Mary mở mắt ra. Bầu trời trong xanh, không một gợn mây, và mùi cỏ tươi ngọt ngào lấp đầy phổi cô, tỏa ra từ cơ thể cô. Mặt đất nóng nực bên dưới cô, người đàn ông cô yêu đang mơ màng cạnh cô, và mọi chỗ trên cơ thể cô vẫn còn lại những tàn dư từ cuộc làm tình của họ. Ký ức về chuyện đó, mới mẻ và mãnh liệt biết bao, bắt đầu sưởi ấm cơ thể cô thành nỗi khát khao thêm lần nữa, và đột nhiên cô nhận ra kế hoạch của anh đã thành công. Anh vừa tái hiện lại cảnh đã làm cô vô cùng sợ hãi, nhưng thay thế tên tấn công bằng chính anh. Thay vì hoảng sợ, đau đớn và nhục nhã, anh lại đem đến cho cô nỗi khát khao và sau cùng là trạng thái mê ly mạnh mẽ đến nỗi cô không còn tỉnh táo. Anh đã thay thế một ký ức tồi tệ bằng một ký ức tuyệt vời. Tay anh lúc này vẫn đang đặt trên cô, và sự đụng chạm thân mật đó làm cô sững sốt. Cô có thể đang mang trong mình đứa con của anh. Cô nhận thức được những hậu quả có thể xảy ra khi quan hệ mà không có biện pháp phòng ngừa, nhưng đó là điều cô muốn, và anh cũng chẳng đề cập gì đến chuyện tránh thai.

Ngay cả nếu quan hệ của họ không kéo dài, cô vẫn muốn có con với anh, một đứa trẻ với sức mạnh và ngọn lửa của anh. Nếu đó có thể là bản sao của anh thì không điều gì có thể làm cô hạnh phúc hơn. Cô tựa quây, và áp lực từ bàn tay trên bụng cô tăng lên. “Nặng quá,” cô thở thê. “Em sắp bị thiêu cháy rồi.”

Wolf rên lên, nhưng cũng đóng khóa quần lại và ngồi dậy. Thế rồi anh nhấc quần lót của cô lên, nhét nó vào trong túi quần và vừa đứng dậy vừa bế bổng cô lên.

“Em đi được mà,” cô bảo anh, nhưng vẫn choàng tay quanh cổ anh.

“Anh biết.” Anh cười toe với cô. “Chỉ là bế em vào nhà để làm tình với em thì lãng mạn hơn.”

“Nhưng chúng ta vừa yêu nhau xong mà!”

Mắt anh ánh lên ngọn lửa. “Thì sao?”

Wolf vừa dậm bước vào cửa hàng đồ ăn thì gáy anh bỗng ngứa ran lên như có một cơn gió lạnh. Anh không dừng lại, như thể hắn sẽ rung chuông báo động với ai đó đang nhìn, nhưng anh liếc quanh một lượt. Cảm giác hiểm nguy như sờ thấy được. Có ai đó đang nhìn anh. Giác quan thứ sáu của anh rất nhạy từ sự huấn luyện khắc nghiệt và nhiều năm tôi rèn, lại được củng cố thêm bởi sự thần bí mạnh mẽ của dòng máu chảy trong người anh.

Không chỉ đang bị theo dõi, anh còn có thể cảm thấy nỗi căm ghét trực tiếp chiếu vào mình. Anh sai bước vào trong cửa hàng đồ ăn và ngay lập tức bước sang bên, áp mình vào tường rồi nhìn ra ngoài cửa. Tiếng nói chuyện trong cửa hàng khựng lại như thể lời nói bị húc vào một bức tường đá, nhưng anh phớt lờ sự im lặng nặng nề đó. Adrenaline nện thình thịch trong người, anh không nhận thấy bàn tay đeo găng của mình đã tự động trượt qua ngực và chạm vào con dao được giắt rất kiên cố vào cái đai anh đeo mười sáu năm trước, trên một đất nước nhỏ xinh đẹp mờ mịt sắc mùi máu và chết chóc. Chỉ đến khi bàn tay anh không chạm vào thứ gì khác ngoài cái áo thì anh mới nhận ra mình đã để thói quen cũ dẫn đường.

Đột nhiên anh nhận ra đó là kẻ anh đang săn lùng, và hắn đang đứng đầu đó ngoài kia, trừng mắt nhìn anh với sự căm ghét, và cơn thịnh nộ dâng trào trong anh. Anh không cần phải có dao. Không nói lời nào, anh tháo bỏ mũ và ủng, mũ vì nó làm bóng anh lớn hơn, ủng bởi vì chúng quá ồn ào. Trên đôi chân mang tất, anh nhẹ nhàng chạy ngang qua đám đàn ông đang đứng im phăng phắc sưng sốt mà trước đó đang tán gẫu. Chỉ có một giọng nói ngập ngừng thốt lên, “Chuyện gì thế?”

Wolf không mất thời gian trả lời, mà lách ra ngoài theo cửa sau cửa hàng đồ ăn. Động tác của anh êm như ru, thận trọng, trong khi sử dụng mọi vật che chắn có sẵn để di chuyển từ nhà này sang nhà kia, tạo nên một đường vòng quanh để anh có thể xuất hiện phía sau nơi mà anh đoán là kẻ tấn công đang đứng. Xác định vị trí của hắn không dễ, nhưng Wolf đã lọc ra những vị trí tốt nhất có thể ẩn náu. Nếu hắn vẫn cứ đứng nhìn đủ lâu thì anh sẽ lần ra một dấu vết khác; hắn sẽ trở nên bất cẩn, và anh sẽ tóm được hắn.

Anh lướt qua phía sau một cửa hàng thuốc, cảm thấy hơi nóng từ những tấm ván bị phơi ngoài ánh nắng ngay sau lưng. Anh thận trọng hơn, không muốn lớp gỗ cào vào cái áo anh đang mặc. Chỗ này có cả sỏi, và anh bước đi thật cẩn thận không thể động sỏi nhỏ phát ra tiếng lạo xạo làm lộ mình.

Wolf nghe thấy tiếng thình thịch nặng nề của ai đó đang chạy, như thể hắn đang lồng lên vì hoảng hốt. Anh chạy vòng qua phía trước tòa nhà và quỳ nhanh xuống kiểm tra một dấu chân mờ mờ trên đất, chỉ một phần dấu chân, nhưng máu anh đã sôi lên. Chính là dấu chân đó, cùng một chiếc giày, cùng kiểu bước đi bằng đầu ngón chân. Anh vùng lên chạy như một con sói xám khổng lồ, không còn quan tâm đến tiếng động nữa, chạy ào ra đường, nhìn trái rồi nhìn phải xem có thấy ai trên đường không.

Không có gì. Không có ai. Con phố vắng hoe. Anh dừng lại lắng nghe. Chỉ có tiếng chim hót, tiếng gió nhẹ thổi xào xạc qua những cành cây, âm thanh vọng lại từ xa của một chiếc xe đang bò lên con dốc thoải ở phía Bắc thị trấn. Không có gì khác. Không có tiếng thở gấp, không có tiếng chân chạy.

Wolf thầm nguyện rửa. Gã này còn kém cỏi hơn một kẻ nghiệp dư, hắn vụng về và có những động thái ngốc nghếch, lại không khỏe lắm. Nếu hắn ở đâu đó gần đây, Wolf hẳn có thể nghe được hơi thở hồng hộc của hắn. Mẹ kiếp, chẳng hiểu sao con mồi của anh lại trốn thoát được.

Wolf nhìn những ngôi nhà im ắng náu dưới những hàng cây. Ruth không có khu vực riêng cho dân cư hay thương mại; thị trấn này quá nhỏ. Kết quả là những ngôi nhà và vài cơ sở kinh doanh nằm lẫn lộn với nhau chẳng theo một thứ tự nào. Gã nọ có thể chui vào bất kỳ ngôi nhà nào; cái cách hắn biến mất quá đột ngột như thể nghĩa là chẳng còn khả năng nào khác. Điều đó xác nhận sự nghi ngờ của Wolf rằng kẻ hiếp dâm sống ở Ruth; suy cho cùng thì cả hai vụ tấn công đều xảy ra ngay trong thị trấn này.

Anh kiểm lại trong đầu những người sống trên con phố này và cố nghĩ người nào trong số đó phù hợp với mô tả của Mary về một gã bị tàn nhang nặng. Anh chẳng nghĩ ra ai. Nhưng chắc chắn là một người trong số đó. Thề có Chúa, Wolf tự nhủ, chắc chắn là một người trong số đó. Anh sẽ loại trừ dần từng người trong danh sách trong đầu. Cuối cùng sẽ chỉ còn lại một kẻ.

Bên trong một ngôi nhà, một tấm rèm khẽ động đậy. Hơi thở khò khè mỗi khi gã đàn ông hít không khí vào trong hai lá phổi nặng nhọc lấp đầy hai tai hắn. Qua khe hở nhỏ xíu vừa tạo ra, hắn có thể thấy tay Anh diêng vãn đang đứng trên đường phố, đầu tiên là nhìn chòng chọc vào một ngôi nhà, sau lại đến ngôi nhà khác. Đôi mắt đen đầy chết chóc di chuyển qua khung cửa sổ nơi hắn đang đứng, và hắn vô thức lùi khỏi tầm nhìn.

Nỗi sợ hãi trong người làm hắn buồn nôn và điên tiết. Hắn không muốn sợ bọn Anh diêng, nhưng thực sự hắn lại sợ.

“Mẹ kiếp đồ Anh diêng dơ bẩn!” Hấn thì thào thốt lên, những lời đó vọng lại trong đầu hấn. Hấn thích làm thế, đầu tiên nói to lên thành lời, sau đó lại lẩm bẩm với riêng mình để tự hiểu và tận hưởng.

Tay Anh diêng đó là kẻ sát nhân. Người ta nói kẻ đó biết nhiều cách giết người hơn những gì mà người bình thường có thể tưởng tượng ra. Hấn tin điều đó, bởi vì chính hấn biết bọn Anh diêng giết người như thế nào.

Hấn thích giết tay Anh diêng đó, và thằng con trai với đôi mắt nhàn nhạt lạ kỳ nhìn xuyên thấu hấn. Nhưng hấn sợ, bởi vì hấn không biết cách giết người, và hấn biết rồi cuối cùng hấn sẽ lại khiến mình bị giết. Hấn quá sợ đến gần tay Anh diêng đó đến nỗi thậm chí còn chẳng dám làm thử.

Hấn chẳng thể nghĩ ra một kế hoạch nào. Hấn muốn bắn tay Anh diêng đó, bởi vì làm thế hấn sẽ không phải đến gần đối phương, nhưng hấn chẳng có súng, mà hấn không muốn làm người ta chú ý bằng cách mua một khẩu. Nhưng hấn thích những gì mình đã làm nhằm trả đũa tay Anh diêng. Hấn hết sức thỏa mãn khi đã xâm phạm những con đàn bà ngu ngốc từng bênh vực cho tay đó. Sao bọn họ không thấy được bản chất nguyên thủy của tay Anh diêng đó là rác rưởi bẩn thỉu cơ chứ? Con bé Cathy ngu ngốc đã bảo tay đó đẹp trai! Cô ta thậm chí còn bảo là sẽ đi chơi với thằng con trai, thế có nghĩa là cô ta sẽ cho phép thằng lỏi ấy chạm vào mình, và cả hôn nữa. Cô ta sẵn lòng để bọn Mackenzie dơ bẩn hôn mình, nhưng lại chống cự, gào thét và nôn ọe khi hấn chạm vào cô ta.

Chuyện đó thật vô lý, nhưng hấn chẳng quan tâm. Hấn muốn trừng phạt tay Anh diêng đó vì... vì đã tồn tại, vì đã để con bé Cathy ngu ngốc nhìn ngắm y và nghĩ rằng y đẹp trai. Và ả giáo viên nữa. Hấn ghét cô ta gần như ghét cái lũ nhà Mackenzie, có khi còn hơn. Cô ả lúc nào cũng ra vẻ đạo đức, làm cho mọi người nghĩ thằng lỏi đó là một thứ gì đó đặc biệt, cổ thuyết phục mọi người xung quanh để họ thân thiện với bọn người lai. Rao giảng này nọ trong cửa hàng bách hóa!

Hấn muốn nhổ toẹt vào cô ả. Hấn muốn làm đau cô ả, thật đau. Hấn đã quá háo hức đến nỗi gần như không thể chịu nổi khi lỏi được cô ả xuống con ngõ đó và cảm thấy cô ả quằn quại dưới người mình. Nếu tay phó đồn ngu ngốc đó không xuất hiện thì hấn đã xử cô ả giống như xử Cathy rồi, và hấn biết mình thích làm nhiều thứ hơn là thế. Hấn muốn đâm cô ả trong khi cường hiếp. Như thế ả sẽ trắng mắt ra. Cô ả sẽ chẳng bao giờ dính dáng gì với lũ người lai đó nữa. Hấn vẫn còn muốn tóm được cô ả, để dạy cô ả một bài học, nhưng giờ trường học đã nghỉ, và hấn nghe người ta bảo rằng tay phó đồn đã sắp xếp cho cô ả rời đến một nơi an toàn nào đó, chẳng ai biết cô ta đang ở đâu. Hấn không muốn đợi đến lúc khai trường trở lại, nhưng hấn nghĩ có lẽ sẽ phải chờ thôi.

Lại còn con bé Pam Hearst ngu ngốc nữa. Nó cũng cần một bài học. Hấn nghe nói rằng con bé đó đã tham dự một buổi vũ hội với thằng lỏi lai kia. Hấn biết thế nghĩa là gì. Thằng lỏi đó đã sờ tay vào con bé, và con bé hấn đã cho thằng lỏi đó hôn mình. Có khi còn nhiều hơn thế, bởi vì mọi người đều biết nhà Mackenzie là cái giống gì. Theo hấn, điều đó biến Pam thành một con điểm. Con bé đáng được dạy cho một bài học giống như Cathy, và cũng giống như bài học mà ả giáo viên rồi sẽ nhận được.

Hấn lại liếc ra ngoài lần nữa. Tay Anh diêng đã bỏ đi. Ngay lập tức hấn cảm thấy an toàn, và bắt đầu lên kế hoạch.

Khi Wolf quay trở lại cửa hàng đồ ăn, đám đàn ông kia vẫn còn đó. “Chúng tôi không thích anh theo dõi mọi người quanh đây như thể chúng tôi là tội phạm như thế,” một gã lên tiếng nạt nộ.

Wolf gầm gừ ngồi xuống rồi đi ủng vào. Anh chẳng quan tâm họ có thích hay không.

“Anh có nghe tôi nói gì không đấy?” Anh ngẩng lên. “Nghe rồi.”

“Và?”

“Và chẳng gì cả.”

“Nhào nhìn này, mẹ kiếp!”

“Đang nhìn đây.”

Đám đàn ông lần tránh ánh mắt đen lạnh lẽo của anh. Một người khác lên tiếng. “Anh đang làm cánh phụ nữ lo lắng đấy.”

“Họ nên lo lắng. Như thế có thể giúp họ cảnh giác, giúp họ không bị cường hiếp.”

“Đó chỉ là một kẻ rác rưởi lang thang nay đây mai đó thôi! Có thể cảnh sát trưởng sẽ chẳng bao giờ tìm ra ai làm chuyện đó.”

“Đúng là rác rưởi, nhưng hắn vẫn còn ở đây. Tôi vừa tìm thấy dấu vết của hắn.”

Đám đàn ông im thít nhìn nhau, Stu Kilgore, quản đốc trong nông trại của Eli Baugh, hắng giọng nói. “Anh chắc chắn mọi chuyện do cùng một kẻ gây nên sao?”

“Tôi đảm bảo.” Wolf khê cười nhưng nghe giống tiếng gầm gừ hơn. “Chú Sam đã đảm bảo tôi có được sự huấn luyện tốt nhất. Là cùng một kẻ. Hắn sống ở đây. Hắn đã lẫn vào một trong những ngôi nhà kia.”

“Khó mà tin được chuyện đó. Chúng tôi đã sống ở đây cả đời. Người lạ duy nhất quanh đây là cô giáo mới. Tại sao lại có người tự dưng nổi dậy và bắt đầu tấn công phụ nữ chứ?”

“Có người đã làm thế. Đó là tất cả những gì tôi quan tâm, và tôi sẽ tóm được hắn.”

Anh để bọn đàn ông xì xào với nhau trong khi chọn đồ ăn.

Pam thấy buồn chán. Kể từ hai vụ tấn công, cô bé thậm chí còn không được bước ra khỏi nhà một mình; ban đầu cô bé khá sợ hãi, nhưng nhiều ngày đã trôi qua mà chẳng có vụ tấn công nào, và cơn sốc đã dịu đi nhiều. Cảnh phụ nữ bắt đầu đánh liều ra ngoài trở lại, ngay cả khi chỉ có một mình.

Pam sẽ tham dự một vũ hội nữa với Joe, và cô bé muốn mua một cái váy mới. Cô bé biết Joe sẽ ra đi, biết rằng mình không thể giữ chân Joe, nhưng vẫn có điều gì đó về Joe làm trái tim cô bé loạn nhịp. Cô bé cố không để mình yêu Joe, mặc dù biết rằng mình sẽ trải qua một khoảng thời gian khó khăn mới có thể thay thế Joe bằng người khác. Khó khăn, nhưng không phải là không thể. Pam sẽ không ủ rũ sau khi Joe rời khỏi đây; cô bé sẽ sống tiếp cuộc đời mình - nhưng ngay lúc này Joe vẫn còn ở đây, và Pam sẽ tận hưởng mọi giây phút với cậu ấy.

Cô bé thực sự muốn mua một chiếc váy mới, nhưng cô đã hứa với Joe là sẽ không đi đâu một mình, và cô không định thất hứa. Khi mẹ cô đi mua sắm cùng hàng xóm về rồi, cô sẽ rủ mẹ cùng đi mua váy mới. Dĩ nhiên không phải ở Ruth; Pam muốn đến một thành phố thực thụ, với một cửa hàng váy áo thực thụ.

Cuối cùng Pam chọn một cuốn sách và bước ra ngoài hàng hiên râm mát phía sau. Có hàng xóm ở cả hai bên, và cô bé cảm thấy an toàn. Cô bé đọc sách một lát, rồi buồn ngủ và nằm xuống ghế đu trên thềm, vắt đôi chân dài lên lưng ghế đu. Ngay lập tức cô bé ngủ thiếp đi.

Một lát sau chiếc ghế đu bất ngờ lắc mạnh làm Pam choàng tỉnh dậy. Cô bé mở mắt ra và nhìn thẳng vào một cái mũ trùm đầu, với đôi mắt ti hí, chứa đầy vẻ căm ghét long lên qua hai khe hở. Hắn đã ở trên người Pam khi cô bé hét lên.

Hắn đấm Pam, nhưng cô bé giật đầu ra sau để cú đấm hạ xuống vai. Pam hét lên và cố đá hắn, khiến chiếc ghế đu tròn tránh hất cả hai xuống thềm nhà. Pam lại vung chân đá trúng bụng hắn, và hắn gầm lên, nghe có vẻ ngạc nhiên một cách kỳ lạ.

Pam không thể ngừng la hét, ngay cả khi đã quờ quạng bò thoát ra khỏi gã đàn ông. Trong đời mình cô bé chưa bao giờ kinh hoàng như thế, nhưng cũng cảm thấy tỉnh táo một cách lạ kỳ, như đang chứng kiến cảnh tượng diễn ra từ một khoảng cách an toàn. Lốp gỗ lát thềm chà xước bàn tay và cánh tay cô bé, nhưng cô vẫn tiếp tục giật lùi. Đột nhiên hắn lại nhảy tới, và Pam lại đá hắn, nhưng hắn tóm được cổ chân Pam. Cô bé không dừng lại. Cô tiếp tục đá, dùng cả hai chân, cố nhắm trúng đầu hay háng hắn, vừa đá vừa la hét thất thanh.

Ai đó ở nhà bên cạnh hét lên. Gã đàn ông ngẩng phắt lên và thả rơi chân Pam. Máu đã rỉ xuyên qua tấm mặt nạ đủ mọi màu sắc; Pam đã đá trúng miệng hắn. Hắn nói “đồ đi điem bẩn thỉu của lũ Anh diêng” bằng giọng đầy căm ghét, rồi nhảy khỏi hiên nhà, co chân bỏ chạy.

Pam nằm trên thềm, nấc lên trong từng tiếng thở dốc khô khốc, đau đớn. Người hàng xóm lại gào lên, và bằng cách nào đó cô bé thu được đủ sức để hét lên “Cứu tôi với!” trước khi cơn hoảng sợ làm cô bé cuộn tròn người lại và khóc thút thít như một đứa trẻ con.

12. Chương 12

Wolf không ngạc nhiên khi chiếc xe của phó đồn rẽ vào và Clay bước ra. Kể từ khi tìm thấy dấu chân đỏ trong thị trấn, anh đã bồn chồn. Khuôn mặt mệt mỏi của Clay đã nói lên mọi chuyện.

Mary nhận ra người khách mới đến và tự động lấy một cái tách để rót cà phê. Clay bỏ mũ ra và ngồi xuống, thở hắt ra một hơi.

“Lần này là ai?” Wolf hỏi, chất giọng trầm trầm thô ráp nghe gần giống tiếng gầm.

“Pam Hearst.”

Joe ngừng phất lên, mặt trắng bệch. Nó đứng bật dậy trước khi Clay kịp thốt ra từ tiếp theo.

“Con bé đã chống cự. Con bé không bị thương, nhưng được một phen kinh hoàng. Hắn đã nhảy xổ vào con bé từ hiên sau nhà Hearst, vì Chúa. Bà Winston nghe thấy tiếng nó gào thét, và gã kia bỏ chạy. Pam bảo nó đã đá vào miệng hắn. Nó thấy máu rỉ ra trên chiếc mũ trùm đầu mà hắn đội”

“Hắn sống trong thị trấn,” Wolf nói. “Tôi đã tìm thấy một dấu chân nữa, nhưng rất khó lần theo trong thị trấn khi mọi người đi lại và xóa mất những dấu chân. Tôi thấy hắn biến mất trong một ngôi nhà trên đường Bay, nhưng có thể hắn không sống ở đó.”

“Đường Bay.” Clay cau mày điểm lại những người sống trên đường Bay; hầu hết dân thị trấn sống dọc theo con đường đó, thành từng nhóm nhỏ gần nhau. Cũng có một nhóm khác trên phố Broad, nơi nhà Hearst sống. “Lần này chúng tôi có thể sẽ tóm được hắn. Bất kỳ người đàn ông nào với đôi môi sưng phồng sẽ phải có chứng cứ ngoại phạm thật thuyết phục.”

“Nếu như cú đó chỉ làm hắn sứt môi thì không chắc đâu. Vết sưng sẽ rất nhỏ. Cô bé phải gây ra thương tích thực sự thì dấu vết mới không biến mất sau một ngày.” Wolf đã bị sứt môi nhiều lần, và cũng đã làm người khác sứt môi. Môi sẽ nhanh chóng lành lại. Nhưng nếu Pam đã đá bay vài cái răng thì đó lại là chuyện khác. “Có máu trên thềm không?”

“Không.”

“Vậy thì con bé không gây ra thương tích thực sự.”

Clay thọc tay vào tóc. “Tôi không thích nghĩ đến cơn cuồng nộ mà chuyện này sẽ gây ra, nhưng tôi sẽ đề nghị cảnh sát trưởng lục soát từng nhà trên đường Bay. Mẹ kiếp, tôi chỉ không thể nào nghĩ ra ai có thể làm chuyện này.”

Joe đột nhiên rời khỏi phòng, và Wolf nhìn theo sau cậu con trai. Anh biết Joe muốn đến chỗ Pam, và cũng biết rằng nó sẽ không đến đó. Vài hàng rào đã được gỡ xuống, nhưng phần lớn vẫn còn y nguyên.

Clay nhìn Joe rời đi, và lại thở dài lần nữa. “Tên con hoang đó đã gọi Pam là ‘đồ đi điểm bần thỉu của lũ Anh diêng’.” Ánh mắt anh ta chuyển sang Mary, này giờ cô vẫn đứng yên lặng. “Cô đã đúng.”

Mary không trả lời, bởi vì từ đầu cô đã biết là mình đúng. Cô lả đi khi nghe thấy cái tên Pam được nhắc đến, bởi vì điều đó chứng tỏ nỗi căm ghét tội độ phía sau cuộc tấn công. “Chắc là tất cả những dấu vết ở nhà Pam đều đã bị xóa sạch?” Wolf nói như thể khẳng định, chứ không phải câu hỏi.

“E là vậy.” Clay có vẻ hối tiếc, nhưng thực ra tất cả mọi người trong thị trấn đều đã ở nhà Hearst trước khi anh ta kịp đến nơi, họ đứng đầy hiên sau và lượn lờ quanh đó.

Wolf bực bội lắm bầm gì đó về những kẻ ngu ngốc khôn kiếp. “Anh có nghĩ là cảnh sát trưởng sẽ đồng ý khám xét từng nhà không?”

“Còn tùy. Anh biết một số người sẽ nhảy dựng lên vì bất kể lý do gì rồi đấy. Họ sẽ coi chuyện này là nhằm vào cá nhân. Năm nay là năm bầu cử” Clay nói, và hai người hiểu ý anh.

Mary lắng nghe bọn họ nói chuyện nhưng không tham gia. Giờ Pam đã bị tấn công; ai sẽ là người tiếp theo đây? Liệu gã đàn ông đó có đủ dũng khí để tấn công Wolf hay Joe không? Đó là nỗi kinh hoàng thực sự của cô, bởi vì cô không biết mình có chịu nổi điều đó không. Cô yêu họ bằng cả linh hồn. Cô sẵn lòng đứng chắn giữa họ và hiểm nguy.

Đó chính là điều mà cô sẽ phải làm.

Chỉ cần nghĩ đến chuyện bị gã khốn đó đặt tay lên người lần nữa là Mary đã cảm thấy buồn nôn, nhưng trong khoảnh khắc đó cô biết rằng mình sẽ phải cho hắn cơ hội. Bằng cách nào đó, cô sẽ nhử hắn ra mặt. Cô không cho phép mình được hưởng sự xa hoa là ẩn náu trên ngọn núi Mackenzie thêm nữa.

Cô sẽ bắt đầu tự mình lái xe vào thị trấn. Vấn đề duy nhất là làm sao thoát khỏi Wolf; cô biết anh sẽ chẳng bao giờ đồng ý nếu biết cô đang định làm gì. Không chỉ thế, có thể anh sẽ cấm cửa không cho cô ra khỏi nhà, bằng cách vô hiệu hóa chiếc xe của cô hoặc nhốt cô trong phòng ngủ. Cô biết anh có khả năng làm tất cả.

Kể từ khi cô lên núi cùng với anh, anh đã tự mình giao nhận ngựa thay vì để những ông chủ ngựa đến trại, vì họ có thể nhìn thấy cô. Nơi ở của cô được giữ bí mật tuyệt đối, chỉ có Wolf, Joe và Clay biết. Nhưng điều đó có nghĩa là cô được tự do vài lần trong tuần khi Wolf và Joe đi mua đồ và giao ngựa. Joe còn đến lớp học toán, và họ cũng phải sửa hàng rào và chèn bầy gia súc nhỏ, như mọi trại chăn nuôi khác. Cô thực sự có nhiều cơ hội để lên đi, ít nhất là lần đầu tiên. Chắc chắn sau đó muốn trốn đi sẽ khó hơn nhiều, vì Wolf sẽ cảnh giác.

Mary khê lên tiếng cáo lui và đi tìm Joe. Cô liếc vào phòng ngủ của thằng bé, nhưng nó không ở đó, vì thế cô ra ngoài hiên trước. Thằng bé đang tựa vào cột nhà, ngón tay cái móc vào túi quần trước. “Đây không phải lỗi của em.”

Thằng bé không động đậy. “Em đã biết chuyện đó có thể xảy ra.”

“Em không phải chịu trách nhiệm vì sự căm ghét của người khác.”

“Không, nhưng em chịu trách nhiệm về Pam. Em đã biết điều đó có thể xảy ra, và lẽ ra em nên tránh xa cô ấy.”

Mary thở mạnh. “Theo cô nhớ thì ngược lại mới đúng. Pam đã tự mình lựa chọn khi gây ra cảnh tượng ầm ĩ đó trong cửa hàng của ba mình.”

“Tất cả những gì cô ấy muốn là tham dự một buổi vũ hội. Cô ấy không đòi hỏi chuyện này.”

“Dĩ nhiên là không, nhưng đó vẫn không phải lỗi của em, cũng giống như không phải lỗi của em nếu cô bé gặp phải một vụ tai nạn xe hơi. Em có thể nói lẽ ra em nên níu giữ để cô bé đi lên con đường đó chậm hơn một phút, hoặc giục giã để cô bé đi nhanh hơn một phút, nhưng như thế là ngớ ngẩn, em biết điều đó mà.”

Joe không thể ngăn được nụ cười yếu ớt trước giọng nói cứng nhắc của Mary. Cô nên ở trong Nghị viện, búng ngón tay và thuyết phục các nghị sĩ, đại biểu thực hiện nghĩa vụ tài chính nào đó. Thay vào đó cô lại chọn Ruth, Wyoming, và chẳng ai trong bọn họ còn như trước kể từ khi cô đặt chân vào thị trấn này.

“Thôi được, vậy em đang ôm đồm quá nhiều,” cuối cùng nó nói. “Nhưng em biết ngay từ đầu là đi chơi cùng cô ấy không phải là điều thông minh. Như thế là không công bằng. Em sẽ rời khỏi đây sau khi học xong, và em sẽ không quay lại. Pam nên hẹn hò với người sẽ ở cạnh cô ấy khi cô ấy cần.”

“Em vẫn ôm đồm quá nhiều. Cứ để Pam tự quyết định cô ấy muốn hẹn hò với ai. Em định tránh xa phụ nữ cả đời sao?”

“Không đến mức đấy,” Joe kéo dài giọng, và trong khoảnh khắc đó thằng bé giống cha nó nhiều đến nỗi Mary giật mình. “Nhưng em không định dính dáng với bất kỳ người phụ nữ nào.”

“Mọi chuyện không phải lúc nào cũng xảy ra theo cách em muốn. Em đã dính dáng đến Pam thậm chí còn trước cả khi cô đến đây.”

Theo những gì đã xảy ra thì đúng là thế. Joe thở dài tựa đầu vào cột. “Em không yêu cô ấy.”

“Dĩ nhiên là không. Cô chưa từng nghĩ em yêu cô bé.”

“Em thích cô ấy; em quan tâm đến cô ấy. Nhưng chưa đủ để ở lại đây, chưa đủ để em từ bỏ Học viện.” Joe nhìn ra màn đêm Wyoming, nhìn về trong vắt gần như đau đớn của bầu trời cùng những ngôi sao sáng lấp lánh, và nghĩ về chuyện điều khiển chiếc F-15 vượt qua những ngọn núi này, với mặt đất tối om bên dưới và hàng ngàn vì sao lấp lánh bên trên. Không, nó không thể từ bỏ điều đó. “Em đã nói với cô bé chuyện đó Chưa?”

“Rồi.”

“Vậy thì đó là quyết định của Pam.” Họ đứng trong yên lặng, cùng ngắm nhìn những vì sao. Vài phút sau Clay rời khỏi đó, và chẳng ai nghĩ chuyện tay phó đồn không chào tạm biệt là lạ lùng. Wolf ra ngoài thêm và tự động trượt cánh tay quanh eo Mary, ôm cô sát vào mình đồng thời đặt tay lên vai cậu con trai. “Con ổn chứ?”

“Ổn, con nghĩ vậy.” Nhưng giờ Joe hoàn toàn hiểu cơn thịnh nộ mà nó đã thấy trong mắt Wolf khi Mary bị tấn công, cơn thịnh nộ đó vẫn còn âm ỉ dưới ngọn lửa được kiểm soát cứng nhắc trong người cha nó. Chúa giúp gã khốn kia nếu Wolf Mackenzie đặt được tay lên người hắn.

Wolf siết chặt vòng tay quanh người Mary và dẫn cô vào trong, biết rằng lúc này tốt nhất nên để Joe một mình. Con trai anh là người cứng rắn; nó sẽ tự giải quyết được chuyện này.

Sáng hôm sau Mary lắng nghe hai cha con họ thảo luận về công việc trong ngày. Chẳng có con ngựa nào cần phải giao đi hay nhận về cả, nhưng Joe có lớp học toán chiều nay, và họ định dành cả buổi sáng để tiêm phòng cho lũ gia súc. Cô không biết để tiêm hết cả đàn thì phải mất bao lâu, nhưng chắc là hai người họ sẽ bận rộn cả buổi sáng. Họ sẽ cưới vài con ngựa VA nhỏ để dạy chúng cách chia đàn gia súc.

Qua một đêm Joe đã thay đổi; đó chỉ là sự thay đổi nhỏ, nhưng làm Mary thấy nhức nhối trong lòng. Lúc ngắm nghĩ, gương mặt trẻ trung của nó giữ một vẻ nghiêm nghị làm cô thấy buồn, như thể những dấu vết mờ nhạt cuối cùng của một cậu bé đã bị tước mất khỏi linh hồn nó. Joe luôn trông già trước tuổi, nhưng lúc này, bất chấp làn da căng mịn, nó trông không còn non nớt chút nào nữa.

Cô là một phụ nữ trưởng thành, gần ba mươi tuổi, vậy mà vụ tấn công đã để lại những vết sẹo mà cô không thể gánh chịu một mình. Cathy và Pam chỉ là những đứa trẻ, riêng Cathy phải chịu đựng cơn ác mộng tồi tệ hơn nhiều so với những gì Mary và Pam phải trải qua. Còn Joe đánh mất tuổi xuân của mình. Cho dù thế nào đi nữa, tên khốn đó phải bị ngăn lại trước khi hắn hại bất kỳ ai khác.

Khi Wolf và Joe rời khỏi nhà, Mary chờ một lúc lâu cho họ đi xa hẳn để không thể nghe thấy tiếng xe của cô nổ máy, rồi cô nhanh chóng ra khỏi nhà. Cô không biết mình sẽ làm gì ngoài việc đi qua Ruth với cơ may nhỏ nhoi là sự hiện diện của cô có thể sẽ khơi mào một cuộc tấn công khác. Và sau đó thì sao? Cô không biết. Bằng cách nào đó cô phải chuẩn bị sẵn sàng; cô phải được ai đó canh chừng để bắt được tên khốn kia. Lẽ ra bất hủ phải dễ dàng lắm; hắn đã bắt cần đến thế, tấn công công khai giữa ban ngày ban mặt, thực hiện những động thái ngu ngốc, như thể hắn tấn công vì bốc đồng chứ chẳng có kế hoạch gì. Hắn thậm chí còn chẳng có chút đề phòng đơn giản nhất để không bị bắt gặp nữa.

Toàn bộ chuyện này thật lạ. Không hợp lý chút nào.

Tay Mary run lấy bầy khi cô lái xe vào trong thị trấn; cô nhận thức rõ đây là lần đầu tiên kể từ cái ngày bị tấn công mà cô không có ai bảo vệ. Cô cảm thấy bị phơi bày, như thể quần áo của mình đã bị lột sạch.

Cô phải nhờ ai đó canh chừng cô, ai đó cô tin tưởng. Ai nhỉ? Sharon? Cô giáo trẻ đó là bạn của cô, nhưng Sharon không xông xáo lắm, mà cô nghĩ tình huống này lại cần sự xông xáo. Francie Beecham thì quá già; Cicely Karr sẽ quá thận trọng. Cô bỏ qua bọn đàn ông, vì họ sẽ lại nổi máu bảo vệ lên và không chịu giúp đỡ. Đàn ông là nạn nhân của chính hóc môn của họ. Sĩ diện nam nhi đã giết chết nhiều người hơn hẳn so với triệu chứng tiền mãn kinh.

Cái tên Pam Hearst nảy ra trong đầu cô. Pam sẽ cực kỳ hứng thú với việc bắt được gã đàn ông đó, và nó đủ xông xáo để có thể đá vào mồm hắn, để chiến đấu chống lại hắn. Cô bé còn trẻ, nhưng can đảm. Pam đã có đủ can đảm để chống lại cha nó và hẹn hò với một người lai.

Tiếng nói chuyện ngừng lại khi cô bước vào cửa hàng nhà Hearst; đây là lần đầu tiên người ta thấy cô kể từ khi năm học kết thúc. Cô phớt lờ sự im lặng bao trùm đó, vì cô biết chắc chủ đề cuộc nói chuyện mà cô đã

cắt ngang, và tiến lại gần quầy thu ngân nơi ông Hearst đang đứng.

“Pam có nhà chứ?” Cô khẽ hỏi, không muốn cả cửa hàng đều nghe thấy câu hỏi của mình.

Trông ông ta như thể già thêm đến mười tuổi chỉ qua một đêm, nhưng trên mặt ông ta không có chút thù địch nào.

Ông ta gật đầu. Chuyện tương tự đã xảy ra với cô Potter, ông ta nghĩ. Nếu cô ấy có thể nói chuyện với Pam, có lẽ cô ấy sẽ rũ bỏ được nỗi ám ảnh ra khỏi đôi mắt đứa con gái bé bỏng của ông. Cô Potter có nhiều nghị lực cho những chuyện nhỏ như thế; không phải lúc nào ông cũng đồng ý với cô ấy, nhưng ông chắc chắn đã học được cách tôn trọng cô ấy. Và Pam thì thần tượng cô ấy. “Tôi sẽ rất cảm kích nếu cô nói chuyện với nó,” ông nói. Có một vẻ kỳ lạ, gần như là đắc thắng trong đôi mắt xanh nhạt của Mary. “Tôi sẽ nói chuyện với cô bé,” cô hứa và quay người rời khỏi. Cô suýt tông vào Dottie và giật mình há hốc miệng - bà ta đang ở ngay sau lưng cô.

“Chào,” Mary vui vẻ lên tiếng. Dì Ardith đã khoan sâu tầm quan trọng của lối sống lịch thiệp vào người cô. Thật kỳ lạ, Dottie trông cũng già đi. Mặt bà ta phờ phạc. “Cô thế nào rồi, Mary?”

Mary do dự, nhưng không thể dò ra chút thù địch nào mà cô vốn vẫn quen nhận được từ Dottie. Toàn bộ thị trấn đã thay đổi rồi sao? Không lẽ cơn ác mộng này đã làm họ tỉnh ra về nhà Mackenzie? “Tôi ổn cả. Bà nghĩ hè vui vẻ chứ?”

Dottie mỉm cười, nhưng đó chỉ là một cử động trên gương mặt bà ta, chứ không phải là sự hồi đáp vui vẻ.

“Thật thoải mái và nhẹ nhõm.”

Trông bà ta chẳng nhẹ nhõm gì cả, mà là đang lo lắng đến kiệt quệ. Dĩ nhiên, mọi người ai cũng nên lo lắng. “Con trai bà thế nào?” Mary không thể nhớ ra tên cậu ta, và cô cảm thấy hơi xấu hổ. Chuyện quên tên người khác chẳng giống cô chút nào.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Dottie trở nên trắng bệch. Ngay cả môi bà ta cũng không còn chút màu sắc nào. “S-sao cô lại hỏi?” Bà ta lắp bắp. “Cậu ấy có về phiên muộn vào lần cuối cùng tôi gặp cậu ấy,” Mary trả lời. Có lẽ không chỉ vì phép lịch sự mà cô nảy ra câu hỏi này. Người miền Nam luôn hỏi thăm gia đình người đối diện.

“Ồ. Nó - nó ổn cả. Nó gần như không rời khỏi nhà bao giờ. Nó không thích ra ngoài.” Dottie nhìn quanh, buột miệng nói, “Tôi xin phép,” rồi rời khỏi cửa hàng trước khi Mary kịp nói gì thêm.

Cô nhìn ông Hearst, và ông ta nhún vai. Ông ta cũng nghĩ Dottie đã xử sự hơi lạ.

“Giờ tôi sẽ đi gặp Pam,” cô nói.

Cô định cuộc bộ đến nhà Hearst, nhưng ký ức về những gì đã xảy ra vào lần cuối cùng cuộc bộ qua thị trấn làm cô lạnh sống lưng, và cô ra xe. Cô kiểm tra ghế sau và sà xuống trước khi mở cửa. Khi khởi động máy, cô thấy Dottie đang bước vội trên phố, đầu cúi gằm như thể bà ta không muốn ai nói chuyện với mình.

Mary nhận ra bà ta chẳng mua gì cả. Tại sao bà ta lại vào cửa hàng nhà Hearst nếu không định mua bán gì? Không thể nào là xem hàng, bởi vì mọi người đều biết những cửa hàng trong thị trấn bán gì. Tại sao bà ta lại đột ngột rời khỏi đó như thế?

Dottie rẽ trái xuống con phố nhỏ nơi bà ta sinh sống, và đột nhiên Mary tự hỏi Dottie đang làm gì mà lại cuộc bộ một mình như thế. Tất cả phụ nữ trong thị trấn phải thận trọng hơn chứ. Chắc chắn bà ta đủ tỉnh táo để tỏ ra cảnh giác.

Mary chậm chậm lái xe lên con phố. Cô nghiêng cổ nhìn khi đến con phố nơi Dottie đã rẽ sang và thấy bà ta đang vội bước lên các bậc thềm nhà mình. Mắt cô bắt gặp tấm bảng mờ mờ: Đường Bay.

Đường Bay là nơi mà Wolf nghĩ kẻ hiệp dân đã trốn vào một ngôi nhà nào đó. Là hợp lý khi hắn bước vào nhà hắn, trừ khi hắn là một người bạn thân đến và đi như một thành viên trong gia đình. Điều đó cũng có khả năng, nhưng ngay cả một người bạn thân cũng sẽ lên tiếng trước khi bước vào nhà người khác, và nếu thế thì Wolf hẳn đã nghe thấy.

Chắc chắn là Dottie đang xử sự rất lạ. Trông bà ta như thể bị ong đốt khi Mary hỏi thăm cậu con trai... Bobby, tên cậu ta là thế. Mary cảm thấy hài lòng khi đã nhớ ra.

Bobby. Bobby không “chuẩn”. Cậu ta làm mọi việc theo kiểu lệch lạc. Cậu ta không thể áp dụng logic vào những công việc đơn giản nhất, không thể lên kế hoạch cho chuỗi hành động hợp lý.

Mary toát mồ hôi và dừng xe lại. Cô mới chỉ gặp cậu ta một lần, nhưng cô có thể hình dung cậu ta trong đầu: to lớn, trông hơi yếu đuối, với mái tóc vàng màu cát và làn da trắng bóc.

Một làn da trắng bóc, đầy tàn nhang. Là Bobby sao? Người duy nhất trong thị trấn không hoàn toàn chịu trách nhiệm về bản thân mình? Người duy nhất chẳng ai ngờ đến? Ngoại trừ mẹ cậu ta? Cô phải nói với Wolf. Ngay khi ý nghĩ đó thành hình, cô liền gạt đi ngay. Cô không thể nói với Wolf, chưa thể, bởi vì cô không muốn đặt gánh nặng đó lên vai anh. Bản năng sẽ bảo anh phải bám theo Bobby; nhưng lương tâm anh sẽ tranh cãi rằng Bobby không phải là người có thể chịu trách nhiệm. Mary hiểu anh đủ nhiều để có thể biết điều đó, cho dù có quyết định thế nào thì anh sẽ luôn thấy hối hận. Tốt hơn hết trách nhiệm này nên là của cô thay vì đẩy Wolf vào vị thế đó.

Cô sẽ gọi cho Clay. Suy cho cùng thì đây là công việc của anh ta. Anh ta có khả năng xử lý tình huống này tốt hơn.

Chỉ vài giây trôi qua khi những ý nghĩ ào ạt băng qua đầu cô. Cô vẫn đang ngồi đó, trở mắt nhìn ngôi nhà của Dottie lúc Bobby bước ra thềm. Phải mất một lát, nhưng rồi đột nhiên Bobby nhận ra xe của cô và nhìn thẳng vào cô. Khoảng cách giữa họ chưa đến bảy mươi mét, vẫn còn quá xa để cô có thể đọc được vẻ mặt của cậu ta, nhưng không cần phải nhìn cận cảnh thì nỗi kinh hoàng mới bắn xuyên qua người cô. Cô giậm lên chân ga và chiếc xe lao tới trước, làm sủi bắn tung tóe, lốp xe rít lên. Chỉ cách một đoạn ngắn là đến nhà Hearst. Mary chạy đến cửa trước và đâm thình thình lên đó. Cô cảm thấy như thể tim mình sắp nổ tung. Cái khoảnh khắc ngắn ngủi mà cô mặt đối mặt với hấn gần như vượt quá sự chịu đựng của cô. Chúa ơi, cô phải gọi cho Clay.

Bà Hearst mở hé cửa, rồi nhận ra Mary và mở toang cánh cửa ra. “Cô Potter! Có chuyện gì không ổn à?” Mary nhận ra trông cô hẳn phải hoảng loạn lắm. “Tôi có thể dùng điện thoại nhà bà không? Đây là trường hợp khẩn cấp.”

“Vì sao... dĩ nhiên rồi.” Bà ta lùi lại, để Mary vào nhà.

Pam xuất hiện trên hành lang. “Cô Potter?” Trông cô bé thật bé nhỏ và sợ hãi.

“Điện thoại ở trong bếp.”

Mary đi theo bà Hearst và túm lấy ống nghe. “Số của văn phòng cảnh sát trưởng là gì?”

Pam lấy cuốn sổ điện thoại nhỏ từ mặt quầy và bắt đầu giở ra. Quá kích động đến nỗi không thể chờ đợi được, Mary quay số hỏi Tổng đài cung cấp thông tin.

“Làm ơn cho hỏi số điện thoại văn phòng cảnh sát trưởng.”

“Thành phố nào?” Giọng nói vô hồn hỏi lại.

Đầu óc cô trống rỗng. Lần đầu tiên trong đời, cô không thể nhớ ra tên thị trấn này.

“Đây rồi,” Pam nói.

Mary ngắt cuộc gọi đến tổng đài, rồi quay số mà Pam đọc. Những tiếng lách cách khác nhau của máy móc khi đường truyền được thiết lập như thể kéo dài mãi mãi.

“Văn phòng cảnh sát trưởng.”

“Làm ơn cho gặp phó đồn Armstrong. Clay Armstrong.”

“Xin chờ một lát.”

Thời gian chờ lâu hơn một lát. Pam và mẹ cô bé đứng căng thẳng, không biết chuyện gì đang diễn ra mà chỉ phản ứng lại trước vẻ khẩn trương của Mary. Cả hai mẹ con đều có những quãng thâm dưới mắt. Đêm qua là một đêm tồi tệ cho cả nhà Hearst.

“Văn phòng cảnh sát trưởng đây,” một giọng nói khác vang lên.

“Clay a?”

“Cô tìm Armstrong ư?”

“Phải. Là trường hợp khẩn cấp!” Cô khẳng khái.

“Chà, tôi không biết lúc này anh ấy ở đâu. Cô có muốn cho tôi biết rắc rối là gì không - này, Armstrong! Có một quý cô muốn gặp anh khẩn cấp này.” Anh ta nói với Mary, “Anh ấy sẽ đến ngay.”

Vài giây sau giọng Clay vang lên, “Armstrong nghe.”

“Là Mary đây. Tôi đang ở trong thị trấn.”

“Cô làm cái quái gì ở đó chứ?”

Rằng cô đang va vào nhau cầm cập. “Là Bobby. Bobby Lancaster. Tôi đã thấy cậu ta...”

“Bỏ máy xuống!”

Đó là một tiếng hét, và cô nhảy dựng lên, đánh rơi ống nghe điện thoại làm nó treo lủng lẳng ở đầu dây. Cô áp người vào tường. Bobby đang đứng đó trong gian bếp, với một con dao cắt thịt to tướng trên tay. Mặt hắn xoắn lại với cả nỗi căm ghét và sợ hãi.

“Mày đã nói!” Giọng hắn nghe như thể một đứa trẻ nổi điên.

“Đã nói - đã nói gì?”

“Mày đã nói với hắn! Tao đã nghe thấy!”

Bà Hearst đã lùi về phía tủ bát, tay chặn lên cổ họng. Pam đứng như mọc rễ giữa sàn, mặt cắt không còn giọt máu, hai mắt khóa chặt vào chàng trai trẻ mà cô đã biết từ khi sinh ra. Cô có thể thấy môi dưới của hắn hơi sưng lên.

Bobby chuyển trọng lượng cơ thể từ chân này sang chân kia, như thể hắn không biết phải làm gì tiếp theo. Mặt hắn đỏ bừng, và trông như suýt khóc òa.

Mary cố giữ giọng điềm tĩnh. “Đúng vậy, tôi đã nói với anh ấy. Giờ anh ấy đang trên đường đến đây. Tốt hơn hết cậu nên chạy đi.” Có thể đó không phải là lời gợi ý hay nhất trên đời, nhưng cô muốn đuổi hắn ra khỏi nhà Hearst trước khi hắn làm ai đó bị thương. Cô muốn hắn bỏ chạy hơn bất cứ điều gì.

“Tất cả là lỗi của mày!” Hắn trông như bị dồn vào đường cùng, như thể không biết làm gì ngoài việc đổ lỗi. “Mày... mày đến đây và thay đổi mọi thứ. Mẹ nói mày là con tình nhân bẩn thỉu của thằng Anh điên.”

“Xin lỗi cậu. Tôi thích người sạch sẽ hơn.”

Hắn chớp mắt, bối rối. Thế rồi hắn lắc đầu và lặp lại, “Tất cả là lỗi của mày!”

“Clay sẽ đến đây trong vài phút nữa. Tốt hơn hết cậu nên đi đi.”

Tay hắn siết chặt con dao, và đột nhiên hắn với ra túm lấy tay cô. To lớn và ẻo lả, nhưng hắn nhanh hơn vẻ bề ngoài. Mary kêu lên khi hắn quặt tay cô ra sau lưng, gần như vặn rời khớp xương bả vai của cô.

“Mày sẽ là con tin của tao, giống như trên tivi ấy,” hắn nói rồi đẩy cô ra cửa sau.

Bà Hearst bất động, đông cứng vì sốc. Pam nhảy chồm đến máy điện thoại, nghe thấy tiếng tút tút cho biết đường truyền đã bị ngắt liền đập nút để quay số mới. Khi nghe thấy tiếng kết nối, cô bé liền bấm số nhà Mackenzie. Tiếng chuông đổ liên tục, và Pam nguyên rủa, sử dụng những từ ngữ mà mẹ cô bé không hiểu vì sao cô bé biết. Trong suốt thời gian đó cô bé tì người trên hông, cố nhìn xem Bobby đưa Mary đi đâu.

Pam vừa định gác máy thì đầu bên kia nhắc máy và một giọng nói trầm, giận dữ gầm lên, “Mary?”

Cô bé giật mình đến nỗi suýt đánh rơi ống nghe. “Không,” cô bé nghẹn giọng. “Cháu là Pam. Hắn đang giữ cô Mary. Đó là Bobby Lancaster, và hắn vừa mới lôi cô ấy ra khỏi nhà...”

“Tôi sẽ đến đó ngay.”

Pam run rẩy trước vẻ chết chóc trong giọng nói của Wolf Mackenzie.

Mary vấp phải một cục đá lớn khuất dưới lớp cỏ cao ngồng và nôn khan khi cảm giác đau nhức dữ dội đột ngột làm cơn buồn nôn xoắn lấy ruột cô.

“Đứng dậy!” Bobby gào lên, kéo cô thật mạnh.

“Tôi bị bong gân cổ chân!” Đó là lời nói dối, nhưng nó sẽ cho cô lý do để làm hấn chậm lại.

Hấn kéo lê cô qua bãi cỏ nhỏ phía sau nhà Hearst, xuyên qua một hàng cây san sát, qua một con suối, và giờ họ đang leo lên một quả đồi nhỏ. Trông nó thì nhỏ, nhưng giờ cô biết nó thực ra rất lớn. Đó là một khu vực mở rộng lớn, không phải là nơi thông minh nhất mà Bobby nên hướng tới. Hấn lên kế hoạch không được giỏi. Đó chính là điểm đã đánh lừa mọi người ngay từ đầu, chẳng điều gì có vẻ hợp lý. Chẳng có logic nào trong hành động của hấn; Bobby chỉ phản ứng thay vì lên kế hoạch.

Chẳng biết làm gì với cái cổ chân bị bong gân của Mary, vì thế hấn lờ chuyện đó, chỉ đẩy cô đi cùng với vận tốc như cũ. Cô lại vấp chân, nhưng bằng cách nào đó đã có thể giữ được thăng bằng. Cô sẽ không thể chịu được nếu lại ngã úp xuống và hấn lại chồm lên trên người cô lần nữa.

“Sao mày lại phải nói ra chứ?” Hấn rên lên.

“Cậu đã làm Cathy đau.”

“Nó đáng bị như thế!”

“Vì sao? Sao cô ấy lại đáng bị như thế?”

“Nó đã thích hấn ta - tay Anh điên.” Mary thở hổn hển. Cô ước chừng họ đã đi hơn cả dặm rồi. Không phải một quãng đường quá xa, nhưng việc trèo lên con dốc đang làm cô kiệt sức. Cánh tay cô đang bị xoắn lại giữa hai bả vai càng khiến tình hình tệ hơn. Đã bao lâu rồi? Khi nào Clay mới xuất hiện đây? Ít nhất cũng phải hai mươi phút rồi.

Wolf xuống khỏi ngọn núi của mình trong một thời gian kỳ lục. Mất anh như đá lửa khi anh lao ra khỏi xe trước khi nó nảy lên và dừng lại hoàn toàn. Cả anh và Joe đều mang theo súng, nhưng khẩu của Wolf là một khẩu súng trường, một khẩu Remington với tiêu cự rất xa. Anh chưa có cơ hội thử một phát bắn xa đến nghìn mét với nó, nhưng anh chưa bao giờ bắn trượt mục tiêu với tầm ngắm ngắn hơn.

Mọi người lượn lờ quanh phía sau ngôi nhà. Anh và Joe len lỏi qua đám đông. “Tất cả đứng im, trước khi các người xóa thêm bất kỳ dấu vết nào khác!” Wolf gầm lên, và mọi người đứng chết sững.

Pam lao về phía họ. Mặt cô bé lem luốc đầy nước mắt. “Hấn đưa cô ấy vào trong rừng cây. Đầu kia,” cô bé vừa nói vừa chỉ.

Tiếng còi hú báo hiệu Clay đã đến, nhưng Wolf không chờ Clay. Với anh dấu vết băng qua bãi cỏ rõ ràng như một tấm bảng nề ông, và anh lao vọt đi, Joe bám sát sau gót.

Dottie Lancaster cảm thấy khiếp sợ và gần như phát cuồng. Bobby là con trai của bà, và bà yêu nó đến tuyệt vọng dù nó có làm gì đi chăng nữa. Bà đã phát ốm khi nhận ra nó là người đã tấn công Cathy Teele và Mary; bà cũng như chết đi vì lo lắng khi phải vật lộn giữa lương tâm với nhận thức rằng bà sẽ chắc chắn mất con trai nếu giao nộp nó. Nhưng điều đó chẳng là gì so với nỗi kinh hoàng bà cảm thấy khi phát hiện ra Bobby đã lên ra khỏi nhà. Bà đi theo tiếng ồn ào và phát hiện ra tất cả những cơn ác mộng của mình đã trở thành hiện thực: Bobby đã bắt Mary, và nó có một con dao. Giờ cha con nhà Mackenzie đang đuổi theo nó, và bà biết họ sẽ giết nó.

Dottie túm lấy tay Clay khi anh lao ngang qua bà. “Ngăn họ lại,” bà nức nở. “Đừng để họ giết con trai tôi.” Clay gần như không liếc nhìn bà.

Anh gạt bà ra và đuổi theo sau họ. Trong cơn quẫn trí, Dottie cũng chạy theo.

Đến lúc này vài người đàn ông khác cũng lấy súng của mình và tham gia vào cuộc săn lùng. Họ luôn cảm thấy thương hại Bobby Lancaster, nhưng hấn đã làm hại những người phụ nữ của họ, và chẳng có lời bào chữa nào cho việc đó.

Nhịp tim của Wolf dịu lại, và anh đẩy nỗi lo lắng sang một bên. Các giác quan của anh trở nên nhạy bén, chúng luôn thể mỗi khi anh tham gia vào cuộc săn lùng. Mọi tiếng động đều được kích lên trong tai anh, ngay lập tức có thể nhận ra. Anh quan sát từng cọng cỏ, từng cành cây con bị gãy và từng cục đá bị lộn nhào. Anh có thể ngửi thấy từng mùi vị mà thiên nhiên để lại, và mùi vị sợ hãi phảng phất, nồng nồng. Cơ thể anh là một cỗ máy, di chuyển trơn tru, lặng lẽ. Anh có thể đọc từng dấu hiệu. Ở đây Mary đã bị vấp chân, và cơ bắp anh thất bại. Cô phải hoảng sợ lắm. Nếu hấn làm cô đau... cô mỏng manh đến thế, yếu hơn một gã đàn ông rất nhiều. Đồ con hoang đó có dao. Wolf nghĩ đến cảnh một con dao găm vào làn da mong manh, trong suốt của cô, và cơn thịnh nộ nuốt chửng lấy anh. Anh phải gạt nó sang bên, bởi vì anh không cho phép nó gây ra sai lầm.

Anh lao ra khỏi hàng cây và đột nhiên nhìn thấy họ, phía cao trên sườn đồi. Bobby đang kéo lê Mary đi cùng, nhưng ít ra cô vẫn còn sống. Wolf quan sát địa thế. Anh không có góc đứng tốt. Anh di chuyển về phía đông, dọc theo sườn đồi.

“Dừng lại!”

Đó là giọng Bobby, chỉ nghe loáng thoáng từ khoảng cách này. Họ đứng lại, và Bobby đang ôm Mary che trước người hấn. “Dừng lại không thì tao sẽ giết nó!”

Wolf chậm rãi quỳ một chân xuống và nâng khẩu súng trường lên vai. Anh nhìn qua ống ngắm, không phải để bắn, mà để xem nên nhắm bắn vào đâu. Ống ngắm tiêu cự xa cho thấy rõ vẻ tuyệt vọng trên gương mặt Bobby và con dao kề trên cổ Mary. “Bobbyyy!” Dottie lao đến chỗ bọn họ, và gào lên tên đứa con.

“Mẹ à?”

“Bobby, thả cô ấy ra!”

“Con không thể! Cô ta đã nói ra rồi!” Đám đàn ông túm lại quanh đó. Vài người dùng mắt ước lượng khoảng cách và lắc đầu. Họ không thể bắn với tầm xa như thế này. Họ hoàn toàn có thể bắn phải cả Mary lẫn Bobby, nếu như bắn trúng.

Clay nhìn xuống Wolf. “Anh có thể bắn không?”

Wolf mỉm cười, và Clay lại cảm thấy sống lưng lạnh toát trước ánh mắt của người đàn ông trước mặt. Chúng lạnh lẽo và vô cùng chết chóc. “Có.”

“Không!” Dottie nắc lên. “Bobby!” Bà ta gào lên. “Làm ơn, xuống đây đi!”

“Con không thể! Con phải giết nó! Nó thích hấn ta, và hấn ta là thằng Anh điêng bắn thủ! Hấn đã giết ba con!” Dottie há hốc và giơ tay lên bịt miệng. “Không,” bà ta rên rỉ, rồi lại gào lên. “Không! Không phải đâu!” Mắt bà ta hiện lên vẻ chết chóc kinh hoàng.

“Là hấn! Mẹ đã nói... một thằng Anh điêng...” Bobby ngắc ngứ rồi bắt đầu kéo lê Mary lùi về sau.

“Làm đi,” Clay khẽ nói.

Wolf chống nòng súng lên chạng ba của một cái cây nhỏ. Tuy nhỏ nhưng nó cũng đủ cứng cáp để giữ yên khẩu súng. Không nói một lời nào, anh ngắm vào điểm giao nhau giữa ống ngắm.

“Chờ đã,” Dottie gào lên, giọng bà ta đầy vẻ thống khổ.

Wolf nhìn bà ta.

“Làm ơn,” bà ta thì thào. “Đừng giết nó. Nó là tất cả những gì tôi có.”

Đôi mắt đen của anh dứt khoát. “Tôi sẽ cố.”

Anh tập trung vào phát bắn, gạt tất cả mọi thứ xung quanh ra khỏi đầu như anh vẫn thường làm. Khoảng cách có lẽ là ba trăm mét, nhưng không khí rất tĩnh. Hình ảnh trong ống ngắm rất to, rõ và tĩnh. Anh chỉnh tiêu cự. Mặt Mary hiện ra rõ ràng. Cô có vẻ giận dữ, và đang kéo mạnh cánh tay quàng quanh vai cô, cánh tay đang giữ con dao kề vào cổ họng cô.

Chúa ơi, khi anh đã đưa được cô quay trở lại an toàn và nguyên vẹn, anh sẽ bóp cổ cô.

Bởi vì cô nhỏ bé đến thế, nên anh có một mục tiêu lớn hơn so với tình huống thông thường. Bản năng của anh kêu gọi một cú bắn ngay đầu, để đưa tiền Bobby Lancaster vĩnh viễn rời khỏi cõi đời này, nhưng anh đã hứa. Mẹ kiếp, đây sẽ là một phát bắn khó. Họ đang di chuyển, và anh đã giới hạn vùng nhắm bắn của mình bằng lời hứa sẽ không giết người. Điểm ngắm đã được thiết lập, hai bàn tay anh trở nên vững vàng như đá. Anh hít vào một hơi, thở ra một nửa và nhẹ nhàng bóp cò. Gần như cùng lúc với tiếng nổ đánh gọn bên tai, anh thấy một vệt màu đỏ trên vai Bobby và con dao rơi khỏi bàn tay đột nhiên trở nên vô dụng của hắn khi hắn bắn người ra sau dưới tác động của viên đạn. Mary loạng choạng và ngã xuống, nhưng rồi cô đứng dậy được ngay.

Dottie khụy xuống trên hai gối, nức nở, hai tay ôm lấy mặt.

Đám đàn ông lao lên trên đồi. Mary chạy xuống và gặp Wolf ở lưng chừng. Tuy vẫn còn cầm khẩu súng trong tay, nhưng anh vẫn bế bổng được cô lên và ôm chặt cô vào lòng, mắt anh nhắm lại khi tận hưởng sự kỳ diệu từ cô, ấm áp và khỏe mạnh trong vòng tay anh, mái tóc mềm mại của cô trên mặt anh, mùi thơm ngọt ngào của cô trong phổi anh. Anh không quan tâm ai đang nhìn họ, hay người ta nghĩ gì. Cô là của anh, và anh vừa mới sống trong nửa giờ đồng hồ tồi tệ nhất đời mình khi biết rằng cuộc sống của cô có thể chấm dứt bất cứ lúc nào.

Giờ chuyện đó đã qua, và cô đang khóc.

Cô đã bị kéo lê lên đồi, và giờ Wolf phải lôi cô xuống. Anh vẫn lầm bầm chữ rửa không ngừng, phớt lờ những lời phản đối hụt hơi của cô cho đến khi cô vấp ngã. Đến lúc này anh liền quắp cô dưới cánh tay như một bao tải và tiếp tục đi xuống. Mọi người nhìn theo họ với vẻ kinh ngạc, nhưng chẳng ai động đậy để ngăn anh lại. Sau ngày hôm nay, tất cả bọn họ sẽ nhìn Wolf Mackenzie bằng con mắt khác.

Wolf phớt lờ chiếc xe của cô và nhét cô vào trong xe tải của anh. Mary gạt tóc ra khỏi mặt và quyết định không nhắc gì đến chiếc xe; họ sẽ lấy nó sau. Wolf đang giận dữ, mặt anh khó khăn và khắc nghiệt.

Khi đã gần đến con đường vòng lên núi thì anh mới lên tiếng. “Em làm cái quái quỷ gì trong thị trấn thế?” Âm điệu đều đều không đánh lừa được cô. Con sói này đang tức giận đến mức nguy hiểm.

Có thể cô đã không thận trọng như mong đợi, nhưng cô vẫn không sợ anh, không sợ người đàn ông cô yêu. Cô tôn trọng tính khí của anh, nhưng cô không sợ anh. Vì thế cô trả lời với vẻ bình tĩnh không kém, “Em đã nghĩ rằng việc nhìn thấy em sẽ kích động hắn làm việc gì đó ngu ngốc, như thế chúng ta có thể khiến hắn lộ diện.”

“Em đã kích động hắn, đúng rồi đấy. Em hành động còn ngu ngốc hơn hắn. Em đã làm gì chứ, lượn lơ lên xuống các con phố cho đến khi hắn vớ được em à?”

Cô bỏ qua lời sỉ nhục. “Thực ra chưa đến nỗi phải làm thế. Em định nói chuyện với Pam trước. Em dừng lại ở cửa hàng để hỏi ông Hearst xem cô bé có nhà không và va phải Dottie. Bà ta cư xử rất lạ và trông vô cùng lo lắng làm em thắc mắc. Bà ta gần như lao ra khỏi cửa hàng. Thế rồi khi em thấy bà ta rẽ vào đường Bay, em liền nhớ đến Bobby, về bề ngoài của hắn thế nào. Và rồi hắn ra ngoài thêm và nhìn thẳng vào em, lúc ấy em biết Bobby chính là kẻ đã tấn công em.”

“Thế nên em đi bắt tội phạm?” Anh hỏi với vẻ mỉa mai.

Mary nổi cáu. “Không. Em không ngu, và tốt hơn hết anh không nên nói thêm câu nhận xét xóc xĩa nào nữa, Wolf Mackenzie. Em đã làm những gì em nghĩ mình phải làm. Em rất tiếc nếu anh không thích, nhưng chuyện là thế. Đủ rồi. Em không thể mạo hiểm với nguy cơ một người khác nữa có thể bị tấn công, hay hắn có thể bắt đầu bắn anh hay Joe. Em lái xe đến nhà Pam và gọi cho Clay. Em không định sẽ đối mặt với Bobby, nhưng mọi chuyện không xảy ra như thế. Hắn đi theo em đến nhà Pam và nghe thấy em nói chuyện trên điện thoại. Thế là hắn túm lấy em. Sau đó mọi chuyện thế nào thì anh biết rồi.” Cô kể với vẻ rất đương nhiên làm anh phải siết chặt nắm tay trên vô lăng để ngăn mình không lắc cô thật mạnh. Nếu không phải trước đó vài phút cô vừa khóc thì có thể anh không còn giữ được sự kiểm soát mỏng manh đối với cái tính khí nóng như lửa của mình.

“Em có biết chuyện gì có thể xảy ra nếu anh không quay về kho để lấy đồ và phát hiện xe của em không còn ở đó không? Anh chỉ vô tình có mặt ở đó lúc Pam gọi điện để báo Bobby đã bắt được em thôi đấy!”

“Phải,” cô kiên nhẫn nói. “Em biết chuyện gì có thể xảy ra.”

“Chuyện hán suýt nữa cắt đứt cổ họng em không làm em phiền lòng sao?”

“Suýt nữa không được tính đến ngoại trừ vụ móng ngựa và lựu đạn ném tay.”

Anh đập lút phanh, điên cuồng đến nỗi gần như không thể thấy gì. Anh không nhận thấy mình tắt phụt máy, mà chỉ biết mình đang siết chặt tay trên bờ vai thanh mảnh của cô. Anh suýt chút nữa thì kéo cô ngang qua đầu gối mình, nhưng cô dường như chẳng nhận ra là mình nên tỏ ra sợ hãi. Thốt ra một âm thanh yếu ớt, cô lao vào vòng tay anh, bám cứng lấy anh với một sức mạnh đáng ngạc nhiên.

Wolf ôm cô và cảm thấy cô run lên. Màn sương đỏ biến mất khỏi tầm nhìn của anh, và anh nhận ra cô đang hoảng sợ, nhưng không phải sợ anh. Với thái độ coi trời bằng vung thông thường của mình, cô sẽ làm những gì cô nghĩ là đúng và hán là sẽ cố tỏ ra bình tĩnh để anh không cảm thấy hoảng hốt.

Như thể chưa từng có điều gì làm anh hoảng hốt hơn việc nhìn thấy một gã hiệp dân điên rồ kề một con dao vào cổ cô vậy.

Anh điên cuồng nổ máy xe. Đường về nhà không còn xa nữa, nhưng anh không biết liệu mình có về được tới nơi không. Anh phải làm tình với cô, thật sớm, ngay cả nếu phải ở giữa đường. Chỉ khi đó thì nỗi sợ hãi đánh mất cô mới bắt đầu giảm bớt đi, khi anh cảm thấy cô bên dưới anh một lần nữa và đón chào anh vào trong cơ thể thanh mảnh của mình. Mary rầu rĩ. Đã bốn ngày kể từ ngày Wolf bắn Bobby; hai ngày đầu tiên kín mít những báo cáo và các thủ tục với cảnh sát, cũng như các cuộc phỏng vấn báo chí, thậm chí còn có lời mời từ đài truyền hình mà Wolf đã từ chối. Cảnh sát trưởng, không phải là một kẻ ngốc, đã tuyên dương Wolf như một anh hùng và khen ngợi phát súng anh đã bắn. Thành tích phục vụ quân đội của Wolf lại được đào lên, và có vô số bài viết về “người cựu chiến binh được tặng thưởng rất nhiều huy chương” - người đã cứu một giáo viên và bắt được tên tội phạm hiệp dân.

Bobby đang hồi phục trong một bệnh viện ở Casper; viên đạn xuyên thủng phổi phải của cậu ta, nhưng cậu ta may mắn sống sót. Cậu ta hoang mang trước mọi chuyện đã xảy ra và cứ đòi về nhà. Dottie đã từ chức. Bà sẽ phải sống phần đời còn lại với nhận thức sự căm ghét trong mình đã ươm mầm trong tâm trí cậu con trai và gây ra toàn bộ cơn ác mộng này. Bà biết Bobby sẽ bị tách ra khỏi mình, ít nhất là trong một thời gian, và rằng bọn họ sẽ chẳng bao giờ có thể sống ở Ruth được nữa, ngay cả khi Bobby trở thành người tự do. Nhưng cho dù Bobby bị chuyển đi đâu thì bà cũng sẽ ở cạnh. Như bà đã nói với Wolf, Bobby là tất cả những gì bà có.

Mọi chuyện đã qua, và Mary biết rằng Wolf sẽ không bao giờ bị đối xử như một người bị xã hội ruồng bỏ nữa. Nguy hiểm đã là quá khứ, và thị trấn đã được an toàn. Chỉ cần biết kẻ đó là ai và rằng hán ta đã bị bắt đã tạo ra khác biệt rất lớn trong sự hồi phục của Cathy Teele, mặc dù những gì đã xảy ra sẽ luôn để lại dấu ấn trong cuộc đời cô gái.

Thế nên chẳng còn lý do nào để Mary không thể quay trở lại ngôi nhà của chính mình.

Thế nên cô mới rầu rĩ. Trong bốn ngày này, Wolf không hề nói lời nào về chuyện cô sẽ ở lại với anh. Anh không hề nói lời nào về tình yêu, thậm chí trong lần làm tình hoang dại của họ sau khi anh lòi được cô quay về an toàn cũng không. Anh không nói gì cả về mối quan hệ của họ.

Đã đến lúc về nhà. Cô không thể ở lại với anh mãi mãi, không thể khi mà lúc này chẳng còn gì đe dọa sự an toàn của cô nữa. Cô biết chuyện tình giữa họ chắc hẳn sẽ tiếp tục, ít nhất là trong một thời gian nữa, nhưng ý nghĩ về chuyện rời khỏi nhà anh làm cô buồn bã. Cô đã yêu từng giây phút sống trên ngọn núi Mackenzie, yêu sự sẻ chia những thứ tâm thường đơn giản với anh. Cuộc sống được hình thành từ những thứ nhỏ bé, chỉ có vài khoảnh khắc sống trong xúc cảm mãnh liệt mà thôi.

Mary bình tĩnh gói ghém đồ đạc và không cho phép mình khóc. Cô sẽ phải kiềm chế để không gây nên cảnh lâm ly. Cô chất hành lý lên xe, rồi chờ Wolf về. Trốn đi là một hành động trẻ con, và cô sẽ không làm thế; cô sẽ bảo anh rằng cô chuẩn bị về nhà, cảm ơn anh vì anh đã bảo vệ cô rồi ra về. Chuyện sẽ diễn ra hết sức văn minh.

Chiều muộn Wolf mới quay về. Anh ướt đầm mồ hôi và đầy bụi bẩn, hơi cà nhắc vì một con bò cái giẫm lên chân anh. Anh không ở trong tâm trạng vui vẻ lắm.

Mary mỉm cười với anh. “Em quyết định sẽ không làm phiền anh nữa, bởi vì giờ chẳng còn lý do gì để sợ ở một mình nữa. Em đã xếp đồ đạc và chất mọi thứ lên xe, nhưng em muốn ở lại đến khi anh về và cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm.”

Đang nuốt chừng ngụm nước lạnh qua cổ họng khô khốc, Wolf khựng người lại. Joe chết sững trên thềm, không muốn bọn họ nhìn thấy nó. Nó không thể tin Wolf sẽ để cô rời khỏi. Wolf chậm chạp quay đầu lại nhìn cô. Mắt anh hiện lên vẻ tức giận, nhưng cô đang tập trung quá mức vào việc duy trì kiểm soát nên không thấy điều đó. Cô trao cho anh một nụ cười nữa, nhưng lần này nặng nề hơn, bởi vì anh không hề nói một lời nào, thậm chí câu “Anh sẽ gọi cho em” cũng không.

“À,” cô vui vẻ nói. “Em sẽ còn gặp lại anh. Bảo Joe đừng quên các buổi học đấy.”

Cô bước đều ra phía cửa trước và xuống các bậc thềm. Cô đi được nửa đường ra đến xe thì một bàn tay khỏe mạnh chụp xuống vai cô và xoay cô quay lại.

“Anh sẽ bị nguyên rửa nếu em bước chân xuống khỏi ngọn núi này,” Wolf nói bằng một giọng khắc nghiệt.

Anh sừng sững trên cô. Đến lúc này Mary mới cảm thấy thật bất lợi khi cô chỉ cao đến vai anh. Cô phải nghiêng đầu ra sau để nói chuyện với anh vì anh đứng quá gần. Hơi nóng từ cơ thể anh bao trùm lấy cô như hơi nước. “Em không thể ở đây mãi mãi,” cô đáp lại theo kiểu lý sự, nhưng giờ khi nhìn thấy ánh mắt anh, cô liền rùng mình. “Em là giáo viên trong một ngôi trường ở một thị trấn nhỏ. Em không thể chỉ ăn ở như vợ chồng với anh...”

“Im ngay,” anh nói.

“Nào, thử xem xem...”

“Anh bảo im ngay. Em sẽ không đi đâu cả, và chắc chắn là em sẽ ăn ở như vợ chồng với anh trong suốt quãng đời còn lại. Hôm nay đã muộn quá rồi, nhưng sáng mai, việc đầu tiên phải làm là chúng ta sẽ vào thị trấn để xét nghiệm máu và lấy giấy chứng nhận. Chúng ta sẽ kết hôn trong vòng một tuần nữa, vậy nên hãy lê cái mông nhỏ nhắn của em quay vào ngôi nhà kia và ở yên đó. Anh sẽ đem hành lý của em vào.”

Vẻ mặt của anh hẳn sẽ làm hầu hết đàn ông phải lùi bước, nhưng Mary khoanh tay lại. “Em sẽ không kết hôn với người không yêu em.”

“Quý tha ma bắt!” Anh gầm lên và kéo mạnh cô vào mình. “Không yêu em ư? Mẹ kiếp, cô à, cô đã xỏ dây vào mũi tôi ngay từ cái lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô rồi! Anh hẳn đã giết Bobby Lancaster chỉ trong nháy mắt vì em, thế nên đừng bao giờ nói rằng anh không yêu em!”

Với vai trò là lời tuyên bố yêu đương cũng như lời cầu hôn thì đây không hẳn là lãng mạn, nhưng nó thực sự gây hứng thú. Mary mỉm cười và kiễng chân lên để choàng hai tay qua cổ anh. “Em cũng yêu anh.”

Wolf trừng mắt nhìn xuống cô, nhưng lại nhận thấy cô đẹp biết bao với chiếc áo khoác hồng nhẹ đem đến màu hồng thanh thoát cho đôi gò má, và đôi mắt xanh nhạt của cô đang lấp lánh nhìn anh. Một cơn gió nhẹ vờn mái tóc nâu mềm mại, và đột nhiên anh vùi mặt vào những lọn tóc xoăn xoăn trên thái dương cô.

“Chúa ơi, anh yêu em,” anh thì thầm. Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ yêu bất kỳ người phụ nữ nào, chứ đừng nói là người Ảng lê, nhưng đó là trước khi tạo vật thanh mảnh, mỏng manh này âm âm xông vào đời anh và đã thay đổi cuộc đời đó hoàn toàn. Giờ anh không thể nào sống thiếu cô được nữa, cũng giống như anh cần không khí để thở. “Em muốn có con,” cô nói. Anh mỉm cười trên thái dương cô. “Anh sẵn lòng.” Cô nghĩ về điều đó thêm một lát. “Em nghĩ em thích có bốn đứa.” Trán anh khê cau lại và anh ôm cô chặt hơn. “Chúng ta sẽ chờ xem.” Cô quá nhỏ bé và mỏng manh để có thể mang thai nhiều đến thế; hai đứa sẽ tốt hơn. Anh bế cô lên và bước quay vào nhà, nơi mà cô thuộc về.

Joe nhìn họ từ cửa sổ và cười toe toét quay đi khi ba nó ôm Mary thật chặt vào lòng.

Lời kết

Học viện Không quân, Thành phố Colorado Springs, Bang Colorado Joe mở lá thư của Mary ra và cười toe toét khi bắt đầu đọc. Bạn cùng phòng của anh nhìn anh với vẻ thích thú. “Nhà có tin vui à?”

“Ừ,” Joe trả lời mà không ngẩng lên. “Mẹ kế của tớ lại có thai.”

“Tớ tưởng bà ấy mới sinh xong?”

“Hai năm trước. Đây là đứa thứ ba.” Bạn cùng phòng của anh, Bill Stolsky, nhìn Joe đọc hết lá thư. Cá nhân mà nói, Stolsky hơi kính sợ tên bạn người lai bình thản, xa cách trước mặt này. Ngay cả khi họ còn là những tân binh, những học viên năm nhất, vốn thường bị coi là thấp kém hơn cả thấp kém, thì vẫn có điều gì đó về Joe Mackenzie ngăn không cho các học viên lớp trên đối xử quá tàn tệ với anh. Ngay từ đầu Joe luôn đứng đầu lớp, và ai cũng biết rằng anh sẽ chuyển sang lớp huấn luyện bay sau khi tốt nghiệp. Mackenzie đang tiến nhanh trên con đường lên đỉnh, và ngay cả những người hướng dẫn anh cũng biết điều đó. “Mẹ kế của cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Stolsky tò mò hỏi. Anh ta biết Mackenzie hai mươi một tuổi, ít hơn anh ta một tuổi, mặc dù cả hai cùng là học viên năm cuối của Học viện Không quân.

Joe nhún vai với tay lấy một tấm ảnh anh giữ trong ngăn kéo. “Khá trẻ. Ba tớ cũng vậy. Lúc tớ được sinh ra ông mới chỉ là một đứa nhóc.”

Stolsky cầm lấy tấm ảnh và nhìn bốn người trong đó. Đây không phải là một bức ảnh chụp kiểu, điều đó làm bức ảnh trở nên gần gũi hơn. Ba người lớn đang chơi với một đứa bé. Người phụ nữ thì nhỏ bé và thanh mảnh, và đang nhìn lên từ đứa bé trong lòng để mỉm cười với một người đàn ông to lớn, ngăm ngăm có những nét trông như đại bàng, rắn rỏi và kiên cường. Stolsky chẳng muốn gặp ông ta trong một con ngõ nhỏ, tối tăm hay gì đi nữa. Anh ta liếc nhanh nhìn Joe và thấy rõ những nét giống nhau.

Nhưng đứa bé lại đang túm lấy ngón tay của người đàn ông to lớn bằng nắm tay nhỏ bé và cười ngặt nghẽo khi Joe cù vào cổ nó. Nó đem lại một cái nhìn mới mẻ, lạ lẫm vào cuộc sống riêng tư của Mackenzie, vào cái gia đình khép kín của anh.

Stolsky háng giọng. “Đây là đứa nhỏ nhất à?”

“Không, bức ảnh đó chụp lúc tớ là học sinh năm cuối ở trường trung học. Đó là Michael. Giờ nó đã bốn tuổi rồi, còn Joshua lên hai.” Joe không thể ngăn nụ cười rạng rỡ và cùng lúc đó cảm thấy lo lắng khi nghĩ về lá thư của Mary. Cả hai đứa em trai của anh đều sinh ra bằng cách đẻ mổ, vì Mary quá gầy không thể sinh thường. Sau khi sinh Joshua, Wolf đã tuyên bố rằng sẽ không có đứa con nào nữa, bởi Mary đã rất khổ sở khi mang thai Josh. Nhưng Mary đã thắng, như thường lệ. Anh sẽ phải làm sao để được nghỉ phép khi đứa bé này chào đời đây!

“Mẹ kế của cậu không phải... ờ...”

“Người Anh điêng chứ gì? Không.”

“Cậu có thích bà ấy không?”

Joe mỉm cười. “Tớ yêu bà ấy. Nếu không có bà ấy tớ sẽ không có mặt ở đây.” Anh đứng dậy bước về phía cửa sổ. Sáu năm học hành chăm chỉ, và anh sắp đạt được mục tiêu đời mình: máy bay phản lực để chiến đấu. Đầu tiên sẽ phải tham gia huấn luyện bay, sau đó là Trường Huấn luyện Phi công chiến đấu. Vẫn còn nhiều năm rèn luyện chăm chỉ trước mắt, nhưng anh háo hức đón nhận chúng. Chỉ rất ít người có thể trở thành phi công chiến đấu, nhưng anh sẽ là một trong số họ.

Những học viên trong lớp sẽ tham gia khóa huấn luyện bay cùng anh đều đang nghĩ đến những biểu tượng chiến đấu, chọn ra những biểu tượng riêng cho mình mặc dù họ đều biết rằng vài người trong số họ sẽ bị loại khỏi khóa huấn luyện bay, và thậm chí còn nhiều người hơn sẽ không bao giờ có thể trở thành phi công chiến đấu. Nhưng họ chẳng bao giờ nghĩ rằng những người đó sẽ là họ; người bị loại luôn là kẻ khác, những kẻ không có năng lực. Họ vui vẻ suy nghĩ về biểu tượng riêng, còn Joe thì ngồi im lặng, hơi tách biệt như anh vốn luôn thế. Thế rồi Richards đã chỉ thẳng vào anh và nói, “Cậu sẽ được gọi là sếp.”

Joe ngẩng lên, gương mặt bình thản và xa cách. “Tớ không phải là sếp.” Âm điệu của anh đều đều, nhưng Richards cảm thấy lạnh sống lưng. “Được thôi,” anh ta đồng ý. “Thế cậu muốn được gọi là gì?”

Joe nhún vai. “Gọi tớ là ‘Breed.’[8] Đó chính là tớ.”

[8] Cái tên này mang hàm ý về nguồn gốc người lai của Joe.

Và thế là, mặc dù bọn họ vẫn chưa tốt nghiệp, nhưng mọi người đã gọi anh là Breed Mackenzie rồi. Cái tên đó sẽ được sơn lên mũ bảo hộ của anh, và rất nhiều người sẽ quên mất tên thật của anh.

Mary đã tặng cho anh điều này. Cô ấy đã thúc ép và giục giã, đấu tranh vì anh, dạy dỗ anh. Cô ấy đã tặng anh cả cuộc sống, tít trên bầu trời cao vợi.

Mary trở người trong vòng tay Wolf. Cô hoàn toàn trần truồng, và bàn tay anh cứ vuốt ve cơ thể xanh xao của cô như thể tìm kiếm dấu hiệu mang thai vẫn còn chưa hiện rõ. Cô biết anh lo lắng, nhưng cô cảm thấy kỳ diệu và cố trấn an anh. “Em chưa bao giờ cảm thấy khá hơn. Đối mặt với nó đi, chuyện bầu bí hợp với em mà.” Anh bật cười và vuốt ve ngực cô, nhấc từng bên trong lòng bàn tay. Giờ chúng đã đầy đặn và nhạy cảm hơn.

Anh có thể gần như làm cô lên đỉnh chỉ bằng cách dùng miệng với những núm vú của cô.

“Nhưng đây là đứa cuối cùng đây,” anh nói.

“Sẽ thế nào nếu đây lại là một đứa con trai nữa? Anh không thích cố sinh một bé gái dù chỉ một lần hay sao?”

Anh rên lên, bởi vì đó là kiểu tranh cãi cô thường lôi anh vào để thuyết phục anh có thêm đứa nữa. Cô quyết tâm có bốn đứa con.

“Vây thỏa thuận nào. Nếu đây là con gái thì sẽ không thêm đứa nào nữa. Nếu đây là con trai thì chúng ta sẽ thêm một đứa nữa, nhưng đó là đứa cuối cùng, không cần biết giới tính là gì-”

“Thỏa thuận thế,” cô đồng ý, rồi khựng lại. “Anh có bao giờ nghĩ rằng anh có thể làm cha của một trăm đứa trẻ và tất cả bọn chúng đều là con trai không? Có khi anh không có tinh trùng X. Cứ nhìn thành tích của anh xem, ba thằng con trai liên tiếp...”

Anh chặn tay lên miệng cô. “Không thêm nữa. Không hơn bốn.”

Cô bật cười và áp cơ thể mảnh mai của mình vào anh. Anh đáp ứng lại ngay lập tức, dù đã năm năm kết hôn. Sau đó, khi anh đã ngủ, Mary mỉm cười với bóng tối và vuốt ve tấm lưng khỏe mạnh của chồng mình. Đứa bé này sẽ là một đứa con trai nữa, cô cảm thấy thế. Nhưng đứa tiếp theo - à, đứa tiếp theo sẽ là đứa con gái mà anh hằng khao khát. Cô chắc chắn về điều đó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nui-tinh>